

Hajnal Könyvek 02.

*Fálóba
szótt
szavak*

2001.

Hajnal Könyvek 02.

*Hálóba
szótt
szavak*

2001.

Sorozatszerkesztő: Baranyai Attila

A kötet szerzői:

Benedek Ferenc (Benjy)

Benke Rita

Béka

Cséffán Zsolt (Krinkle)

Fodor Béla (Excalibur)

Göbölös N. László

Gyöngyösi Ferenc

Hajdu István (Steve)

Hosszú Attila

Jakus Edit (Dina)

Lakatos István (Leon)

Matyasovszki Péter (pety_m)

Megyeri Nikolett Ágnes

Nagy Mihály

Üveges Márk Péter

Pittenauer Attila

Tartsák András Gergely (Aurelius)

Varga Gábor (Video)

Végh Sándor

Weigert Roland

Yud

Tipográfia: Baranyai Attila

ISBN 963 00 6105 8

***Köszönet a győri Palatia Nyomdának és a
győri Vizuális Pedagógiai Műhelynek,
hogy segítségükkel létrejöhett e kiadvány,
továbbá köszönet a szerzőknek az írásaikért.***

***Külön köszönet C@ctusnak - nélküle a
levelezőlista nem jöhett volna létre.***

***Minden jog fenntartva, beleértve az egész
vagy részletek reprodukálásának jogát!***

Megrendelési cím: Baranyai Attila

9082. Nyúl, Fekete István út 27.

E-mail: verslista@freeweb.hu

ΒΕΝΕΖΕΤΕΣ

Tisztelt Olvasó!

Szeretnénk pár szóval bemutatni azt a kis társaságot, azt az Internetes levelezőlistát, amelynek tagjai e kis könyvecske írói.

A Barátok levelezőlista

A Barátok levelező lista Dina és Lewis kezdeményezésére jött létre 2000. október elsején. A lista témája a vers, irodalom illetve a művészetek.

A listán vannak versösszeállítások magyar és külföldi költők verseiből. Szerepel a listán kis havi néprajz-összeállítás is és felkerül időközönként egy-egy nagy festő életének bemutatása, illetve ezen festők alkotásaiból rendszeresen megjelenik kis ízelítő a lista honlapján.

A tagok saját verseiket, novelláikat... is felteszik a listára - megosztják ezeket a lista tagjaival, így jobban megismerhetik egymás stílusát, véleményt mondhatnak a másik írásairól, további ötleteket adhatnak egymásnak.

A tagok szívesen vesznek részt a havi vers- és novellapályázaton is, ahol megadott téma kapcsán kell írói vénájukat megcsillogtatni - versenyezhetnek egymással - hisz a pályázatra beérkezett versek, novellák közül végül a tagok választják ki melyik volt az az írás, amely szerintük az adott témában a legjobban sikerült.

Mint látszik ez a lista nem profi költők levelezési listája.

Szerintünk sok olyan fiatal van, aki kísérletet tett már arra, hogy érzéseit/gondolatait ilyen formába öntse. És köztük jópár olyan van, akinek van hozzá tehetsége is - csak éppen nincs lehetősége arra, hogy ezen írásait megossza másokkal, fél ismerősei véleményét kikérni az általa írott versről...

Ez a „verslista” azért is alakult, hogy az, aki nekifog az ilyen kísérletekhez, találjon egy olyan társaságot, amely ezt értékelni is tudja, netán ők is „hasonló cipőben járnak”. Most már egyre több háztartásban, valamint az iskolák döntő többségében létezik Internetelérés. Az érdeklődőknek lehetőségük van arra, hogy ingyenes e-mail címet hozzanak létre maguknak, és ha ez megvan - akkor ez a lista alkalom arra, hogy olyanokat találjanak, akiket érdekelnek az írásaik.

A lista egyik legfontosabb célja, hogy teret adjunk a verseknek és, hogy ezekről az írásokról mások véleményt mondjanak - ezzel is segítve, hogy a további alkotások kicsiszoltabbak legyenek... S bár minden vélemény szubjektív - ezek akkor is segíthetik, alakíthatják, jobbíthatják a további írások stílusát.

Ha valaki kedvet érez ahhoz, hogy saját gondolatait versbe öntse, netán lapul már valahol a fiókja mélyén néhány próbálkozás, amit meg szeretne osztani másokkal

(netán véleményt kérne arról, hogy ez másnak hogyan tetszik...), - és persze rendelkezik e-mail címmel - annak itt a lehetőség, hogy feliratkozzon egy ilyen témájú listára.

Olyanok jelentkezését is szívesen fogadjuk, akiknek nincs érzékük a versíráshoz, de szívesen olvassák ezeket a próbálkozásokat, elkészült írásokat vagy/és szívesen veszik a különböző versösszeállításokat, irodalommal, művészettel kapcsolatos ismertetőket, egyéb témákat.

(A Barátok verslista honlapjának címe: <http://verslista.freeweb.hu> -- a levelezőlistára a következő címen iratkozhat sz fel: verslista@freeweb.hu* subscribe barátok)

Röviden tehát ez lenne a Barátok verslista bemutatkozása. Jelenleg hetvenegynéhány tagunk van, és az alakulás óta eltelt 3 hónap alatt száznál jóval több vers és novella jelent meg a tagok „tollából”.

Ezt a kis kötetet olvasgatva a lista életének ebbe az időszakába tekinthet bele az olvasó. Az első három hónap listára felkerült írásaiból kaphat ízelítőt az, akit érdekel az irodalom, aki kíváncsi arra milyen érzések, gondolatok fogalmazódnak meg másokban.

A kötet olvasásához kellemes időtöltést kívánnak a lista alapítói:

Dina és Lewis

CSEFFÁN ZSOLT
(KRINKLE)

A SZERELEM TITKA

Önző vágy vezérli a női szívet,
Önző vágyból teremtette az Isten.
Mosolyok mögött gúnyos érdek lapul,
Őszinte érzelem lelkükben sincsen.
A fényesen csillogó felszín alatt,
A léleknek sötét bugyrai égnek.
Mely rozsdás csápok égető kínjával,
Vet véget a szerelmesen szép éjnek.

A gyöngéden ölelő karok mögött,
Mérges pókok édes táncai várnak.
Hús szépségük mögé bújni oly' késő,
Bennük almafa él, hol kígyók járnak.
A könnycseppet, mit védőn letörölnénk,
Egy gyöngéden síró, szép női arcról.
Csak sósavat rejt, s marja két kezünk,
Mely örök üzenet egy rút kudarcról.

Oly sok mindent tesz meg a férfi lélek,
Széppé tenni, mit tán' sohasem lehet.
Kivont kardokkal, vagy költői szívvel,
Női kegyért küzdenek az emberek.
„Az én zsebemben fényes arany rejlik!”
„Az enyémben pedig csupa áldomás!”
Minek tárjuk fel szívünket, hogyha a
Nőnek az érdek a legszebb állomás?

Hát így minek a szó és minek a rím,
Ha szívünk nem rejt csak érdeküzletet?
Rímelésből sosem lesz búsás haszon,
S pénz nélkül nőért mégsem küzdhetek!

Hát ezért jött e nemes ötlet,
Pénzzé tenni néhány kincsemet.
Kofák között vegyülök el, s
Eladom bárkinek szívemet.

Szív nélkül a lélek sem él meg,
Virágok helyett majd nő a gaz.
Így beleillem Világunkba,
Minden mi vezet, az érdek az!
Büzmocsárban és ingoványban,
Hol a gyengéd lélek süllyed el.
Szilárdan állok, nem merülök,
Míg a gúny édesen terjed el.

Vadrózsatövis koronától,
Marad heg majd fájó szívemen.
De jól irányzott Ámor nyállal,
Teszek róla, hogy ne így legyen.
Ne maradjon se heg, se semmi,
Ne érezzen semmit, csak érdeket.
Áruba bocsátott szívemmel,
Csiszolják fényesre pénzemet.

Legyen rajta sok édes haszon,
De csak nekem és senki másnak!
Legyen szavamnak minden hangja,
Csalódása egy vallomásnak.
Adjon érte bárki, bármit,
Adj valamit érte Istenem!
Hogy szívem érdekké legyen hát?
Mégsincs erőm... nem is volt nekem.
(2000. augusztus)

HA MAJD

Ha majd a szó, melyet kimondott szívem,
Csak a múltnak szemcsés porát veri fel,
Ha majd a tett, melyet véghezvitt kezem,
Csak az üres papírokon tűnik fel.
Ha majd a szem, mely mindig Téged látott,
Csak üres gödörként mered az égre.
Emlékezz majd rá, lelked miért fázott,
Mikor nem tudtam mondani, hogy vége?

Ha majd a könnycsepp, mely szívemből
csobbant,
Csak sárgolyó lesz az élet vásznain.
Ha majd a szerelem, mely őszintén lobbant,
Csak hideg csókot ejt lelkünk ráncain.
Ha majd az élet, mely bennem lebegett,
Csak fejfaként jelzi, szívem mit ontott.
Emlékezz majd rá, hogy lelkem szeretett,
De álmaim végére Te tettél pontot.

A SZERELMESEK VILÁGA

Talán eljön majd az a pillanat,
Egy dicsőbb jövőnek a hajnalán.
Mikor szépséged előtt megállva,
Fejet hajtok szerelmed színpadán.
Lenyújtom Neked hatalmas csokrom,
Mely szívem kötötte sok rózsaszál.
Míg vágytól forró, szerető lelkem,
Ajkadtól csak egy édes csókra vár.

A színpadon, az álmok kertjében,
Mikor szívem már nem fél, nem rohan.
A szerelem lágy égisze alatt,
Majd ölelhetlek Téged boldogan.
Bár maskarás élet a világunk,
A színpadon oly' sok mi elvakít.
Lelkem szerepét sosem színleli,
Ahogy érez, úgy hűen alakít.

Hisz a színpadon csak játszik a szív,
Hol alakításáért taps jutott.
De ha csókot kapva elért mindent,
Kihűlve s nevetve...elfutott.
Az én apró szívem nem rút színész,
Csak poéta, ki lágyan verset ad.
Ahogy belül érez, úgy szánt tolla,
Álmot lengető, csöndes szerenád.

Ha színpadunkon egy nap végleg,
Aláhull majdan e díszes függöny.
Szívem minden édes gondolatát,
Egy szép csokorba én összegyűjtöm.
Összegyűjtöm s majd odaadom,
Hogy sose öntözhesse senki más.
S maradjon így meg Neked tőlem,
Örökké e szerelmi vallomás.
(1998)

MÁS

A fa mögül előugró macska
Nyávogásától elrohanó egér
Szaladásától megijedő kisgyermek
Sírására odaszaladó édesanya
Rohanásától leeső vasaló
Forróságától meggyulladó szőnyeg
Lángjától leégő ház urának
Szomorúságától elhervadó álmok
Jelennek meg előttem.

Midőn a Nap sugaraitól
Felhevülő vas súlyától
Összeroppanó gyermekágy
Fadarabjaiból kiálló apró
Szögektől megijedő favágó
Fűrészétől lehulló faág
Csapódott be mögöttem.

Úgy a szomszédok üvöltésére
Odarohanó emberek kíváncsi
Tekintetétől elmenekülő
Havasi ember szörzetétől
Elájuló gyermek segítségére siető
Férfi éléskamrájából
Minden falatot én bizony mögöttem.

Mialatt a fa mögül előugró macska
Nyávogásától elrohanó...(...)
(1998)

GYERMEKÉRT

Tudod, mikor gyermek voltam,
Azt hittem, hogy örök minden.
Az álmok és a barátok...
S most, mindez már nincsen.

Tudod mikor gyermek voltam,
Hittem, örökké süt a Nap.
Felnőve, ím körülnézve,
Látom már, minden elapadt.

Tudod mikor gyermek voltam,
Hittem nekem mosolyog a Hold.
S most ha éjjel nem alszom,
Tudom mindez csak álom volt.

Mert felnőttem, az idő rohant,
A gyermekálmok elmúltak.
Minden régi szép emléket,
A valós szelek elfújtak.

Hisz' égett egy gyertya a szerelemért,
Égett egy gyertya a tervekért.
Égett egy gyertya mindenkiért,
S égett értem a gyermekért.

Tudod, mikor gyermek voltam,
Az álmok könnyen születtek.
Az évek múltak s rájöttem,
Az álmok örök álmokká lettek.

ÜVEGES MÁRK
PÉTER

NEKROLÓG

- Utolsó útjára kísérik a holtat;
Gáthy László, testvér, emlékezünk Rólad.
Hetvennégy évesen szólított el Urunk,
Ezért emeljük ma Tereád a borunk.

Végtelős-végig jó barátunk voltál,
Falucskánk népéért oly sokszor helyt álltál,
Rendes gazdaságod, tisztességgel bírtad.
Eme gyászszót is Te önmagadtól írtad.

Dolgos ember voltál, Lacink, ó, te, szegény,
Öregen és ifjún, mikor voltál legény.
Voltál polgármester, szerettük is nagyon,
Bár nem maradt utánad a falunak vagyon.

Míg a faluházán, te voltál a nagyúr,
Nem volt bőségében senki gondnak, s Nagy
úr
Sem zsörtölődött szokásaként oly sokat,
Így elnézzük neked a sikkasztásokat.

Te voltál az ember, ha kellett a gátra,
Habár nem volt itt gát, nem kellettél rája.
Te voltál vezérünk, ha jöttek a németek,
Ha félve bújtál tőlük, csak hajtottad:
„értetek”!

Te voltál a faluban a legokosabb köztünk!
Bár emiatt néha jól összeütköztünk.
Diplomád is volt ám, könnyedén: szerezted,
Pedig az elemi még el sem végezted!

Erős voltál köztünk, behódoltunk neked,
Bár a zsákot, igaz, nem magad emelted,
S lám „minta”-szerű volt az egész életed,
Áldott legyen csökött, szép, szőrös két kezed!

Költő is voltál, sok arany szavad akadt,
Igaz, néha a szád - úgymond -
 meg-megszaladt.
De titkunk tartottad, azt „ki nem fecsegted”.
Pletyka alkalmával, csak ritkán nem ejtetted.

Ó, testvérünk, László, Isten áldjon téged,
Majd iszunk rád egysmást, imádkozunk érted.
Légy boldog a mennyben! Maradj, ott jó
 neked!
S ne lássuk többet a rút vörös képedet!
(1999. március 20.)

„A TEMETŐ MANÓJA”

Csikorgó kerítés, éjfél üt az óra,
Felébred álmából a temető manója.
De nem pusztán azért, hogy bárkit is
 kísértsen,
Mivel hangja sincs, és képe végkép nincsen.

A manó az úr a sírbirodalomban,
Ő a mindenható a síri nyugalomban.
Éjfélkor felébred, éjjel arra vigyáz,
Hogy meg ne bolyduljon az öröktartó gyász.

Ezrek és tízezrek vannak a föld alatt,
Rajtuk a történelem sok éve átszaladt,
Sokukon átgázolt a múltnak hintója,
S négylovas hintónknak ember a hajtója.

Ki a hintót hajtja bizton egy nagy ember,
Ki zsebében pénz, és teljhatalom hever.
Nem érdeklí őt már a hintónak útja,
Lévén, hogy a hintó a hajtó útját rója.

Négylovas hintón érkezik a sorsunk,
S könnyen elgázol, ha ügyetlenek voltunk,
Még hamarabb leszünk lenn a sötétségben,
Ha nem ugrunk el még épp idejében.

Ha mégis szembefordulsz, a sors hintájával,
Könnyedén szembesülsz annak haragjával.
S Te is csak egy leszel, kit a manó vigyáz,
Hogy éjfél tájékán elérhessen a gyász.

Akik már lenn vannak, többé fel nem jönnek,
Ám kik itt fenn vannak, egyszer majd
 lemennek,
S talán ott lenn jobb lesz, mint idefenn a
 fényben,
Mert lehet még jobb élet, lenn a sötétségben.

Ha egyszer az élet epilógust hirdet,
Sokat ér a végszó, keveset a díszlet.
Felugrasz a sötét, négylovas hintóra.
Csikorgó kerítés, éjfél üt az óra!

AZ ŐSZ TERMÉSZET LANTJA

Megkopott a borús természetnek lantja,
Szavainak többé nincs már fogantja.
Ősz muzsikus - halkán, s búsan játszik rajta,
Piros arcát immár sok ezer év marja.

Már csak zúgás hallik, csupa játék helyett,
Az idő lassan eljár az acélhúrok felett,
S a megkopott húron a felcsendülő hang,
Az már többé nem zeng, mint az aranyharang.

Valaha szép hangja volt a kicsiny lantnak,
Mesterek ma már ilyet nem fargának.
Húrja maga volt a való, igaz mese,
Egész világ volt e húrok szerelmese.

Kalandos szenvedély, csipetnyi varázslat,
Nyomába sem ér az a bűvös lant hangjának.
Mikor az megszólalt, maga volt az élet,
S állhatott ellene sok világszemlélet.

Bármily szép is a lant, recept reá nincsen,
Nem lóg patikában, vagy bármely kilincsen.
Azt megalkotni csak a természet tudja,
Utánozni nincs mód, bárki is azt mondja.

Nemes fából van, azt mondják a bölcs népek,
Csak-csak tudják azok, régen éldegélnek,
De nem élhetik végig a kerek egéset:
Sokat tapasztaltak, többet a természet.

Ma is szól még a lant, s rekedtes a hangja:
Hiába a rozsdá, s az idő haragja.
A hős ősz természet még ma is pengeti,
Népét ezerszámra meggyönyörködteti.

Orvosoljuk együtt a lantnak rekedt hangját,
Győzzük le együtt a gaz idő haragját!
Legyen a kicsi lant, s a természet örök,
Míg a Föld forog, az idő pedig pörög.

Maradjon az élet, a legeslegnagyobb kincs,
Ne vessen korlátot gyarló acélbilincs.
S hallgassuk ámulva a kicsiny lantnak
hangját,
Kongassuk meg együtt a béke harangját!
(2000. október 27.)

KARÁCSONY, ESTE

Ködtelen az éjjel, fekete az égbolt,
Fehér lett a talaj, nyár bizony már rég volt.
Keserű szelek fújnak a határban,
Csak egy apró cica nyávog egymagában.

Borzongnak a fák, s dideregnek bokrok,
Benn a jó melegben fürödnek a torkok.
Egy kis ház ablakán kacaj szűrődik át:
Sok vidám ember ül asztali lakomát.

Örvendnek egymásnak, örvendnek a szívnek,
Az őket körbefogó világmindenségnek.
Sok kis vidám gyerek játszik a fa alatt,
Míg a kilenc fölnőtt az asztalnál maradt.

Nem szereplők ott a parlamenti pártok,
S nem érdeklik őket a zöldhasú dollárok,
Minden kicsinyesség ilyenkor megszűnik,
Megtisztul a lélek, és a bűn eltűnik.

Íme: mindenkinek ez a legjobb arca,
Nem látszik rajtuk a sok munka kudarca,
A keserves élet hirtelen megszépül,
Mikor pór hamuból egy új ország épül.

Minden erről szól most, a karácsony öröm,
Melyet nem élhetsz át minden csütörtökön.
Mindenkin úrrá lesz a boldogságérzet,
Gorombának lenni - ilyenkor művészet!

Felpattan egy gyerek az ajtóhoz szalad,
S elsepri előle a húszcentis havat.
Hirtelen elébe toppan a kismacska,
Ki öt perccel előbb a sorsát siratta.

Lehajol a gyermek, kitárul a kis kéz,
A cica riadva, rettenve körbenéz,
S felugrik szerényen, szökken, mint a bolha,
Mintha nem itt, hanem olimpián volna.

És a gyermek immár ölben viszi házba,
Persze nem ám durván, épp hogy csak
vigyázva,
S nem kiált az anyu, nem dohog a papa,
A cica onnantól a kis házat lakja.

Már el is feledte, a hideg éjszakákat,
A sikátorban szerzett sovány vacsorákat,
Már csak dorombol ő, de azt biz' örömmel,
Nem marja az ajtót ijedten, körömmel.

Ez ám az üzenet, mit az Ünnepek hordoz,
Ez ad felüdülést a mindennapi gondhoz.
Ez az amilyennek egy napnak lenni kéne,
Jusson hát belőle mindegyik estére.

Gyertyát gyújtok ezért, hogy mindig így
legyen,
Legyen még több öröm a gondterhelt életben.
Gyúljon mindennap láng, az emberi szívben,
S ne csak meghitt, vidám karácsonyestéken.
(2000. november 11.)

TANÁR A FIAIHOZ

Énekóra lévén aznap ekkor,
Diákszóra a hang szétrepül.
Énektanár - rekedt - ma nem dalol,
Ezért a diák sosem derül!
Nincs, kinek hangját imitáljuk,
S hangosban éneklenek legyenek!
S a tanár akkor felkiáltott:
- Fiaim, csak énekeljetek!

- Hogy is ne! azt, majd bizton tesszük! -
Mindenki a tanárt bosszantja,
A tanár üvölt! - ahogy vesszük
Hangja diákfülnket koptatja.
- Bár komor a hangulatom máma,
Ez nem ok, hogy engem elítéljete! -
Tanár szöveget sóz az osztályra:
- Fiaim, csak énekeljete!

Nincs más fegyver - Felelni kell! - kiált
A tanár vészbehajló mérggel,
Bütyök Béla danolni kész állt,
S rázendíte a fals énekkel!
- Hohó, várjunk! Béci, ez nem jeles;
Nono, osztály, most ne nevessetek,
Merthogy most a tanár is rekedtes;
- Fiaim, CSAK énekeljeteK!

Ebből már tanul az osztály, persze
Csakcsak keményfejűk! mond az énektanár:
- Kinek van még nevetni mersze? -
S az osztálytól megszólal az énekdalár...
Aznap nagyon boldog volt a tanár,
Megtörte a méter-vastag jeget,
S felkiált, mikor befejeződött a nap már:
- Fiaim, csak énekeljeteK!

GÖBÖLYÖS
N. LÁSZLÓ

NÉMAFILM

a kéz, mely
a bölcsőt ringatja
a csont,
mely az égre kiált

a gyerekszáj,
mely sírásra görbül
a kard, mely
kőből nyert halált

az angyal, ki
fahéjas mellét kínálja
a patás, ki
bűneidet megváltja

az anya, ki
mécsest gyújt feletted
a fáraó, ki
elküldi népedet

a dalnok, ki
a balkonról jött
a szűz, aki
alszik az egyszarvú combjai közt

a kenyérbe oltott
forró vérengzés
a sirályok ebédje
a rész és az egész

a szamár, kiben
feljajdult a bánat
magad vagy egyszemélyben
az ötödik lelkes állat

a színészkirály,
ha kanalát meríti
a leprások doktora
fűgáját felejtí

a kalóz, kinek
fejét vette a vihar
a koponya, mely
kapóra jött,
az ős, kit benőtt az avar
a jéghegy, ki
a gőzösnek ütközött

a saru, amely
a sós vizeken jár,
az özvegy, ki
a peronon áll

a cédák, kik a Gonoszt
kertedből kigyomlázták
a parázs, melynek
tüzét az őrzők eltaposták

a pálmák
melyek a zsarnokot
legyezték

a sugarak
melyek a fénylő
szavakat betűzték

az asszonyok
kik a Lovagot
méhükben
hetedízigen
felnégyelték

a borotvaél
melyen végigtáncol
a hóhér kötele

a fal,
mely Jerikó
harsonáit kémlelte

a gyertya,
mely Kaddist mond
a Templom hőseiért

a szentek
kik tűzbe mentek
megírott halálukért

a forrás
mely a sziklabálvány
tenyeréből fakad

az Üzenet,
mit Atlantis túlélői
Pompei végnapjára hoztak

az Országút,
mely felvette az
éhező Bohócot

a Róka,
ki csapdájában
veszett
orvvadászt fogott

a Férfi,
ki vétlenül
meztelen
almába harapott

a Gyermekek,
ki gyufával kezében
téli álomba fagyott

az Őrszem
ki a végső ágyúszót
várja

a Fecske,
kik tavasszal
fészkének
hűlt helyét találja

a Csillag,
mellyel a
sárgaság
végzett

a Halál,
mely a maszk
mögé nézett

a függöny,
mely legördül,
mint egy
könny
az elítélt,
kinek arca
vasredőny

a kintornás,
ki eldalolta
az újhazát

a korty
mely kiitta
méregpoharát

a köröm,
mely
kicsorbult
az utcakövön

a szó,
mely
nyomot hagyott
bitón és
börtönön

a sorok,
melyek közé
beszorult
egy titok

az árok,
melyben nyugtot
lelnek a
forradalmárok

s az átok,
mellyel felvértették
magukat a
nem múltó
barbárok

az inga,
mely számolja
szívverésed

a kút,
mely beissza
tükörképed

a hajfűrt
mely a kínpadon
ragadt

a lepel,
melyhez
szentek
bűne tapad

a borok,
mint vérré
szívtak a
porfelhős vándorok

a tömeg,
mint megannyi
elszorult
torok

a korbács,
mely makacs
bőrödből
hasít

az Ács Fia
és a Halász
ma még
túrni tanít

a hajcsár,
ki átkelt
a tevék túfokán....

a kenyér,
mely megpirult
az idő
rostélyán

a cseppkő,
mely éneklő
katedrálissá
hízott

a Messiás, ki
elejétől fogva
önmagában
bízott

a föld,
mely céda
sóját ígérte

a levél,
mely golyót
repített egy
szerelmes
szívébe

a hegytető
hol éhen vesztek
a haszontalan
vének

a sírkő,
mit nászágnak
vetettek

a sziget,
mely bálnatesttel
alámerült

a csónak,
mely egy
zátonyon vesztegel

a bolygó zsidó,
ki szakállán
hegedült

a vitorla,
melyben a
vén tengerész
holtan hever

a vonat,
mely ütközőjén
vontat
életuntakat

a szoba,
mely függönyén
árnyakat futtat

az oroszlán,
kit megigéztek
a borostyánszemek

az öv,
mit kivertek a
koporsószegek

a kráter,
mely elnyelte
a gyávaság
bugyrait

a mozsár,
melyben ácsorgó
napokat törtek

a jégeső,
mit megsirattak
a kiszikkadt földek

ezer és egy
millióból egy...

VÉGSZÓ-TÖREDÉK

Vízöntők bús Danaida-kora
szőlők rókáinak jégvermes bora
csavargó hímek falkapora
szöges erényövek kocsisora

csábító csonthéjban zakkant zenebona
éhes természethadak agyagsár-hona
riadó rémhírek rőt alkonya
üveggyöngy-emberek vízbefúlt aranya

üstökös-vadak kenyeres cirkusza
urunk asztrálteste szentlélek húsa
menyegző-asztalnál koldusok jussa
meztelen mártírnők tűz-ezer pórusa

CÍM NÉLKÜL

meztelen eszem
félvállról
félrelép
hol egy félelem-kép
nyomát koldusbottal verem
(2000. december 14.)

CASABLANCA FELÉ

talán
rámtalál
az égbelátó
holnapután
hol a feltétlen múlt
hazaszáll
s fekete ujjakon
a jövőbe hátrál
(2000. december 23.)

BENEDEK FERENC
(BENNY)

SZERELEM (A NET) HÁLÓJÁBAN

A Gondolat, mint repülő, úgy szántja át agyam hullámait. A jövő bizonytalanul lebeg körülöttem. Nem találok a biztos fogódzkodót a sok terv közt. Lehetőség lenne sok mindenre. Egy olyan pillanatban érkeztél bele sivár életembe, mikor terveim próbáltak beilleszkedni jövőképembe. A lelkemben volt egy üresség, melyet kitölteni látszol. Talán vannak dolgok, amelyek egymást kiegészíteni látszanak. Talán az is lehet, hogy mindennek megvan a maga legmegfelelőbb párja. Az ismeretségünk szinte a véletlen, a végtelenbe. Olyan vállalkozás volt, mint amikor felküldték a Voyager űrszondát, a megszámlálhatatlan világűrbe, hogy esetleg valaki, vagy valami egyszer majd megtalálja. Milyen kicsi az esélye, hogy pont abba az irányba megy, ahol egy olyan létforma lesz, aki képes venni az üzenetünket. Innen nézve, ekkora távolságokban egy százvezred milliméter is végzetes mellétrafálás lenne. Tehát aki áldozott erre az expedícióra, óriási reménnyel bírt. Engem is hasonló remények vezéreltek, mikor a világhálóhoz fordultam. Megadva magamnak az esélyt, hogy egyáltalán remélhessek. Aztán mikor beléptél az életembe, rettenetesen felkavaró gondolatok és érzések támadtak bennem. Gondolatok, hogy a távolság mekkora akadályt jelenthet, vagy te vagy-e az, aki az én kiegészítésem. Ez utóbbit szinte azonnal és ösztönösen éreztem és minél többet beszélünk, leveleztünk ez csak megerősödni látszott. Számomra ez félelmetes, mert soha ilyen gondolataim nem támadtak még senki iránt. Furcsák a gondolatok, mert ilyen távolságból is közel érzem a lelkedet. Olyan mint ha két ember lelki közelsége áthidalná a távolságot. Nem tudom ezt semmihez sem ha-

sonlítani. Óriási izgalommal és várakozással tekintek a közeli jövőbe. Várom a pillanatot, hogy végre személyesen is találkozzunk. Szeretném látni, hallani és a közelségét érezni annak az embernek, aki az ismeretlenből ilyen gondolatokat és érzelmeket tud ébreszteni bennem. Ilyen gondolatok kísérik a napjaimat, egy kicsit meg is nehezítvén. Viszont döntenem nem szükséges és az előre tervezésnek sem látom értelmét. Bízom az ösztöneimben, hagyom magam sodorni az érzelmeimmel és izgatottan várom az első közös napunk kezdetét. Azt nem tudom, hogy szerelemről beszélhetünk-e, vagy sem, de mindenestre sokszor gondolok rád. Amikor felhívlak telefonon, már jóval előtte hatalmas izgalom, melegség önti el az egész belsőmet. Mire ahhoz a ponthoz érek, hogy tárcsázni kellene, szinte remegés fog el. De nem az, amikor valaki fázik és nem is alkoholistaféle remegés, hanem olyan belső remegés fog el. Tudom, hogy igyekszem leplezni a számomra negatív érzéseimet, de a telefonálás előtt mindig arra gondolok, hogy mit is mondjak, csak nehogy elrontsak valamit. Pedig aztán szinte megy minden magától, mikor meghallom a „halló”-zásod. Eddig minden jól ment. Legalábbis én így érzem. És ez a belső remegés az, ami féltelmetessé teszi az egészet. Olyan, mint amikor szerelmes az ember, de eddig még nem éreztem ilyet, hogy személyes kontaktus nélkül kialakuljon ilyen érzés. Nem tudom, ezt csak az idő tudja igazolni. Bár önmagát igazolni láttatják az események és a beszélgetéseink. Talán annyit még, hogy én bizakodva nézek előre. Várom a pillanatot, amikor igazolja a gondolataimat az idő. Addig is reménykedem, hogy az én úrszondám jó irányba halad.

ISZUNK, HÁNYUNK,
BELEFEKSZÜNK.
ARCON PÖRGÜNK, FEKVE
HÁNYUNK.

Hello kedves szép királylány,
Én vagyok kit megálmodtál.
Szőrös talpam, szőrös hátam,
Ilyet én még sosem láttam.
Jól berúgtam a múlt héten,
Azt hiszem, hogy nem emlékszem.
Kettős látás, piros hányás,
Jaj de jó a viszontlátás.
Üdvözöllek poharam,
Ide veled, had igyam.
Jól berúgok megint újra,
Nagyot hányok majd az útra.
Belelépek a hányásba,
Kiabálok, hogy a picsába.
A lábamba majd elbotlok,
Megölelek egy rózsabokrot.
Kettős látás, forgó világ,
Gyere ide te szép virág.
Közel érve, jaj de bánom,
Megöleltem a kaktuszom.
Szitkozódok másnap reggel,
Hogy a nap már megint felkelt.
Ó gyomrom, sajog fejem,
Felül jött ki az én belem.
Mi a gyógyír a másnapra?
Tölts egy kortyot a pohárba.
Bánd a dolgot, maradj félszeg,
Nincs más dolgod, maradj részeg.

A PECHES MAGONC

Szerelmes fák gyümölcse,
Apró kis növénykezdemény.
Szára erős, mégis leesne,
Csak a szél neki a remény.

Végül megszánja a természet,
Aláhull, bele az ismeretlenbe.
Vár rá ott avar és enyészet,
Belefúródik fejje a szemébe.

Hiába ágál sorsa ellen nem tehet,
Lassan elrothad körülötte a hús.
Ez a pusztulás neki még jól jöhet,
Ad neki lombot, mely ágazóan dús.

Mielőtt azonban eljönne a Kánaán,
Nem hoz ő gyümölcsöt az asztalra.
Eltöprenghet a rövid élet hasznán,
Nem jó helyre született, aszfaltra.

CÍM NÉLKÜLI VERSEK

világok fájdalma
keserű vadalma
országok tolvaja
tolvajok hatalma

zsebeket ürítnek
képeket cserélnek
bárhová beférnek
rémeiket segítnek

csábító hatalom
rémítő magason
ideges nyugalom
láthatatlan falakon

trónusra feltettük
utána mérgeztük
semmit nézhettük
hazugtól félhettünk

fájdalmas gondolat
mardossa arcodat
elfolytja hangodat
elfedi napodat

életben tartanak
csábítanak maradjak
életet fāragnak
vércseppből maguknak

tulajdon papíron
halálba taszítom
visszavert hatalom
vesztes lapítson

hatalom kicsavar
kényelem elmarad
kínokkal betakar
panaszkodsz elzavar

értelem hiánya
irgalom kovácsa
száraz pogácsa
kiégett szénbánya

hatalmas elnyomása
törvények eladása
hazugság igazsága
bepereg a pófádba

kétpofával megrágni
magunkról lerázni
kaméleon levágni
boldogságot kívánni

meglelt boldogság
világi boldogság
eljövő igazság
megmaradt tanulság

elzavart hatalom
pokolba akarom
felébredt tudatom
nem kell már hatalom

agyam szirénázik
szívem riadózik
végtelen zakatolás
hangtalan robajlás

időtlen dobbanás
szüntelen járkálás
lüktető gombócok
melyektől fuldoklok

aggódás vágatása
igazság csalódása
eszélős veríték
rideg nyerítés

lobogó marcangolás
agyatlan zakatolás
mi mindenbe belelát
boncolja szivárványt

szivárvány felragyog
ha meglátom arcod
lüktetése szívemnek
ragyogása szemednek

zakatolásom csillapítod
testem húzod magadhoz
kezed langyos simítása
idegbajért vidításra

magamnak emésztése
átvágat ölelésbe
érezem karjaidban
úszom boldogságban

testemnek remegése
átcsap forró nevetésbe
elfagyott leheletem
felpezsdíti leheleted

pezsgő duruzsolása
ajkad cuppanása
forró simítása
izzó karmolása

testem vonyít
agyam sikít
csináld még
még egy kicsit

de mindenek felett
minden gond mellett
acélos biztonság
végtelen boldogság

amit tőled kapok
csodások és nagyok
szerelem tengere
zúdítod fejemre

ölel szerelmed
imádó érzelmed
te lettél végzetem
didergés kezemen

azt adtad énnekem
mi hiányzott belőlem
virágzik lelkem
kezedben életem

hisz mit eddig csak reméltem
azzá vált sanyarú életem

csendes születés
követi életem
szűrő döbbenés
hasítja vérem

kecsketejre síró
apró kezdemény
gyönyörrel bíró
csodás teremtmény

izzás gyümölcse
magjával megtapad
forró cseresznye
értelem meghasad

teremtés művésze
amatőrt nézi
anyaméh kertésze
önmagát idézi

tehetetlen tettek
keseregve mennek
megrettent lehelet
fegyelembe kerget

vulkán boldogsága
csendesen lapul
gömbölyű varázsa
kitörne vadul

altató mocorgás
lappangó dagadás
vonzó taszítás
hasadás

kalapáccsal simítva
belülről ordítva
kibújni ordítva
hanyatt fordítva

agyam nyerítve
kacagón tombolva
odafúj sötétbe
mélységet kortyolva

ragyogás silányságba
életem pillantása
mágikus valósága
örömtől tombolása

végtelen jelenet
tollazza lelkeket
vizezi szememet
látom A kisdedet

apró világon
csetlő parázson
hencegő ordások
lapító vadászok

tenyér szorítása
figyel ordításra
sikoltó éhségre
gyöngyöző vétségre

tenyér fonódása
válasz ragyogása
óvatos tapintása
váratlan simítása

tenyér markolása
felbőszült anyamedve
apró biztonsága
satnyulástól megvédve

felívelt világom
villongó virágon
gügyögő kisszirom
tetőzte boldogságom

Tél van
Tél a szobában
Tél a párkányon
Púpomnak kívánom
Ablakom deres virágára
Rárajzoló neved, s szíved
Benne láttatja szemed
Látszik szivárványa
Csillogása, mosolygása
Ragyogó pillantása
Pillantás varázsa
Varázs parázsa.

„Ség” van
Szépség, szelídség
Szendesség, szerénység
Szenvedélyesség, esztelenség
Kevés kevély keveredik
Lassan esteledik
Lelkem testesedik
Lestem, terjeszkedik
Kitárulkoztam.

Kerek tenger
Kerekded kevereg
Esztelen lelkem beremeg
Elborult elme szavára
Testem hallgató sikolyára
Feljajdult tengerek
Esztelenül szenvedek
Időtlen rengeteg
Mi émélyeg

Csend morajlása
Hallgat ordítás szavára
Betapasztja a zubogó csendet
Melyet testem szenved
Ráteszi kezét
Kezének melegét
Bársonnyal kezeli
Elmém testét

Ezernyi lehelet,
Mint tornádó emeli testemet
Tomboló végső érintés
Eltörött kerítés
Támolyogós tekintet
Karmolta testemet
Lazító ébredés,
Ernyedés.

HOSZÚ

ATTILA

REJTÉLY

Megint megfogott a pillanat
ma mi történhet egy perc alatt
megbénít halkán gyötör
mi motoz a mosolyod mögött
minden kacér pillantásban
éber lelki sóhajtás van
már rég nem érdekelnek a tények
a kihunyini vágyó áttetsző fények

A szerelem egy örök rejtély
Bosszúságot élményre cserél

Csak egy ócska harc vagyok neked
vagy te tényleg ezt szereted
ereimben lázong a vér
rejtett vágyam enni kér
homályt cserébe a tiszta szívért
szépen csak egy hazug ígér
ki szavaival megkarcol
de függetlenül harcol

A szerelem talán egy könnyű vér
mely olcsóbb izgalmakat remél

Mit gondolsz mi az
amit tőlem meg nem kapsz
tényleg sovány vigasz
ha inkább futni hagysz
keveredj ágyba egy „szent”-tel
jelentsen örömet egyszer
de a végén majd tedd fel
az elmaradt kérdést, melyért
cserébe kaptál egy rejtélyt

A szerelem egy elcsépelet rejtély
a bánat csak kamat, mindent felél
(1999. május 10.)

HÉTFŐN REGGEL

Gróf Kovács István komótosan felkelt
S miután elfogyasztott egy-két vekkert
Dühösen indult meg két kávétól
feldúltan a munkahelye felé

A hercegnőjét Erzsit a várában hagyta
Miután két csókkal homlokon nyomta
Bevehetetlen erőd volt ahová tartott
Fel kellett melegítenie pár ököl-markot

Miután - késés nélkül - bejutott
Minden kiskapun sikerrel átugrott
A titkári hétfejű sárkánya várta őt
Nem akart nagy küzdelmet, csak vérré menőt

Sajnos majdnem otthagya a fogát
Nem könnyítette amúgy is nehéz dolgát
Majd jött a gonosz főnök-mágus
Ki nem volt könnyű falat számára

Mély szemrehányással fogadta a hőst
Szemébe vágva velőtlent-velöst
Grófunk nem tántorodott meg a célban
Felvette a kesztyűt vállvonva vígan

De hirtelen megcsörren az óra
- Kelés Pityu vár a munka!
Ha nem vagy a cégnél hamar
a főnök gyilkol az igazgató mar
Ki az ágyból egy-kettő
mutasd meg:
Milyen egy magyar felkelő!!!
(1996. szeptember 3.)

HALÁL RÁD!

eme országban nincs maradásod
- netán külhonba húz a szíved -
menj, de egyet ne feledj soha
mindig azok lesznek többen
kiknek itt marad az otthona

idegen hazában nem
kedvelik az olyat mint Te
rövid távon szívesen látják
de sosem fogadják teljesen be

egy idő után megunják fajtádat
pedig nem tettél semmi rosszat
megvetnek újra és újra órák hosszat

néha majd az otthon képei kísértenek
még az „itthon” sem feledteti a képeket
álom közben pihennek a kínozó részletek
furcsa szemrehányások, sajátos nézetek

kiábrándító ébredések nap mint nap
a kérdés motoszkál és nyugodni nem hagy
lassan minden ajtó előtt viaskodsz magaddal;
VÁLLALOD-E A TÉNYT: MAGYAR
VAGY?!

teljesen mindegy miként cselekszel
csak az egyik oldalon kell feladnod
onnan kezdve a másikon meg sem
kell próbálni bizonyítanod

ép testben összezavarodott lélek
hirdeti majd : vak ígéret volt
mely cserbenhagyott téged

(- azért több választásod is marad mint -
a fiola, gyógyszer vagy a késed)

MI IS EZ?

Nem tudtam mi is ez
amíg nem ismertelek
Nem is tudom mit írnak
Hogyan mondjam el neked

Remegett a kezem
Bennakadt a szó
Mi lehet velem ?
Ez az érzés nekem való ?

Azt hiszem
Tudom miről írok
Talán nem titok
Néha magammal sem bírok

Mert te nem vagy itt velem
Mert nem vagy itt nekem
Szorongatom izzadó tenyerem
Hat ez az a Szerelem ???

Borzasztóan hiányzol
Pedig meg nem is voltam veled
De persze Te másra vigyázol
Igen,...ez szép lehet...

AZ IGAZSÁG PILLANATAI

Már nem számít a jószó
a helyzet nem megoldható
felesleges minden könnycsepp
a helyzet vele sem könnyebb
eltorzult arc, mely megbánást takar
a kínzó csend a sejtelembe mar
az őszinteség csak addig zavar
míg a gyanú mesterien belekavar

Tekintetek cikáznak mint két penge
a mellébeszélés csak kifogás, de gyenge
kinek legyen kedve igazat mondani?
kinek van kedve okokat okokra bontani?
szikrázik az agy, kigondolja a fizetséget
keveri a szándékot indulatot tehetséget
kiszvartatva születik egy kérdéses ítélet
amit szinte senki sem ért meg...

...Amit mindenki elítél és tagad
s az ellentét csak tovább dagad
(1998. szeptember 30.)

KARÁCSONY - NEM OTTHON

Újabb élménnyel lehetek gazdagabb
Idén megvárom mi lesz majd a fa alatt
Nem rohanok el idegesen, felzaklatva
Egy velem egykorú lány karjaiba
Melynek pökhendi családja
Kétségbeesetten mustrálja:

„Milyen lehet vajon a százíze?”
„Miért van csendben, ha nem zizeg?”

A családi körben mindenki
Becsukott szemmel ismeri
A szeretett vagy tisztelt másik
Jobb és rosszabb tulajdonságait
Nem tetézi gúnnyal a meglepetést
(2000. november 17.)

KARÁCSONY ELŐTT

Kétségesen kevés az együttérzés
Csak titokban öröljük magunkat
Keményebbnél keményebb a sok sértés
Sosem lesz több ellenség ki beugrat

Kedvesen gondolunk a Karácsonyra
Olyankor kevesebb a gyűlölködés
Picit elfelejtjük a rosszat
A reklámok által gondosan
megfestett lenge álmvilágban
egyre jobban érezzük magunkat

A világban ahol mindenki tökéletes
Ahol minden elnézés lehetséges!
Nincs alkoholista nincs buzeráns
Nincsen kövér és nincs szemüveges...
Ha ez kell a jobb érzéshez higgyük el!

és akkor;

Elhiszem hogy minden amit gondolok
- akár hazugság akár a legmélyebb titok-
Igaz lehet minden nap bármikor bárhol.
Leszek én elnéző és szerető ember ahhoz
Hogy minden napból legyen egy Karácsony

VIKTÓRI-A?

A pillanat hevéig enyém volt!
Flörtnek aktív, szerelemnek holt!

Mikor megszólalt, itt belül felsikítottam!
Édes lett a szám íze, feloldódtam.

Olyan édesen suttogta minden szavát
Az ember csak rá koncentrált
Elfeledte gondját-baját.

A szép koszorúslány-ruhája
érezkeltette, milyen földöntúli a bája

Szép vagy kislány, nagyon szép
de túl fiatal - láss még csodát
Ha én nem vagyok neked eléggé „barát”.

Szerezz barátokat, beleveló srácokat
Üldözz álmodhatatlan álmokat,
S megfoghatatlan vágyakat!

Őrizd még jódarabig egyre haloványabb
Ámde romlatlan ifjúságodat.
(1996. október 29.)

NEVETNI IS KÉNE MÁR (*'kísérleti' dalszöveg*)

Lapos a hangulatom
hisz üres a pohár
messze még a Balaton
nevetni is kéne már!

Idén sem nyaralok
hisz újra kirabolnak
bizakodni bizony kár
csak nevetni kéne már!

Mielőtt odaérek
minden bazár bezár
lassan kapcsolok
valaki majd megvár!

Egyszemélyes családom
kosztól ragad kabátom
senki sem volt büszke rám
mindig tudtam hol a határ.

Az utcán sok hasonló sorstárs
megannyi történettel traktál
keseregni ennyit megér - de nem többet!
talán csak nevetni kéne már !

Bizonytalan párnám
trónol fejem alatt
egy lazább nap után
csodákra várni kár.

Unatkozom létemben
nem látom az értelmét
mindennap ugyanaz vár
s majdan a biztos halál.

Ez az élet?! . Egy ismétlődő szemét?!
Szemét a munka, szemét a vers, a dal!
Azért a zord külső érző szívet takar!
Lelkem, egyéniségéért a ködben turkál.
(Hééé! Ha csodákra nem kell várni már
Akkor csak nevetni kéne már !)
(1996. augusztus 26.)

VAJON ÉRDEKEL?

Vajon érdekel téged a művészet?
Érdekelt az, milyen egy művésznak?
Tudod egyáltalán mi fán terem az ihlet?
A tudatlanság meddig gyűlhet?

Izgat-e téged a társasági élet?
Érdekel-e az, hogy én mit érzek?

-

Legyen az öröm, vagy gyűlölet
Csak téged ne gyűlöljenek?
Hiába az minden érdektelenség
Üvölt belőled az érzéketlenség!
(1996. szeptember 14.)

FELFOGÁSOK

Kevésszer érzem úgy:
Igazán jól érzem magam
Ritkán is érdekel más
Elhiszem hogy nem zavar

Felfogom azt, miszerint
Kiválóan élek
Megértem kik szerint
Kiváló az élet!

Az is egy szempont
Ha nem értem -
Különben meghalok
Ha nem érzem

Másoknak is jó
Ha mosolygok
- Nem igaz jóbarát?! -
Túlságosan olcsó, ha
Átérezzük az élet zivatarát

Az ember bíztasson!
Az ember bízzon!
Csak a más kárából
Tanuljon!

Az érzelmek elhalnak
Ha rájuk nem hatnak
Itt is kell némi ismétlés
Némi gyakorlat.

Ha hülye vagyok
Nem érhet annyi
Kellemetlenség.

Ha süket vagyok
Nem hallom
A halálosztagot.
(1999. augusztus 15.)

DOLGOZNI

Éjjel pihenek, majd kelek
Mechanikusan közlekedek
A közértben 20 deka párizsi
S pár zsömle a napi reggeli

Ember vagyok
Programozható
Modern világom
Bármikor eladható

Szüntelenül vibrál a kezem
A munka, ami történik velem
Mindennapos kis műveletek
Mondják meg, hogy éppen mit tegyek

Ember vagyok
Dolgoztatható
Modern világom
Programozható

Térül-fordul hónap, s nap
Mindenki újra itt ragad
Robotlekeket adatban lát
Ezernyi felettes „jóbarát”

Dolgozó vagyok
Helyettesíthető
Mesterséges úton
Lecserélhető

Lehetetlennek tűnő feladatok
Mondják meg néha, ki vagyok
Nevetnék rajta órákon át
Miközben életem békésen éli
Önálló, kifejező tartalmát

Egység mozgatja a gépet
A hajcsár hajtja lenn a népet
Mindenki azért kap egy kis pénzt
Hogy azt végezze, amihez (nem) ért

Ember vagyok
A munka percenként zilál
Lesz olyan hamar
Aki, a helyemre áll.
(2000. június 17.)

FODOR BÉLA
(EXCALIBUR)

SZÍNES

A fiú futott.
Kék rab ruháján
Izzadság és vérfoltok.
Rohant az életéért.

Maga mögött hallotta
A kutyák csaholását.
Tudta, hogy közel vannak
Szinte érezte a leheletüket.

Aztán megbotlott
És a kutyák már rajta is voltak
Érezte a húsába mélyedő fogakat
De már nem volt ereje felállni

Kétségbe esve védte a fejét
De tudta, hogy reménytelen.
Közben a foglárók is
Odaértek a közelébe.

Röhögve biztatták a kutyákat
Fogd meg
Tépd szét a niggert
Mert a fiú fekete volt

A foglárók pedig mind fehérek.
Aztán a film véget ért
És én elképedve néztem
A képernyőre.

Lelkemben őrjöngő
Tehetetlen düh kavargott
Majd elöntötte arcomat
A szégyen pírja

És rá kellett jönnöm,
Hogy szégyellem
Azt, hogy fehér vagyok
Azt, hogy tehetetlen vagyok....

EMESE

Kedves e név.
Ki tudja miért?
Életem hamvadó lángját,
már csak ő szítja.

Este magányos óráimban.
Az ő édes hangja ad nekem vigaszt,
és erőt, hogy tűrjek még.
Hogy éljek.

Neve édesen cseng.
S egyet jelent mindennel mit szeretnék.
Még sosem láttam.
S mégis mindig.

Mikor rá gondolok.
Elöttem, van édes arca és mosolya.
Máshol van mással.
De mégis mindig velem.

Nem ismerem és még is, szeretem.
Reggel, ha felkelek.
Első gondolatom övé.
S az utolsó is mikor lefekszem este.

Emese, Emese, Emese.

A SEMMI A MINDEN

Kinek sírjak?
Ha már senki
és semmi nincs bennem.
S mellettem.

Egyedül a hideg,
süket, sötét, semmiben.
A hatalmas,
zajos tömeg közepén.

Nem tudom.
Miért, mikor, kihez,
forduljak lelkem panaszával.
Nincs remény.

Minek sírjak?
Üvöltsek süket fülekbe.
Bánatos, bús dalt penget a halál.
Csorba kaszáján az elmúlás himnuszát.

Együtt is egyedül.
Egy a millióból.
Segíts, hogy egy legyek a mindenséggel.
A semmi a minden.

GYERMEKJÁTÉK

Gyermekjáték vagyok.
S te a gyermek.
Szeszélyed, kedved játékszere vagyok.
Tehetetlen.

Te játszol, és én tűröm.
Úgy, mint a mackó.
Mit meguntak és unottan vágtak a sarokba.
S fekszik elhagyottan.

Mint a labda.
Amit az udvaron feledtek.
Sorsa a feledés és az enyészet.
Amit az idő vasfoga bevégez.

Zsinóron rángatsz.
Mint a jó bohócot.
S szenvedek, arcomon fáradt mosollyal.
Megtörtén.

De szeretlek.
Tiéd vagyok, mint a játék.
Feltétel nélkül.
Teljesen, egészen.

S majd, ha megunsz.
Ha sarokba dobsz végleg.
Az én sorsom sem más, mint a játékoké.
A feledés és az enyészet.

ARAT A HALÁL

A pusztulás virágait szedi a halál.
A földön kaszál.
Ezrek dőlnek sírba.
Mint aratáskor a kalász.

De senki sem hallja milliók sikolyát.
Testvér öl testvért.
Arcukon közöny.
Káin és Ábel, Romolusz és Rémusz.

A folyók vize, bíbor vérözön.
A fákon kövér varjak.
Holtak testén híztak.
Hangjuk a pusztulás himnusza.

Az ijedt emberek,
már semmiben sem bíznak.
Arckujon dermedt félelem.
Így hajtanak a halál előtt fejet.

A halál arat, és segédje a bánat.
Végső csapást mérnek a bűnös világra.
S tisztul a Balkán.
De miért ez az ára, ezernyi ártatlan ember halála.

AKARLAK EGÉSZEN

Hogyan értessem meg veled.
Szavaim gyengék.
Enged, hogy jó legyen,
nekem, veled.

Hagyd, hogy örült,
Buja fantáziám, szabadon szárnyaljon.
Érted és értem.
Veled és velem.

Enged, hogy ledöntve,
Minden erkölcsi gátat.
Szabadon szárnyaljon a szerelem.
Neked és nekem.

Hagyd, hogy eljutassalak
a gyönyör legfelső szféráiba.
Mert csak így lehet jó.
Nekünk.

Enged, hogy jó legyen.
Mert csak így lehetsz
az enyém egészen,
és én a tied.

Kell, hogy jó legyen.
Mert akarom a tested.
Akarom a lelked.
Magamnak akarlak egészen.

Azt kívánom, hogy
minden pillanatod,
minden lélegzeted,
minden gondolatod.

Csak az enyém, legyen.
Csak én legyek.
Mert nekem csak te vagy.
Önzés?

Enged, hogy jó legyen.
Akard, hogy szívedet,
Magamhoz ragadjam.
S letépjem múltad láncait.

Egyszer már megtetted.
Boldog sikolyod,
Lelkem legszebb emléke.
Mikor még korlátok nélkül szerettelek.

Tedd meg újra.
Akard, hogy jó legyen.
Újra és újra, mindig.
Neked és nekem.

S akkor az örök gyönyör honába,
emel, repít minket.
A korlátlan, szabad szerelem.
Örökön örökké, csak veled.

KÖLTŐ VAGYOK?

Költő vagyok,
bár még csak fűzfapoéta.
Sokszor nézem rímeim
összevisszaságát.
Keresem a lényeket
a sorok között.
De csak régi énem
halvány másolatát látom.
Változom mint minden
és a régi sorok
új értelmet nyernek.
A régi érzések elmúltak,
régen.
De néha, egy-egy sor,
régi hegeket tép fel újra.
Verseimben a régi álmok,
szerelmek újra életre kelnek.
A régi fájdalek,
újra fájnak.

HAJNAL

Itt a hajnal újra.
Egy szürke nap,
sötét hajnala.

De még agyam rejtet
zugaiban, felderengenek,
csodás hajnalok emlékképei.

Mikor forró kakaó
édes illata ébresztet.
Gyerekkoromban.

Vagy mikor először
voltam szerelmes.
Együtt vártuk a hajnalt.

Boldogan simultunk egymáshoz,
a ciklámen és narancsragyogásban.
Fejünk felet, rigó dalolt.

Füttyel köszöntve
az ébredő természetet.
Tavasza volt.

De most tél van.
Szürke és halott,
A hajnal.

Nincs madárdal,
Csak a nyálkás köd
Üli meg a tájat.

Nem látni mást,
Csak pusztát tájat.
Holtat sivárat.

BÚCSÚ

Fáradok, sőt már elfáradtam.
Életem lángja lassan kihuny.
Nem érzek, és nem érzékelek.
Lebegek élet és halál mezsgyéjén.

Üvöltök, mint farkas a holdra.
Mikor párját hívja az éjben.
Kereslek, kutatlak szüntelen.
Magam keresem benned.

Lelkednek tükre, most könnytől csillog.
Ajkad remeg, kitörni készül,
Az érzelem.
Mint túlfűtött vulkán.

Ne sírj, boldogan megyek el.
Egy boldog élet boldog befejezése ez.
Mert veled éltem életem.
Létem boldogsága.

Hisz te voltál és vagy mindenem.
Szívverésem, lélegzetem, életem.
Társam, múltban és jelenben.
Reménye jövőmnek.

Mert ez a búcsú nem örökre szól.
Csak egy pillanatra.
Mert lelkük egy örökre.
S bár testem elporlad hamar.

Emlémem, lelkem itt marad.
Veled, benned.
Míg újra együtt nem leszünk.
Odafent.

ÍN MEMÓRIÁN

Karácsony éj van
Szent este, Jézus születése
Mindenki, boldogan mosolyog
Csak az én szemem könnyes

Mindenki a gyermek Jézust ünnepli
De én egy másik gyermekre gondolok
A fiamra, aki már nincs velem
Aki nélkül üres az életem

Mindenki a fenyő körül tolong,
Ajándékot bont, mosolyogva
Én kibámulok az ablakon
S magamban zokogok

Öt éve már, hogy nem vagy velem
Öt, kínokkal teli hosszú év
Ezernek tűnt, vagy tízezernek
De tudom soha nem, feledlek

Öt karácsony, mosolyba merevedet álarcban
Ne lássák a kint, mi bennem él
S még ép elmém, emlékezem
Egy régi, együtt töltött karácsonyra, veled

És te itt vagy velem, bennem
A lelkem legszebb zugán
A szívem legmélyén
Örökön, örökké.

S tudom, hogy eljön majd az idő
Mikor újra, együtt karácsonyozunk
Odafent a felhők felett
Ahol újra mindenki gyerek.

LUCIFER VADÁSZIK

Egy apró fekete árny,
Nesztelen suhan az éjben.
Puha tappancsok repítik,
Nesztelen surran.

Fekete bunda,
Méregzöld szemek.
Tűhegyes fogak,
Borotva éles karmok.

Lucifer vadászik.
Hatalmas, izmos kandúr.
Súlyát meghazudtoló,
Könnyedséggel szökell.

A kismadár az ágon,
Utolsót dalol.
A fekete mancs lecsap,
S a dal végleg elhal.

Sokkoló a látvány.
Hogy ez a nappal,
Kedves, aranyos cicus.
Született gyilkos.

Csend, sötét éj.
Zöld szemek, tűzze lobban.
Egy árny surran.
Lucifer vadászik az éjben.

KI AKAROK TÖRNI

Kínjaim égető tüzében.
Nyüszítve vonaglok.
Ki akarok törni.
Elhagyni testem börtönét.

Egyé válni a széllel.
Feloldódni a kozmoszban.
Lebegni a semmiben.
Lenni és még sem létezni.

Letépni rút testem átkozott bilincseit.
Mert láncaim csörgése meg őrjít.
Fel öröl és földhöz ragaszt.
Ezek Ikarus kínjai.

Úgy vágyom feloldódni a mindenségben.
És élvezni a boldog elmúlást.
Hisz most sem vagyok.
Az emberek keresztül néznek rajtam.

S, ha elmennék sem keresne senki.
De a síromra azért vándor.
Ha arra tévedsz.
Egy szál vörös rózsát tegyél.

Emlékül egy embernek.
Aki egy volt a feleslegesek közül.
Egy rózsát, az igazszerelem virágát.
A szerelemét, amit nem ismertem soha.

Vagy, ha igen.
Akkor elmulasztottam.
Én ostoba.

A RÉTEN

A réten ültem és néztem a tájat.
Nyár volt, ragyogó napsütés.
A kék égen, fecskék játszottak vidáman.
Boldogan szálltak a lágy szelőben.

A földeken, már szárba szökken a búza.
Arany kalászt lengetet a szél.
S én néztem a vidám táncot.
A piros pipacsok között ülve.

Minden csupa boldogság volt körültem.
Alig tudtam felfogni, hogy ez,
ugyan az a világ, amiben eddig éltem.
Míg ott ültem, minden gondom tovatűnt.

Hanyatt dőltem és a felhőket néztem.
Apró fürge bárányfelhők futottak
az ég kék mezején, vidáman.
S köztük a fecskék cikáztak.

Olyan béke lett úrrá rajtam,
mint, ha a mennyben járnék.
Már hallottam a tücskök zenéjét
és a szorgos hangyák neszét.

Ahogy a fűben szorgoskodtak serényen.
Mennyei béke és nyugalom.
Miért nem lehet ilyen minden napom.
És minden emberé a világon.

Miért felejtettük el rohanó életünkben,
a természet csodáit, szépségeit.
Azt a bölcsőt, ahonnan indultunk.
Az édes anyaföldet.

OLY ZAVAROS MINDEN

Várlak,
De te nem jössz.
Hívlak,
De te nem felelsz.

Olyan zavaros minden.
Nem tudom, szeretsz e még?
Én szeretlek és szeretni foglak,
Öröké a sírig.

Szólnák hozzád,
De te nem hallasz.
Éreznélek,
De te nem vagy itt.

Oly zavaros minden.
Nem tudom.
Szeretsz te még?

JAKUS EDIT
(DINA)

HÍD

Van egy nemes, s van egy rút világ,
amit egy híd választ el: álom és valóság.
Az egyik olyan, amilyennek te akarsz,
A másik nem tűri a te akaratod.

A két lét között a híd, oly' keskeny,
és hogyha félúton megállsz, elveszik minden.
Amire régóta vágsz, nem kapod meg azt sem
és mit magadénak mondasz, nem a tiéd
mégsem.

Menj tovább, ha a hídra tévedsz!
Odaát az álmaidban boldogabban élhetsz!
Ne hagyj, hogy visszarántson egy rút
kényszerképzet
és légy olyan, amilyené tesz az álmvégzet!

Ha itt ragad végleg a léted,
Merd vállalni, hogy ki vagy és mutasd meg
lelked!
Próbáld meg járni a hídon az álmutatad
s ha nem, hát e Világon valósítsd meg
önmagad.

KAPU

Egy kapu vezet a lét és nem lét között,
Mind ott van, aki innen elköltözött,
Elhagyta már a Földi világot
és felfedezte a mennyországot.

Nem jön vissza soha, ki a mennybe jut,
Odafent zárva tartják a kaput.
A halottak ott talán boldogabbak,
mint azok, akiket lent itthagytak.

De van egyetlenegy nap egy évben,
Mikor kinyitják a kaput az égben,
s az, aki a Földről eltávozott,
ledobhat szeretteinek egy csillagot.

ÉRZELEM ÜZENET

„Az nem tudhatja mi a fájdalom,
Kinek a sírját nem fedí sírhalom.”
Nem tudhatja mi az, az érzés,
A szerelem, szenvedély és a féltés.

Ki nem érezte a mardosó kint
És nem járkál temetőben sírva kint,
Az boldog ember lehet tán,
Ha nem hullajt könnyet egy keresztfán.

Van oly' boldog s felhőtlen szerelem,
Mely' hatalmas, halált tagadó érzelem,
Kevés ember élheti ezt át,
A Földről vezető, mennybéli csodát.

A szív lehet ily' érzelem foglya,
Az emberi értelem ezt talán fel sem fogja.
Ha ez a szenvedély nem élne,
Lélek és a szív darabokra törne.

KARÁCSONY

Eljött végre a karácsonyeste,
Díszítjük a fát örömtől repdesve,
Felkerül a fára: dísz, gyertya, szaloncukor
Fenn az égen a hold is vidámabban bandukol.

A sok gyerek várja a Jézuskát,
Már vidáman bontaná ajándékát.
A felnőttek vígan néznek a gyermekekre
És boldogságtól fakadnak örömkönnyekre.

Eljött a szeretet ritka perce,
Karácsony, a Világ legszebb ünnepe.
E szép napon minden ember szíve kitarul
És ellenségei iránt is meglágyul.

De a három nap hamar elröppen
És az emberi szeretet is csökken.
Kár, hogy ez az ünnep néhány nap egy évben
Így nem tart a szeretet az örök életben.

HALOTTAK NAPJÁRA

Szaporodnak a gyertyák a sírokon
S egyre nagyobb már a fájdalom.
A márványköveken virágkoszorú,
A világot eltakarja a bú.

Komorán a sírok mellett megállunk
S halkán, csendben sírdogálunk,
Meg-megsiratjuk szeretteinket,
Akik már régen eltemetettek.

Éjjel minden síron ég egy gyertyaláng,
Mint több ezer csillogó gyémánt.
A fénye nem halványodik el soha,
Lelkünkben él tovább látványa.

Több ezer krizantém jelzi e napot,
Egy csokrot kapott minden halott.
Egy napra kinyitják az égi kaput,
Hogy csókot küldjön, ki eltávozott.

Elgondolkodunk az emberi sorsról,
 Idejutunk, hol a béke honol.
 Mirajtnak is lesz majd egy pár koszorú
 S lesz, ki majd értünk lesz szomorú.

BALLADA NAGYAPÁMRÓL

Valami nemes dolgot kéne tenni,
 Egy emberi sorsot megénekelni.
 Született egy gyermek huszonegyben,
 Midőn országát szelik éppen,
 Nem tudhatta még, mivel jár ez,
 Hiszen ő még későbbi ember lesz.
 Emberré válása gyötrelmes volt,
 Mert az édesapja hamar megholt,
 Sok szenvedés kísérte az utján,
 Édesanyja eltűnt szeme világán.
 Azután frigyre lépett a nagymamámmal,
 Isten oltára előtt boldogsággal.
 Majdan jött egy újabb háború,
 Melyben élete lett nagyon szomorú,
 Elvették mindenét, mi tulajdona volt
 És búsulva a Donhoz gyalogolt.
 Harcolt az oroszokkal, német oldalon,
 Sínylődött fogságban angol dombokon.
 Hazáját védte szakadatlanul
 S a családjára gondolt minduntalanul.
 A háború végeztével haza ballagott,
 De a határnál visszautat kapott.
 Pár év múlva hazaérkezett,
 A Tisza addigra mindent ellepett.
 Oroszok után küzdött a nagy árral
 S kitüntetést kapott teljes pompával.
 Később megszületett az első leánya,
 Aki volt az ő szeme világa.

Második leánya nem volt ily' szerencsés,
Végzett vele a gyászos tüdővész.
Három évesen temették el őt,
A szőke hajúnak született csecsemőt.
Majdan az ellensége lett a barátja,
A tűzoltásban a víz mellé állta.
Később vezetője lett a lelkes seregnek,
Kikből sokan őreá felnéztek.
Tíz évig vezette e becses üteget,
De a ráncai lettek engedetlenek,
Ősz korona lepte be nemes fejét
S más vette át féltve őrzött helyét.
A kályha mellett, kedvenc székén elüldögél
S a víg unokáknak történeteket mesél,
Hallottam már százszor mindet, talán,
De nem szólok, had' meséljen tovább.
Ez maradt már az egyetlen öröme,
Hisz' tíz éve itt hagyta a kedvese.
Szereti őt az egész családja,
De szemében ott a szomorúsága,
Eltelt már rajta hetvenöt év,
Szeretne ifjú lenni még.
Fülébe a dédunokák hangja csendül,
Ilyenkor a szíve mélyen megrendül.
Ilyennek látom én, a drága nagyapát
S leírtam róla, mit a szívem diktált.

EGYEDÜL

Egyedül járom a Világot,
Keresem az igaz boldogságot.
Azt én nem lelem meg soha,
Ez az én életemnek sora.

Egyedül nézem a szép Holdat,
Hátha megtudom, mit hoz a holnap.
Tündököl százezer csillag,
A Nap már lefelé ballag.

Egyedül várom én a véget
És megbántam már ezernyi vétket.
Búcsút intek a Világnak,
Vége a mesés álmoknak.

TALÁLKOZÁS EGY VÁMPÍRRAL

Esős, teliholdas éjszakán,
Átjárta szívemet a magány.
Bolyongtam céltalanul,
Zsebemben levél lapul.

Esős, teliholdas éjszakán,
Egy vámpír vadászik énreám.
Véremre vágyik és követ,
Nem találkozhatunk már többet.

Félelem járja át testemet,
Kínos, vad lázálmok gyötrenek.
A halál ellen küzdök,
Életemért könyörgök.

A vámpír arca oly' halovány,
Úgy énekel, mint egy csalogány.
Szeme izzó és csábító,
Nyílik a pokoli ajtó.

Felriaszt a szörnyű képzelgés,
Testemet még rázza a remegés.
A halállal játszottam,
Bűneimért lakoltam.

Az álom még vissza - visszatér,
Teliholdas éjnek éjjelén,
Csendül egy pokoli pohár,
Talán rád is a halál vár.

Vért isznak a pokoli lények,
Ilyen éjszakán én is félek.

IMA EGY HALDOKLÓHOZ

Szerettelek őszintén és igazán,
Fájt, hogy elhagytál egy nyári éjszakán.
Szemedben tükröződött az éj tüze,
Te voltál életem egyetlen öröme.

A szívem csak is érted dobogott,
Aki engem örökre elhagyott.
Sokat szenvedtem, mire megértettem,
Hogy nélküled is érdemes még élnem.

Később jött egy szomorú hír terólad,
Hogy a büntetésed értem megkaptad.
Kórházban fekszel egy lány vétke miatt,
Aki elvette tőled fiatalságodat.

Arra ébredtél fel egy szép reggelen,
Hogy melletted az ágy ott áll üresen.
Az ágyon papír, körülötted falak,
- Aids-es vagyok! - kiáltozták a szavak.

Ágyad mellett ülök s fogom a kezed,
A szívem a tiéd s itt vagyok veled.
Szemeidben a tűz lassan kialudt
S a halál nyitotta neked a kaput.

FÖLD, SOS! SZENVEDÉS

Óriási dolgot kéne cselekedni,
Az egész Világot újra felfedezni,
Visszahozni az elveszet Világ múltját
S újra teremteni a Föld kezdő magját.

Újra teremteni az emberiséget,
Hogy ne kövessék el ugyanazt a vétket,
Mely' megpecsételte a Világ kezdetén,
Hogy miként él az ember a Földkereken.

A földi élet nem volna ily' keserű,
Ha a Világ kezdetén lett volna derű,
Ha nem történt volna az eredendő bűn,
Melyet ma is szenvedünk rendületlenül.

Szenvedünk, félünk és életünkért küzdünk,
Minden nap és éjjel rettegésben élünk.
Féltjük életünk, mely' talán semmit sem ér,
Elrontottunk mindent a Világ kezdetén.

Talán ez a Világ már nem tart sokáig,
Ellep a sok szörnyűség, fejünk búbjáig.
A Világot végképp eltorzította,
Az emberiségnek a temérdek mocska.

Már nem változtathatunk semmit sem rajta,
Így pusztul el a Földünk eltorzítatva.
Nem mentheti meg sem ördög, sem Isten,
Szétrobban a Földünk mocsokkal lepetten.

De ha lenne még egy utolsó esélyünk,
Hogy mindent, de mindent újra kezdhessünk,
Másképpen alakult volna a Világ, talán,
Maga lenne most a mézzel folyó Kánaán.

KÉRELEM ISTENHEZ

Istenem! Kérlek, segítsd meg nemzetem!
Könyörög és hozzád szól a szívem.
Kegyelmet kérek most a magyaroknak,
S védő hazát, a hontalanoknak.

Tekints le erre a rút Világra
És a vérező Magyarországra!
Változtasd a Földet „Paradicsommá”
Vétkes embereket, tedd angyalokká!

Ne legyen soha többé már háború,
Hogy egy ember se legyen szomorú!
Soha ne legyen a Földön éhezés,
Érjen véget az átkos bűnözés!

Olyan legyen a Világ, mint hajdanán
A „paradicsombeli” Kánaán.
Teremts végre egy békés Újvilágot
És egy szabad, szép Magyarországot!

Láttad már mennyit szenvedtek az ösök
Engedd, hogy mi lehessünk a hősök,
Akik megteremtenek egy új hazát
S megvalósítják a nemzet álmát.

Erre vágyott Árpád, a honfoglaló
És István, az államalapító
Ezért küzdött Deák, Széchenyi, Kossuth
S mind, kinek vére a hazáért kihullt.

Bár voltak, olyan vészterhes századok,
Hogy hiába lettek áldozatok,
Akkor sem lett szabad a magyar nemzet
S felettük néphalál réme lengett.

Sok átkos bűn terheli a lelkünket,
De neked ajánljuk fel népünket.
Hát bocsásd meg, ha ellened vétkeztünk
És kérlek, váltsd meg vétkes nemzetünk.

A magyar nép mindig Istenhívő volt,
Áldott Téged és Érted is harcolt,
Hát légy kegyes, tovább ne büntess minket,
Mert megbűnhődtünk már minden vétket.

Istenem! Kérlek, kegyesen néz reánk
És hallgasd meg hozzád szóló imánk.
Csak is a Tiéd szívünk, lelkünk, vérünk
Téged imádunk és Érted élünk.

TÉL

A Nap egyre jobban halványul
 S madarak sokasága elvonul.
 Búcsúzik már a szendergő ősz,
 A kegyetlen tél jégvirága győz.

Lehulltak a sárgult levelek,
 Ők bizony, nem várják meg a telet.
 Hidegre fordult már az idő
 S északi szelek fuvallata jő.

Búsan állnak már a kopasz fák:
 - Siralmas időszak köszönt ránk! -
 Az erdő, az ősz búcsúztatja
 S a fagyos telet sírva fogadja.

Miért röpül el a szép idő?
 Miért lett az ősz ilyen esendő?
 Az ősz, csak komoran válaszol:
 - Ez az én sorsom! -, s lassan elvonul.

Diadallal jön a zordon tél,
 Minden fát, bokrot halálra ítél.
 Madárdal sem hallatszik sehol,
 Az erdőn, réten csend honol.

A hólepte faág roskadoz,
 A tél, neki fájdalmat okoz.
 A virágok helyett, jégvirág
 Nyílik és fagyos az egész Világ.

A tó víztükre is befagyott
 S a víz fodrozása is alábbhagyott.
 A halsereg is elvonult már,
 A sík víztükörre csak a Hold jár.

Szomorúak a téli tájak
 Hóval fedettek a lakóházak.
 Csupa hófehér szinte minden,
 Hópelyhek szállnak a hideg szélben.

Télen, hamar eljön az este,
A csillagok és a Hold is ezt leste,
Tükröződik fényük a havon
S a holdfény korcsolyázik a tavon.

Most még sír a mező, fű, virág
De majd nevet, ha jön egy jobb világ,
Ha majd elmúlik a vad, zord tél
És az egész bús táj tavaszt remél.

Új tavaszt hoz majd a jövődő,
Megszépül újra a rét és erdő,
Ünnepel megint a sok virág,
Madárdalos és szép lesz a Világ.

ÜZENET ISTENNEK

Kegyetlen Világban,
Bolyongok vakon,
Szeretlek Isten,
Szeretlek nagyon.

Éget a fényed,
Követlek Téged,
Mutasd az utat,
A szívem vigad.

Milyen az élet?
Szörnyű és vétek.
Épp' hogy csak élek
S szorongva félek.

Ki Téged imád,
Ki Téged követ,
Azt miért bünteted?
Mond, miért szenvedek?

Jó lenne hinni,
Hozzád repülni,
Téged imádni,
Engedj meghalni.

Ki vagyok én?
Ki bolyongok vakon?
Én hívlak Téged,
Egy tiszta híved.

UTOLSÓ ÖLELÉS

Amikor itt voltál,
Égetett a meleg nyár.

Egy verőfényes nyári napon,
Pihentünk a parti homokon.
Átúsztuk többször a tavat,
A szívünk boldogan vigadt.
Együtt töltöttük az egész nyarat,
Nálunk Ámor sikert arat.
Folyton egymás ajkán égtünk,
Nem volt egymás nélkül léptünk.
Szerettük egymást nagyon hevesen,
Ilyet még nem éreztek, csak kevesen.
Minket a búbánat békén hagyott
És én végre oly' boldog vagyok.
A te szemed is oly' ékesen ragyog,
Szerelmünk szilárd, meg nem inog.
Kezeden mindig a kezem,
Szemedden mindig a szemem.
Te elrabortad a szívemet
És én fogva tartom a tiedet.
Mindig meg tudtál engem érteni
És énáltalam tanultál meg szeretni,
De megcsaltál engem titokban
És nem tartasz többé a karodban.

Amikor elmentél,
Tombolt a hideg tél.

Egy téli zord napon,
Feküdtem a hideg havon.
Testemben a szív kővé dermedt
S a halál angyala itt termett.
Kézen fogott és vezetett
És én nem mondtam neki nemet.
A befagyott tóhoz értünk
S egy percre megakadt a léptünk.
Azután mentünk tovább a jégen,
Ezernyi felhő szállt fenn az égen.
Az angyal ekkor magamra hagyott,
Én úgy éreztem, megfagyok.
Lábam alatt megrepedt a jég,
Én próbáltam menekülni még.
Ekkor egy kéz megfogta kezem
És a partra kihúzott csendesen.
Te voltál az, ki segített,
Álőlelted végre testemet.
Nem tudtál szeretni,
Engedtél meghalni.
Meghaltam a karodban,
A szívem kettétört titokban.

NOVEMBERI ÉJ

Egy novemberi szép éjszakán,
Táncoltunk a zene ritmusán,
Fülünkben zengett a sok dallam
És minden szív hangosan dobban.

Szomorú s vígat játszott a zenész,
De nem csak ennyi volt az egész.
Nekem megtetszett az a zenész
És a szív szólalt meg, nem az ész.

Kék volt a szeme, akár az ég,
Én úgy éreztem, hogy itt a vég.
A lány hangja, oly' andalító
S a szívem többé nem eladó.

Az éjszaka oly' mámorító
És a kedves arca mosolygó.
Szívem másért nem dobban többé,
Szívem övé és más senkié.

A szép varázs sajnos véget ért,
Megőrzöm a novemberi éjt.
A szívem újra s újra lángra lobban,
Csak teérted, másért nem dobban.

Az éjszakát, nem felejttem soha,
Melyen megszólalt a szív dala.
Fénysugár vagy életem telén,
Egy csillag, az éjszaka egén.

Ne felejtsd el soha azt az éjt,
Melyen egy lányszívet zúztál szét.
Össze többé nem forr ez a szív,
Mert a te szíved engem nem hív.

Szerelem angyal, kedves Ámor,
Jöjjön vissza az a szép mámor,
Hozd vissza azt a szép éjszakát,
Otthagytam szívem összes darabját.

TALÁLKOZÁS

Ámor végre meghallgatta az imám
És ismét találkoztunk egy éjszakán.
Szívemben a tűz újra lángra lobbant
S lelkemben a remény újra megcsillant.

Örökre rabul ejtette a szívem
És te vagy az én egyetlen szerelmem.
Szeretlek téged, míg világ a világ,
Fontos vagy nekem, mint levélnek az ág.

Olyan vagy nekem, mint holdnak a csillagok,
Mint végtelen, sötét éjnek a nappalok.
Te vagy az én életemben a tiszta fény,
Az életerőt adó, éltető remény.

Csak is rólad álmodom minden éjjel
És a szívem tele van szenvedéllyel.
Tudom, hogy te soha sem leszel enyém,
A szíved irántam zord és kőkemény.

Én szeretlek téged reménytelenül
És szenved a szívem rendületlenül.
Nélküled nekem az élet semmit sem ér,
Csavargó szívem hozzád mindig visszatér.

A SZÍV HANGJAI

Nem is emlékszem már
mikor volt, két vagy három éve talán,
amikor megpillantottalak
egy bús novemberi éjszakán.
Szívem jelzett,
de nem éreztem mit
talán, hogy fáj
vagy szeret valakit.
Ma már értem
mit súgott
szeretett és dobogott.
Most nagyon fáj és éget,
szened és semmivé lett
a kintől darabokra tört
fáradt és meggyötört.

Egy csodálatos érzés ezt tette vele
 romokban hever és nincs több reménye,
 vérzik, mert egy szőke fiú megsebezte
 és ez lett a veszte.
 Elvarázsolta kedves mosolya
 és tudja, hogy nem lehet övé soha,
 ez az érzés még ma is benne él,
 mert még bízik és jobbat remél,
 de fél,
 hogy szenved, míg el nem alél.
 Soha nem lesz több esélye,
 hogy boldogságát megkeresse,
 vérzőn és fájón leteszik
 egy hideg sírba,
 s benne nyugszik,
 egy halott kislányba,
 aki életében csak egy fiút szeretett,
 s akiért mindig szenvedett.
 A kislánnyal együtt a szív nyugalomra tér
 együtt pihennek a föld alatt,
 eggyé válnak, por és hamu, egy kereszt alatt.

EMLÉKED

Feldereng még esős éjszakán
 Arcod, amely olyan halovány
 S egy novemberi szép délután
 Megjelentél, mint egy lenge árny.

Rámtekintett két fénylő szemed
 S én mennynek éreztem a földet.
 Megérintett két puha kezéd
 S nyárrá varázsoltad a telet.

Rám mosolygott az égő ajkad
 S ajkarnak küldött szent csókokat.
 A szívemhez szólt zengő szavad
 S őrzöm e szerelmes szavakat.

Elszállt a bűvös pillanat,
Egy lepkeszárnyon tovaröppent.
Szívemet betöltötte bánat
S egy év múlva láttalak újfent.

Megrohantak régmúlt emlékek,
Feltörtek a szunnyadó vágyak,
Elmúltak a régi kétségek
S a kedves szavak újra lágyak.

Ismét lángolt a fájó szívem
Láttalak ismét szép kedvesem.
Bennem fellobbant a szerelem,
Páromat én már nem keresem.

Reméltem viszont szerelmedet
De csalódást kaptam helyett,
Mert nem adtad nekem szívedet,
Lelkem hangosan sírni kezdett.

Eltelt megint egy fájdalmas év
S mi összefutottunk ismét.
Szívem még mindig lángol és ég,
Nélküled fájdalmas volt a lét.

Ez az éjszaka is véget ért,
Talán csak álom volt az egész.
Szívemet adtam egy csókodért,
Elveszett a híres józanész.

Azóta évek teltek már el,
Én rád gondolok minden éjjel.
Remélem, találkozunk újra
S megismersz még tíz év múlva.

VARGA GÁBOR
(VIDEO)

DENEVÉR UTCA

Denevér utca. Sötét. Az utca két oldalán temető. Anna és Gabi.

Anna:

Megérkeztünk hát, ím ez az az utca,
sötétség borítja, s megannyi bucka,
kétoldalt iszony, s félelemmel teli,
halottak régi s rideg ágya szeli.

Gabi:

Sötétségbe olvadt ijesztő árnyak,
kopaszon magasló kipusztult ágak,
kettesben vagyunk, s mégis nagy a magány,
Sok-sok élettelen testbe bújt talány:
nyugvó csonttömeg és csak emléke él,
vagy lelke kísért még és életre kél?

Anna:

Régi fekhelye ez már embereknek,
szerveik megrohadtak s tönkrementek,
nem mozdulnak, csak pihennek szüntelen,
alszanak s mélyen álmodnak kedvtelen,
nem árthatnak nekünk testetlen lények,
hisz ha vannak, van hallhatatlan lélek.

Gabi:

Ha belegondolok kiráz a hideg,
eme hely fekete, komor és rideg,
s ama pillanatban fejemet veszem,
midőn valamely alvót felébresztem.

Anna:

Ősi szellemek álompora tartja,
taposhatsz vagy akár ugrálhatsz rajta,
de felkelteni őket lehetetlen,
az egész rémtörténet hihetetlen.

Anna lyukat talál a kerítésen.

Gabi:

Gyilkos démonok éjféli ereje,
lyukat vágott és csalogat: gyere be!
Ne tálald tested ily könnyen elébe,
hirtelen gondolat csalfa szelére!
Idegen embertől ne fogadj cukrot,
édesanyám mondta eme nagy titkot,
nem hiszel nekem, s ez ellen vétkezel,
könnyen meglehet: csak múltban létezel.

Bagoly huhog. Gyertyát gyújtanak.

Anna:

Mélyen a temetőben vagyunk mostmár,
körbevesz minket az ősrégi lomtár,
elhagyatott világ s elhagyott testek,
szorongást érzek, s hogy valakik lesnek.

Gabi:

Föld alatt szemek figyelnek éberen,
restellem, mégis elfog a félelem,
csukva van szemem, őket mégis látom,
ébreden gyötör engem szörnyű rémálom!

Anna:

Csitt, lépteket hallok, mondd hallod Te is?
Tőlünk nem messze reccsent néhány tövis.

Gabi:

Gyilkos pofa, kóborló gonosz lélek,
távozzunk e helyről, RETTEGEK, FÉLEK!

S utolsó lehelet, éles villanás,
tünékeny élet, s majdan ily kis lakás,
mielőtt rettegésük váltott volna,
s menekültek volna futva s loholva,
megörökítették magukat képen,
üres fényképezőgéppel a kézben...

ÁRNYÉK VAGYOK

Minden voltam,
most csendes árny,
földön élek,
s te lépkedsz rám,

feledni mész,
de ott vagyok,
ha süt a nap,
vagy Hold ragyog.

Benne fában,
szomorú fűz,
kis virágban,
s lepke sem űz,
az utcákon,
a tereken,
feketéllek
a kezeden.

Szobádban is,
mint gyertyaláng,
s tányérodban,
te kis falánk,
ágyad alatt,
s ha keresed:
velem játszik
a gyereked.

Ott vagyok ha
csukva szemed,
mikor épp sírsz,
arcod nevet,
veled vagyok,
s te egyedül:
tőlem senki
se menekül.

Ha élnék még,
veled járnék,
de nem vagyok,
csak egy árnyék.
(2000. február 23.)

VÁGYÓDÁS

Benőtt síron térdepelni,
ősi emléket idézve,
fácán szárnyak verdesését
dobogó szívhanggal tetézve.

Gyertyát gyújtani alázkodva,
nézni ahogy a szél verdesi,
leszállt ködben bujdosó árnyak
vándor járását fejteni:

Amott emberalak tűnik elő,
közelebb egy öreg tölgy bólogat,
benőtt sírboltból rekedt szavakkal
halott embertársunk hívogat.

Megtörve engedni a szólításnak
a sírjára borulni holtan,
s nézni az égből a ködön keresztül
ahogy barátunk ránk talál a porban.

A TÜKÖR MÖGÜL

Angyali habléány lány fénye,
tükrömben jelent meg árnyképe,
üveg mögül kandikált szemével,
szólított s hívott kis fejével.

Tarts velem - suttogta kedvesen,
érezte: örömben repdesem,
becsuktam szemem, s mégis őt láttam,
tudtam: mindig is őrá vágytam.

Kicsiny lépést tettem feléje,
hogy keze enyémet elérje,
csillagfátylát testemhez nyújtotta,
de kezünket fogság sújtotta.

Lelkemmél csakis őt akartam,
finoman üveghez tapadtam,
néztük egymást tükör fogságában,
láttunk csak annak nagyságában.

Leírtunk kezünkkel néhány kört,
s hirtelen az üveg összetört,
bénultan bámultam s némán álltam,
vártam: többé soha nem láttam.

FÉNYEK ÉS TÉNYEK

Mennek a felhők és állnak a házak,
vagy a házak mennek, s a felhők állnak?
De lehet hogy én megyek, és mindkettő áll,
csak a távolság csaló, s a felhő, hogy száll.

ó, én is szállhatnék, nem jobb-e tényleg,
ha meghalok, és a felhőkben élek?
Integetek majd, és a fények mesélnek,
ha mennek a felhők, és én már nem élek.

TARTSÁK
ANDRÁS
GERGELY
(AURELIUS)

FEKETÉTŐL - FEKETÉIG

Ültem a Duna partján,
Áztatott az eső,
Néztem, miképp folyik el
Tengernyi erőm.

Beléfolytam szép lassan,
Vak szemmel néztem,
Miképp oldja fel magában
Tengernyi vérem.
(2000. november. 20.)

MIKOR? MIÉRT?

hol van az igazság?
hol van az élet?
próféták szent szavait
mikor halljuk végre?

kit érdekel a fájdalom?
kit érdekel a szenvedés?
megtört anyóka kezéből
kinek kell a kegyelem kenyér?

ki becsüli a kenyeret?
ki becsüli a munkát?
ceruza kémény száján,
ki fizeti a munkást?

mindegy, hogy mi volt?
mindegy, hogy mi lesz?
neki vajon mindegy,
hogy mit nyer?

miért veszíti életét?
miért találja meg azt?
írott szép szavakban,
hol van a vigasz?

van-e szeretet?
van-e béke?
a gyűlölő lelkekből
van-e még bőven?

két kérdésem van még a tarisznyámban:
Mikor? Miért?
ki nevet utoljára a nagy hintában?
(2000. szeptember 12. 10:02)

SZÉTSZÓRT TÁRLAT KÉPEI

Szembe köpött az eső,
Arany korunk hajnalán,
Milliószor lyuggatta mellem,
Szürke darvak szárnyán.

Felhők nyála,
Folydogált, csendesen,
Mikor gránát csapódott,
Sikítva, sebesen.

Erőtlen izmokkal,
Görcsösen ragasztom,
Erős képmásamat,
A mindenség kaptárába.

Ronda testem széjjelkenve,
Varjak hordják szertesztét,
Dió gyanánt eszegetik,
Testem varjúként él.

Nekem nincsen se tavaszom,
Se esős nyaram,
Csak a bús ősz s a pusztító tél,
Uralkodik rajtam.
(2000. december 15.)

SZOFIZMA

Mellünkön piramisok szörnyű teste,
szívünk közt Nagy Fal kígyó lelke.
Két világ közt semmi fény,
Kolumbusz hajóját elnyelte,
föld s a messziség.
Egyesültünk és mégsem
vagyunk egyek,
mindenek vagyunk és egyben
mégis ember.
Magunkat nézzük és a másunkat,
ugyanaz alkot mindannyiunkat.
(2000. december 3.)

HÍR MARGÓJÁRA

Rombolt város, romlott életek,
Radioaktív levegő, ózonlyukas egek,
Mérgezett folyó, gyalult hegyek,
Levágott erdő, őrzött véredek.

Meddig kell ez még nektek?
(2000. szeptember 12-18.)

GYŐZTEM! MOHÁCSNÁL!

Felágaskodott bennem az ember,
mint rabban a kék vágy,
dühösen rázta meg magát,
és táncolva odébb állt.

Letelepedett mellém a magány,
puha, karfás székbe ült,
Tiszaként borított iszapjával,
szőke vízében elmerült.

Elszállt felettem az Én,
nagyravágyás buta gőgje,
kihegyezte ceruzám hegyét,
bevésett a sorok szügyébe.

Rohanva tiport az emlék,
fekete teste maratont futott,
győztem Mohácsnál a német felett,
lelkem végre megnyugodott.
(2000. október 04. 0:14)

KÖRHINTA

(Fábri Zoltánnak)

gyerekzsivaj, nevetés, kacagás,
a hinta csak száll,
csak száll,
vásárosok, bővli, rohanás,
a hinta csak száll,
csak száll,
részeg, bohóc, vigasság,
a hinta csak száll,
csak száll,
tömeg, káromlás, durvaság,
a hinta csak száll,
csak száll,
mézes, mázas, komaság,
a hinta csak száll,
csak száll,
ölelés, csalás, hazugság,
a hinta csak száll,
csak száll,
a hinta meg nem áll,
csak száll,
csak száll.
(2000. december 13.)

MÁRCIUS NYOLC, HÉTFŐ

(Szívből, gúny nélkül, köszönöm!)

Köszönök Neked mindent,
te kedves tipró lény,
köszönöm a mezőt, a folyót,
s köszönöm az éji fényt.

Köszönöm az elmúlt éveket,
és azt, hogy nem szeretsz,
köszönöm a hangot, a verset,
azt, ami bennem megszületett.

Tehetnéd, gázolj át rajtam,
még ezerszer és egyszer,
lelkem szép mezőként,
nem viríthat senkinek sem.

Legjobbat tetted velem,
amit akkor tehetnél,
tiportál, aláztál,
s nem szerettél.
(2000. december 24.)

KÖVETKEZŐ MEGÁLLÓ: TÉBOLYDA

Csata helyén egy gyerekarc,
néz mereven ágyú szemével,
tapéta mintáján kicsi törpe,
elragad papír kezével.

Könyv gerincén ezüst szemek,
gúnyosan vicсорítanak rám,
felreppenő madár sereg,
támadja meg pupillám.
(2000. december 30.)

NEM AKAROK
SEMMIT SUGALLNI,
DE A SEMMIVEL
IS SUGALLOK VALAMIT!

Élet...
Halál...
Gondolkozz!
(2001. január 2.)

SZINTÉZIS

Milyen hangos az éj,
és mily hangtalan a nap,
milyen ricsaj nélküli a gép,
és mily bőbeszédű a lap.
(2000. december 30.)

GÖRNYEDŐ VÉN

Ott voltam, hol a Halál nem Úr,
s nem is Isten, nem arat
a vetésben.
Ott voltam, hol Ő kéregető vén,
s nem jár büszkén, peckén
kaszával a kezében.
Ott voltam, hol meghalt a száj,
a tük cseppenként állnak
az érben.
Ott voltam, hol nincs aratás,
mert nincs kit vágni
a munka hevében.
Ott voltam, hol mindenki fekszik,
s a Halál görnyedve kaszál
saját lelkében.
(2001. január 8.)

SZEMKÖZT

A kővé meredt,
fagyott anyag,
a gyémánttá vált,
merev atom,
a számtanba szállt,
fény végtelen,
a képbe vésett,
zöld isten,

s még a tó tükre,

menekülve elhajol!
(2001. február 15.)

PÁR-HUZATOS

Ceruza hegye, mint a vércse,
sikít az éjben,
Papír lapjai, mint a penész,
állnak el a szekrényben.

Hannibál legyőzte Scipiót,
Rommell Montgomeryt,
nem állt feje tetejére a
világ, csak metszik egymást
a párhuzamos szelők tétele.
(2001. január 24.)

LAKATOS ISTVÁN
(LEON)

A HIDEG TÉL

Jégvirágos hajnalon
Kitekintek az ablakon
Furcsa érzés rabul ejt,
Odakint vacog a hideg.

Articsóka kismadár
Alamizsnára vár
Egy friss kenyérdarab
Csúszik ki az ablak alatt.

Fúj a hideg szél
Sikamlós a jég
Kutyavonyítás hallatszik,
Ő is melegre kívánczik.

Fehér bársony a táj,
Magasban egy gondolat száll:
Ki kellene menni a hidegre
Hogy mindezt én is érezem.
(1991. december 10.)

UTAZOL

Az álom még megcsillant szemében,
Kócos haját igazgatta.
Korán volt még, egy ölelés.

Indultunk a buszhoz, mely elvitte őt.

Az út hosszú, át a városon.
Csomagja nehéz.
Kedves, segítene, de a makacs
Keményen inti csendre.

A város még csak most ébredszik,
Körülöttünk a hallgatás
- *Csak rosszat ne szóljak!*
Hisz így is morcos,
De azért aranyos. Szeretem.

A megálló ugyanolyan ködös,
Mint annak idején. Sose szerettem,
És Ő sem szereti. Búcsúznak.
Egy csók. Lehunyom szemem,
Lehunyja szemét. - Ez finom volt.
Jaj mikor látom megint,
Mikor ölelhetem újból
És mikor kapok tőle
Ilyen édes csókot?

Még csak most ment el,
De a gondolatok Őt szövik
A puha gyapjúba,
Álmaim birodalmába.
(1994. szeptember 19.)

HAJNALODIK

Hajnalodik - A kor.
Nincsenek ebadta ebek,
kik rágják a gyökérkezet.

Hajnalodik - Ideje már
Sokáig honolt a sötét ár.
Láthatóvá válik a lehelet
A hideg nem dermeszti meg a szelet
Így hát csípős - A hajnal.

Egy forró tea - az lenne a jó,
kicsit felgyorsulna a vérkeringésem,
ujjaim melegebbek lennének,
és nem rázna úgy a hideg.

Friss kenyérillatot hoz a szél.
Bár csak jönne már a reggel
és az én gyomrom sem éhezne.

Kopogó cipők törik meg
a csend várandós perceit.
Egy szép nő, ártatlan tekintete
a semmibe mered,
gondolatai messze lemaradva követik.
Oh, ha megállna,
Csodálhatnám bájait, én kérdeznék
és Ő mesélne, az idő is gyorsabban peregne.
De már csak messziről visszhangzik
a kipp-kopp, és tán sohasem tudom meg
a messze lemaradt gondolatait,
melyek tán csak most fordulnak be a sarkon.

Hajnalodik.
Mégis csak vannak ebadta ebek,
kik marakodnak a gyökérkézen.

Hajnalodik - de még nincs reggel!
(1992. november 02.)

AZ ÓCEÁN

A hajnalkék óceán mentén
Suhogó gyenge szél
Fürdeti arcod kedvességét.
Fénylő holdsugár
Fedi be a távolságot.

Táncoló hullámok
Mossák tisztára a partot,
Harmatlépteid telítik meg
A vizes homokpadot,
Mely lábnyomaidon mosolyog.

A csillagok hozzák a szavak
Bársonyos simogatását.
Lassan hajóra szállunk.
A sötét tengeren evezünk,
Várjuk, hogy megtisztuljon az ég.

Alkonyat derül, a csodás
Kékség szövö a hullámtörő
Mozdulatot, mely véres
Markolatot fog.
A mélység rémisztően integet.

Órák telnek, ketten a hajóban
Szeretjük a víz, a nap
Adta szépet, miközben
Keressük a nekünk szánt
Szárazföldet.

Esteledik, a sötét
Uralkodik. Tekinteted
Álmos, fáradt képeket fest.
Egy pillanatra másképp csobban,
Partot fog hajónk.

Megtörten lépünk szigetünk
Érintetlen, vad partjára.
Köszöntjük a csillagokat,
A fákat, a madarakat,
Az új otthonunkat.

Még mindig hajnalkék az Óceán,
Gyengén suhog a szél,
Fürdeti fáradt arcod kedvességét
A Hold fényében
A távolságot feledtetjük.

Táncoló hullámok
Mossák tisztára a partot,
Harmatlépteid telítik meg
A vizes homokpadot,

Mely a hódítón mosolyog.

Táncol a képzelet!
(1995. szeptember 19.)

A NAGY TAVAKON

Bús hajnalokon
A nagy tavakon
Ülve a ladikon
Borult a hangulatom.

Nem ódázva nagy szavakat
Összekötve a földet az eget
Megnyíló madárfütytel
Üdvözölve az Isteneket.

Légy ott! - hangzott.
Csillan a hal a tóban,
Érzékien suhog a nád,
Tán vihar tör ránk?

Aranyló felhők
Jöjj röpké angyali mosoly
Repíts fel béke szárnyaiddal,
Simogasd megtört homlokomat.

A hamis beszédes
Kegyess úri partit
Rendez egy tó mellett,
Együtt csónakázunk mind.

Bús hajnalokon
A nagy tavakon
Borult hangulatomba
Merülök szótlanul.
(1994. május 29.)

LÉTEZEM

Létezem egy szóban,
Egy dalban, egy sorban,
Egy képen, egy hangban,
A ködös homályban,
Egy elfelejtett mosolyban.
Vagyok az őszi avaron,
A fekete földben,
Lent a mélyben
És fent az üdvösségben.
Valahol biztos, hogy vagyok
És tudom leszek,
Mert nem felejtheted emlékem.
Ha eltűnök örökre,
Ha nyoma se lesz életemnek,
Soraim őrzik majd lelkem,
Mert valahol a verseimben
Örökké ott leszek, Létezem.

CSAK REPÜLNI

Menni - menni meg nem állni
kilépni a világból, csak zuhanni
Semmi vagyok
s az akarok
nem csattogni, csak repülni
mindenek fölött - Én!

Lépni - lépni meg nem állni
a képzelet szárnyán szállni
Minden vagyok
s az akarok
nem evickélni, csak repülni
mindenséggel együtt, és - Te!

Szólni - szólni, de nem hazudni
igaz világban tisztán élni
egyek vagyunk
külön akarunk
nem motyogni, csak repülni
a mindenségben - Mi!
(1992. április eleje)

KEMÉNY

Kemény a kő,
Kemény a hegy, a völgy,
Kemény minden léptem
és alatta a föld.
Kemény az út,
amin járok,
Keményítették mindezt
fiúk és lányok.
Kemény a zaj,
Kemény a szél, a haj,
Kemény a testem,
a vérem, a szívem
és minden egyes
újabb s újabb léptem.
Kemény a környék,
Kemény az összes érzés,
Kemények a hangok,
és rá a válaszok.
Kemények az emberek
És én is, igen már
én is kemény vagyok,
Mert keménnyé váltam
ebben a kemény,
hideg világban.
(1991. augusztus 24.)

MIÉRT

Miért van az, hogy nehéz a léptem
és oly keserű az élet?

Miért van az, hogy szembe fúj a szél
mikor én előre mennék?

Miért van az, hogy az emberek
csak maguknak élnek?
Üresség, néma csend,
meg nem értés
vesz körül bennünket.

Miért van a Földön gyűlölet,
gyilkosság, pusztítás, félelem?

Miért van háború?

Miért van szmog, fegyverkezés,
kábitószer, mérgezés?

Miért hangzik el a rossz szó,
és miért nem halljuk meg a jót?

Miért kell meghalnunk,
amikor még nem akarunk,

És miért kell élnünk,
ha az élethez fáradtak vagyunk?

Miért kell felelnem a kérdésekre,
ha nem akarok, mert nem tetszenek?

Miért számolom a perceket,
mikor az idő múlása félelmetes?

Miért kell a zaj!?

Miért nem jó a csend,
a béke, a szeretet?

Miért van az, hogy miérteket kérdezek,
És miért van az, hogy a kérdésekre
nem felelek?

Miért van a miért?

Milyen kérdés az, hogy MIÉRT?
(1991. augusztus 30.)

REMÉNYVESZTETTEN

Sípoló vércsék vájják karmaikat nyakamba,
szabadulnak a sápadt hold árnyékától,
mely mély erdők kegyeltjeinek mutat utat
a táguló univerzum színfalai mögött.

Aggastyán szemfényvesztők rajzolnak
keresztet
a szemétben turkáló néember kutyaemberre,
ki halott költők imáit mormolja reggelente
a dértől nedves ruhák áporodott bűzében.

Hamis eretnekek csaholnak szakadt
lotyók kebleinek árnyékában,
a tisztátalanság égisze alatt
mocskolják az ezeréves falakat.

Száguldó kannibalizmus marcangolja
gyermekeink húsát az éhes
hiénák pedofil orgiájának
bágyasztó mechanizmusába temetkezve.

Kéjes éjszakák hangjai zavarják meg
a szeplőtelen fogantatás lázas
előkészületeit egy elhagyatott
gyártelep félelmetes csendjében.

Az idő fáradhatatlan ostroma győzelmet
skandál a reményvesztett lázadók ajkán,
s eljön a csillagok hercege,
hogy megmutassa az elveszett esték értékét.
(2000. szeptember 29.)

A SZERETET ÜNNEPE

Felébredtem.
És szívemben éreztem,
Hogy ez a nap más,
Nem tudom miért
Lágyabb volt minden.

Kint hull a hó
Suhan a szánkó,
A szomszéd kissrácok játszanak.
Hopp! Az egyik elesett
És a jég jajdul fel,
Mert szegény megrepedt.
Pityergés, majd ismét nevetés
Mikor az anyukát eltalálja
Egy hógolyó.

Ezt a szép idillt nézve
Meleget érzek
Ott belül,
Ahol a szeretet ül,
Érzem, ahogy ez az érzés
Ma fokozódni fog még.
A városban nagy a nyüzsgés,
Az utolsó lázas roham,
Mely ostromolja a boltokat.
Majd, ahogy félhomály
Köszönt a tájra
Úgy csendesül az utca árja.

Készülődés, fenyőillat,
Fényes színes fa,
Kedvesség, énekszó,
Gyermeki mosoly,
Beteljesült álmok,
Csók, ölelés, köszönöm szó.

Érzem a hangulatot
A mindent átfogó gondolatot,
Bámulom a csillagos eget
Az elsuhanó emlékeket,
A csillámló fényeket,
A havat,
És érzem a szeretet erejét,
Mely ezen a napon
Többszörös erővel lép felszínre.

A világ egy tiszta szív,
Mely a boldogságtól sír.
Kár, hogy nincs az év
Minden napján
Beteljesülő kívánság
Minden ember számára
Fényben mosdó imádság
Kitárulkozó emberi szeretet,
Mely összefogja a világmindenséget.

Lefekszem.
Szívemben egy érzéssel,
Mely remélem
Még egy életen
Keresztül bennem él.
(1991. december 22.)

„SZÖSSZENETEK”

Balga alga
halma rajta
malma hajtja
alma falja

málna álma
bálna mártva
állva rázva
zárva várva.

...

Megsimultam tenyeremben
csendben elderengtem
álmos pillanatok közepette
a monoton esőcseppek
elringattak messze földre...
(2000. december 15.)

VONATOZÁS

A várokozás hamis percei
nevetve röpítenek a bódító
álmovonattal az ábránd egy
olyan pontjára, melyről
a hangos szirénák csak
csendes órapityegésként értesítenek
a külvilág zajos mivoltáról.
Csak zakatol hangtalan a
képzelet a vágy hullámain.
Vigasztalnak a képek a magányos,
szürke füstüveges ablak mögül,
a sötét lepel alatti élettelen
lépések hordalékában.
(2000. szeptember 29.)

TÖREDÉKEK I.

Széllal jár, lassan biceg a nyár,
kompozíciót írnak az égboltra a vadlibák.

Egy függőhídról mosolyogva
a tekintetében elmerült fényben.

Amikor valami véget ér,
mikor elszakad egy kötél
a szemünk könnyben áll,
a remény mutat utat tovább.

Nem törődött senkivel
Megfulladt az időben.

Kicsi csillag fent az égen,
Téged kérlek, nagyon szépen,
Mutass utat a jövő sötétjében
Merre menjen egy vándorló lélek.

Legyetek jók!
Mert jónak lenni, nem vétkezni
olyan, mint a tisztaság gyapjában
szeretkezni.

TÖREDÉKEK II.

Robogó szellők, egy rossz pillantás
Benshee csikorgó hangját hallja anyám,
Leparkolok örökre, angyalokkal álmodom.

Térdre hajlok a körülölelő árnyék előtt.
Eloltom a lámpát, s máris meghalt.
A sötétben büszkén mosolygom győzelmem.

Ferde tükör töri meg a teret,
kilép egy őslény, a táj ködös lesz,
képzelt üvöltés, menekül a
megvadult tömeg.

Szédült tündért játszik egy szőke tincs
Kövesssem vagy dallal csábítsam el,
Puha fészket rakok hajából
Holnaptól ott szunyálok.

A viharos tenger elkerült,
mégis tele volt a pofám sós vízzel.
Csak nyeltem, ebbe pusztultam bele.

Sodródó felhők húznak el,
a szél egyre erősebb lesz
Leszedi kalapom, nem rohanok
hagyom, lassan engem is utána
repít - el se köszöntem.

Árnyék - megkísért a sötétség
Nem, lassan elborít a fény.

Halál.
Hidd el nem is olyan rossz!
Mindörökké él az élet,
Szeretlek!

(NEOLUXKÉP KÉSZÜL...)

Neoluxkép készül a házfalán.
Ne fuss el, ha valaki szirénát kiabál!
Köszönj inkább a telefonfülkének is,
Hogy biztos legyen vonalad,
Ha át akarod húzni a rajzodat,
De ne kelljen maszkban hordani az arcodat.
(1992. július 30.)

KICSIT TÁVOL

Kicsit távol vagy már
köszön egy óriás,
Nem látod a lényegét,
ásít a képzelet.

Csinálj csodát
és én elhiszem.
Sötét lyukból kilátsz
annál csak jobb lehet.

Felmásztam egy karóra
onnan pislogtam a tájra,
Sötét felhőbe burkolódtam
a vihart fentről láttam.
(1992. december 26.)

A FOLYAM

A túlsodrású élet
könnyen becsapja önmagát,
a néma csend,
a folyamzúgás.

Egy távoli hang
a hús vízben
együtt úszik a
törtető lendülettel.

Keskeny úti folyósokon,
ami volt, átrezdül
komoly hangok
és a víztükör megcsendül.
(1994. április 11.)

JOBB, HA ODÉBB ÁLLSZ

A légy leköpi a virágot
Chemotoxot fúj rád a nagyváros.
A villamos zötykölődik kalapodon
Nem süt a nap, nincs árnyékod.
A sorsod beteljesült,
madár jár a lábujjaid közt
Csipegeti ereid, lehull a gyümölcs
Jobb, ha odébb állsz,
mert neked már senki se köszön.
(1992. május 02.)

HOL LELKEK MELEGEDNEK

Hol köszönt a táj?
Hol a hideg vacogni jár,
Hol imigyen szól a legény:
„Jön még kutyára dér”.
Hol a fagyos szentek
Összebújva melegednek,
Hisz káprázatot szór
A téli nyugalom.
Hó fedí be vaskos kalapom,
Szemem lassan behunyom
Zengő lágy dallam
Süvit belül és kemény játék
Fordul a tűz felé.

Köszönt a melegség.
(1994. december 21.)

HAMUT ESZIK AZ OROSZLÁN

A kozmosz hangján beszélnek a csillagok
Nézem őket, ahogy köszöntik a holnapot
A nagyváros fényei, az autók reflektorainak
ezrei
Macska fut át az úton, foszforeszkálnak
szemei

Cigaretta vég a kézben, száll a hamu a
szélben
Egy úrhajó húz el Lennonos fejem felett
A telefonfülke S.O.S. jeleket sugároz
Egy rádió hangja kiáltja, esni fog Nagyváros!

Kapucni a fejemen, leesett a szemüvegem
Érzem ahogy megtelek, energiát képezek
Atomok és fotonok csattognak az aszfalton
A csend debütál, a rádióból nosztalgián száll

Hamut eszik az oroszlán.

A HALÁL - A GONDOLATA

Templomtorony.

Harangszó.

Megyek a macskaköves úton,
megbotlok.

Fúj a szél

fázik a test,

és odabent a fájdalom feszeng.

Nehezen vonszolom lépteim.

Behunyom szemem.

Sötét.

A gondolatok fészkesen ficáncolnak

- *szereitek, de nagyon* -

Üres a lét, nincs egy piciny fény

- *a lány elhagyott* -

Őrült gondolatok zongoráznak agyamon

- *szemembe vágta igazát* -

Oly mértéktelen az indulat,

ha kifakad - a falba csap

Feszíti a testem a végtelen keserűség

- *penge* -

ez a test gyenge hozzá

- *kés* -

egy kis rést kell vágnom rajta,

hogy kifakadjon - a vörös fájdalom.

A Halál - a gondolata vág fejbe,

ahogy csukott szemmel lépkedem

A vér - feketén tündököl a gyász

- *és a szív talán majd bánja igazát* -

boldogan röhög a tükörben

élő lélek,

keserű a szenvedésem,

mit tegyek?

Arcomon - pofon vág egy gally

csíp a hideg vér

kinyitom szemem - vihar készül

egy acélél zsebemben

Várok.

talán a fájdalom leülepszik
és akkor...
egy esőcsepp hullik arcomra
és elmossa a vért - Fáj!

(HOLDFÉNYES VASÚTI SÍNEKEN...)

Holdfényes vasúti síneken, lassan
botladozom,
Keresem elszórt életem,
Mit rég elhagytam két megálló közt.
Lányok arcában elvesztett hitemet
Tétován görgeti az illusztris képzelet.
Nehéz dalolni a széllel,
Ha szemedbe fújja mind azt a port,
Mit már egyszer leráztál magadról.
Levetem megmaradt koszos ruhámat
És meztelen hittel lépek
Az erkölcskovácsolta tekintetek
keresztűzébe,
Hogy felfigyeljenek az érzékeny lélekre,
Ki magában hordja léha értékeit.
Egy verset, egy könyvet, egy mosolyt, egy
Dalt,
A bátor ifjak dalát, kik dacolnak a halállal,
Mert belül igenis tudják, hogy az Ember jó!

VÁNDORLÁS

Útszéli porban vonszolom
levetközött életem.
Savanyú talaj, mit fog a lábam
megállni nem képes.

Virágok, hol nyílnak
ott fon sugárkoszorút a remény,
Ellejtve sanda táncát
poros cipőm nem menekvés.

Éji bogarak zöngik a mesét,
látod csillag köszön
Zuhan lefelé,
álomba ringat a nevetés.

Deres hajnalon, csendben dúdolom
utolsó dalom,
Az útszéli porban hagyom
e földi batyum.

ÖNKEZÜLEG

Ha fáradt az ember és pihenni kél,
Ne zavarjátok meg a folyamat rendjét!
Ha magányos és keserű az ember,
Ha arcán nincs jókedv
nem veszi körül szeretet,
nincs szerető, nincs barát,
nincs megértő társ.
Ha az élet fonákjára sikerült
nem nyílt útszéli virág,
ha a hullámok kegyetlenül csaptak össze
és nem hajlik felé kalász.
Ha magányos és keserű az ember
és úgy dönt, hogy pihenni kél,
Ne zavarjátok meg a folyamat rendjét!

LÉPJ HŰS ERDŐBE

Lépj hűs erdőbe
a kritikus pillanatokban,
Dalolj a fákkal
néma ember.

Szétszórom neked az élet
utolsó tollait.
Növessz szárnyakat belőlük,
repülj egy más világba.

ROMOK KÖZÖTT

Halott virágok, sárgul az ajtó
Romok között terül el
Csipkés zsebkendőm.

Lépteim csuklanak egyet
Emleget a képzelet,
Imámba foglalom álmaim,
Hogy magas fáról szemléljem
A megfakult világot.

MAGYAR IMA

Köszöntelek vándor a csillagok alatt,
néma álomba ringat a hajnal,
részeg üvöltés szívja az agyad
elalszik az erdő, mely körülfon.

Reklámbombák hullanak Rád naponta.
Tudod, mily könnyen irányítanak?
Válaszd a legjobbat, a reklámozottat.
Máris eladtad magad. Árú vagy Te is,
és áldozat - a média gyümölcse.
Ha beérik, valaki sokat arat.

Halott indiánok futnak az út menti porban
Velük fut a lendület, szökdelve követi
a láthatatlan vadásznyomot.

Álarcot húz a kerge őrült
gyilkolja fiainkat, lányainkat,
hol fehér por maszkját viseli,
hol sátáni kacajt hallat,
hol veszélyes fertőzést cipel a vállán,
és mint a mikulás puttyonyából
osztogat.

Sose bíz meg az álarcos emberekben.
Minden korban ők hozták a
rettegést, minden ember
legnagyobb félelmét.

Tudtad, hogy jelszavakon nőttek fel apáink,
hogy már a gyermek is katonaként szállt
hadba a pusztuló kapitalizmus ellen.
Tudtad, hogy elferdítet képet festet a Vezetés,
hogy a nap nem ragyogott csak
felkapcsolt kommunista villanyfény mellett
tengettük életünket a Trabantfüstös
utcákon, a kockaházak vizes falai közt.

S van ki most ezt sírja vissza.
A buta hold is sápadtan mosolyog
a kételkedő ellenállón, az igazságot
skandáló hősökön.

A korai agyamosás villamosként
söpört végig az országon, lerakva
a bürokratizmus sínjeit, melyeken
még ma is zötyögünk.
Örök nyomok, lassan kopnak el
a feledni való rossz bélyegek,
lassan lépünk ki az árnyékország
szerepéből.

A haldokló szocializmus bujttat sok
árva, buta, kitörni vágyó embert.
Ázsia partjait lassan mossák a
haladó nézetek, tán ott is feltör majd
a mélyről jövő élni akarás, a bilincseket
ledobó, a félelmen túllépő humánus,
a forradalom - a Rettenet ellen.

Lassan születnek új nemzetek, új eszmék,
új és jobb társadalmak.
Energia kell az újjászületéshez, energia
mely áthat bennünket kívülről és

belülről, mely épít és lerombol,
tisztán szabadul fel, majd körülfon.
Ébredj nemzetem!

Az idő és a távolság ápolja az emberi
kapcsolatokat. Tanulj az égi jegyek
kötéséből. A Sors az, mely irányítja
életünket. Nem Isteneket kell imádnunk,
hanem a nem létező véletlent, mely
utadba sodorja vagy elmosza
kit kiszemelt.

Tudod, hogy a pénz a hatalom szomja,
és hogy nélküle romok közt keresnénk
a Tőke súlyát, hogy egyenesbe hozza
hajónk vitorláját? Mégis megfertőz,
Élni szeretnénk és jobban.
Élni, mint a gazdagok, kipróbálni
száz és száz csodát, mit halandó
csak messziről kóstál.

Adj Uram sok pénzt! Nem érdekel
az egyenlők és szegények lázító,
szent igéi.

Fényűző orgiák kellenek,
a holdfényes tengeren.

Tudom, hogy a gazdagok léha élete
a lélek betegségét idézi meg, és
hogy gyermekeik a társadalom sznob,
és haszontalan egyedeivé válnak.
Tudom, hogy tragédiába torkollik
sorsuk, örökségük rabló ügyvédek
martaléka, de mégis
Adj Uram egy esélyt, hogy egy új
és szebb világot teremtsék magamnak,
mely a léhaság és az alkoholtámogatás
boldog és boldogtalan képében
fejeződik be - vagy Nem!

Minden lehetőség az élet által
nyújtott szférában változik meg,
alakul át, az általad formált képre.

Mit ér az élet, ha alapvető
lételemek a helyükön várják
az arra utazót és kiszolgálják.
Nincs lét harc nélkül.
Nincs élet küzdelem nélkül.
Saját keservébe menekül, aki nélkülöz
a tökéletes gazdagság gyűrűjében.

A széthúzó erők egy másik térben
csupán a lét elemeit teszik össze,
és kutat tovább, hogy nagyobb,
szebb győzelmet vívjon az úton.

De mindez nem számít!
Hisz az Árnyék, mely nap, mint nap követ
lassan utolér és befedi tested és lelked
egészét.

Az Árnyék, mond mit is ér?
Csak üres térként kísért,
vagy értelmet ölelő örök érzés.

A halál csendes képében fordul felénk,
mikor néma csatákat vívsz az étellel.
Rémület és fájdalom hullám söpör végig
a folyóba pottyant kavics körül, mely
lágyan ringatózik az egyre sötétebb
víz mélyére, majd végleg megpihen,
és évtizedek hordalékát képezi,
kopik, csiszolódik homokká, hogy
ismét alkotóelemként lépjen fel,
egy új közegbe.

A félelmetes ismeretlen szebb világba visz,
mint ami álmaink romjaiban kísért.
Ölelj körül, és fond be testem és lelkem,
majd mikor az idő hívó szava letegez.
Nyugodt fényben füröszd meg árnyéktestem!

SZEMEM ELŐTT HAJSZÁLERDŐ

Nézek.

szemem előtt hajszálerdő.

Gondolkodom - Nem

Talán csak a magány nyom

és nem hallok megértő szót - Nem

Elment valaki az életemből

a halál árnyékát tekintetem meg

és ez nyomasztja tekintetem - Nem

Egy rossz szó fülem dobhártyáját

dobnak használta - Nem

Elrepült egy galamb,

ki eddig nyitogatta szárnyaimat - Nem

Vagy lelkiismeretem gyászruhát húzott

nem jót tettem, vétkeztem

és ezért vagyok így letörve - Nem

Vérembe méreg keveredett el

szervezetem gyenge

baktériumok pusztítanak benne - Nem

Akkor mi az ami miatt,

így sugározom magamból a fájdalmat,

mintha a világ összes gondja az én

nyakamba szakadt volna?

Válasz...

- *nehéz az élet, kavarog a létem* -

csak nézek

szemem előtt hajszálerdő

Fáj valamid? - Nem!!!

(1992. március 01.)

MINT KISBABA A BÖLCSŐJÉBEN

Mint kisbaba a bölcsőjében

úgy ring Veled az álom

néha felsír, néha

kedvesen mosolyog.

A szavak Neked szólnak,
mit, ha mondok, a falak
bután mosolyognak, nevetik
a bolondot, azt hiszik nekik udvarolok.

Távol vagy, és még távolabb,
de az álom közel ringat.
Megérint a képzelet
forró csókkal hűti le.

Drága vagy, nekem a legdrágább
az egyetlen hang, az egyetlen arc,
mely most a távolban - halványul,
lassan tűnik el.

Mint kisbaba a bölcsőjében
úgy ring Veled az álom
néha felsír, néha
kedvesen mosolyog.
(1993. november)

GONDOLATOK

Követhetően követem gondolataimat!

Az aszfalt sivárságában merülnek el a
kerekek,
melyek az életet, mint kocsit
száguldva cipelik, míg el nem kopik,
vagy defekttel egy fának nem csapódik.
Nem hihetjük azt, hogy gondolatainkban
megújulva, új emberként állunk ki,
és ezzel megbocsátódnak bűneink.
Új ember csak akkor születik,
ha az anya méhét elhagyja a felsíró
gyermekhang.
Vannak, akik magukban hordozzák
értékeiket,
azt elrejtve, csak a földnek adják át.

És akadnak olyanok, kik ön-ön mutogatásból
 tartják életüket, de nem veszik észre,
 hogy bohócsapka lebeg fejük felett,
 a képzelt glória helyett.
 Hiába hódítjuk meg a tengerek mélyeit,
 Alaska ismeretlen tájait,
 a légkör magasságait, de a természet
 felett sohasem arathat végső győzelmet
 az ember.
 Emberek vagyunk, bár sokan csak azt hiszik
 magukról.
 (1993. július 05.)

KÉT KÉZZEL

Két kézzel támasztom,

Két kézzel támasztom,

Két kézzel támasztom,
 két kézzel, két lábbal
 támasztom háttal,
 hogy el ne dőljön,
 hogy álljon,
 hogy szilárdan fennmaradjon,
 az igazság kőkemény oszlopa.
 De mi van, ha hatalmas súlyát
 nem bírja kezem, se lábam.
 Mi van, ha rám zúdul mind,
 mit eddig tartottam
 két kézzel, két lábbal,
 mit tartottam megfájdult háttal.
 Mi van, ha összedül minden
 miben hittem, amiért küzdöttem.
 Tán ott maradok romjai alatt,
 vagy újult erővel építem újjá azt,
 két kézzel, két lábbal,
 s megrokkant háttal.
 (1993. szeptember 10.)

ÁLMOK

Néha olyan képek jutnak eszembe,
melyek szépek - túl szépek, az álom
határán lépkednek, finom papucsban,
hogy fel ne ébresszenek:

Este van, egy faházikó fenn az erdőben
a maga varázslatos melegségével.

- *Most esik az eső* - dörög az ég,
a villámok fényei, az éj fényei,
és csak most tűnik fel igazán
e misztikus fényben arcod igazi szépsége.

A kandallóban ég a tűz és Te ott ülsz
előtte, a tűz hipnotizálja tekinteted.

Halk zene szól, vagy nem is, inkább csend,
csak az eső kopácsol és lágyan zengi
mindenkor a szót, hogy szeretlek.

Nézlek. Várom tekinteted és mikor rám nézel,
még látom lobogni szemedben
a varázslatos tüzet, mely most tekintetedből
hipnotizál engem.

Várom, hogy szólj, várom, hogy hívj,
Várom, hogy megérinthesselek,
Várom, hogy érezhesselek, hogy a Tied
lehessek,

hogy igazán közelről szerethesselek.

- *Az eső már nem kopog a párkányon* -

nézem a lapot, melyre elkezdtem írni
egy újabb álmot. Nem értem, hogy miért
lett nedves a lap, mikor odakint

szakadt, még mindig az álom hatása alatt
vagyok, fülemben csengnek az

utolsó szavak, és érzem milyen távol vagy.

Távolabb, mint a csillagok, melyek az
ablakon keresztül mosolyognak rám,
de a Te arcodat csak az álmomban láthatom,

így hát nem is folytatom a sort,

hanem á l m o d o m.

(1992. május 05.)

NAPSUGÁR

Szeretem nézni a szemeid
Benne a csillogást,
A kacér nyitányt,
Mely mikor megszólal
Tudom, hogy lehet,
Lehet és szabad
Szép szavakat suttognom,
Csókkal közelednem,
Meleg öleléssel ölelnem
Neked és Hozzád,
Egyetlenem, Te vagy a ragyogás
Édes kis Napsugár.
(1993. január 09.)

(MEGFÜRÖDNÉK...)

Megfürödnék a nap fényében,
a hold tükrében, a tekintetemben,
a lényemben,
Benned, mint a szépségben,
a gyönyör egészében,
a testedben,
hogy egy kicsit érezzem,
mi szép az életben.
(1993. február 03.)

BÚÉK!

Oh Szókratész, az elmék elméje,
A filozófia bölcsője, segíts nekem
Miként köszöntsem az új évet!

Számok, álmok, akárhogy szorzok
a kabátomban mégis fázom.

Nevető vidám, kipirult arcok,
Így mulatjuk el,
amiért mindenki harcol,
amiért mindenki tesz - és mégis
a szekér nem felfele repeszt
hanem a lejtőn lefele ered,
Velem s Veled.

Kit dicsőítsek?
A barmot, ki az igát húzza,
A majmot, ki magát imádja,
A párducot, ki bőszen jár le s fel,
A tevét, ki téged is kinevet,
A hollót, ki saját kárán károg
Vagy a hiénát, aki szétmarcangol?

Nem!
Inkább dicsőítem önmagam,
mely tán mindegyik egy kalapban,
és a reményt, melyet feladni nem szabad!

Boldoguló Új Évet Kívántam!

WEIGERT

ROLAND

KISLEÁNY

Hanyagul néz le rám az ég
Fáradtan int felém egy kéz
Elárvult barát már tovatűnt
Egy megbántott leány sír egyedül

Föld barna szeméből könny fakad
Rám tekint szájából gúnykacaj
Arcából örület szikrája száll
Nem bírja viselni bánatát

A kezembe hajtja hullámtengerét
Az arcomon érzem megkímélt tenyerét
Homlokára csókot lehel a szél
Karomban alszik nyugalmat kért

Vigyázom álmát hisz értem baját
Hajába dúrok érzem illatát
Szívére hajtom gyötört lelkemet
Őrzöm e szépséges naiv gyermeket

Aludj csak szép leány
Addig sem sírsz
Pihend ki magad
Az idő megsegít
(Kecskemét, 1998. május 11.)

A VILÁG GYERMEKEI

Ezernyi parányi élet szövi hatalmas
bársonyát,
Megannyi esetlen ember várja az alkonyát.

Mi ketten mégis itt maradunk a földön,
Várunk, hogy együtt lehessünk azok amik
szeretnénk,

Mert ketten lennénk az eszmény, a világ,
Valahogy el is jön az idő anélkül hogy
keresnénk.

Mi ketten te és én vagyunk azok akik tudják
hová tartozunk,
És azok akik érzik együtt talán sose menne,

Mert az élet ezer közül választ, hogy
játszhassunk, szeressünk
Hiszen a föld nélkülünk üres lenne.
(Békés, 2000. augusztus 30.)

HALOTTI DICSBESZÉD

Legyen az öreg, vén vagy aggastyán,
Általuk élünk és halunk,
Vállaljuk nevük s a vívott eszméket,
Már földalól hallják a szavunk.

Megtették értünk és saját magukért,
Hitték övék az igaz, s a becsület,
Járták a poklot a javukért,
Mert hitték velük a fészület.

Várták a jobbat az álmok hazug fényét,
S élték a mocskot a megszűrt lángokat,
Gondolták övék az egyetlen tiszta ész,
S bátrabban rágták az ajkukat.

És most csak alulról hallják szitkozó szavunk,
Átkozzuk nevük s a vívott eszméket,
Hogy mily becstelen az emberi agyunk,
Majd csak nekünk higgy mirőlünk emlékezz,
Mert hisszük miénk az igaz, s a becsület,
S nyakunkban mindig ott lóg az Isteni
fészület.
(Kecskemét, 1999. szeptember 18.)

KEGYETLEN ÉJ

Égen őrzött csillagok várják
Várják a változást
Földön álló emberek nézik
Nézik a rombolást

Talán mert ők is érzik
Egy fénylő pont megint lehullt
Talán keresik ők is
S egy pityergő fiú

Halált váró éjszakák
Amiknek sosem lesz már vége
Gyermek síró álom vár
Amikor kihunynak a fények

Én tudom hogy szeretek
De mégis valahol vérzek
Ha nem vagy itt velem
Úgy érzem kerül az élet

Szakadék mélye vár
Minden magányos este
Homokkal hintem az arcom
Maradjon bennem a lelkem

Fantáziám láncokon
S bilincsbe verve a kéz
Könnyel telítem szívem
Így jön el minden kegyetlen éj
(Kecskemét, 1998. május 05.)

ALBUM

Gyerekek voltunk, hősök, bakák,
Fegyvert kaptunk szórtuk a halált,
A kocsikat toltuk, téptük a babát,
Posztterek sorban a szobánk falán.

Játszottunk nappal, s ha úgy tetszett éjjel,
Kergettük egymást a hóesésben,
Lányokat vertünk majd ki is neveltünk,
Gyerekek voltunk, sokat tévedtünk.

Rúgtuk a labdát naplementig,
Szerettünk volna nagyok lenni,
Már néztük a lányok gyönyörű lábát,
De gyerekek voltunk senki se várt ránk.

Teltek az évek gyorsan és szépen,
Nagyobbak lettünk miénk az élet,
Hol van a sok-sok régi barát,
Megnyílt a föld s eltűntek talán?

Hol vagytok régi szerelmesek?
Nem maradt más csak az emléketek,
Pár levél a százból megmaradt,
Érzések egy lánytól, nagyszavak,
Hogy kettőnké az élet mindörökké,
Nem hagyjuk el egymást más szívéért,
De elmúltak az évek, hol van ma már,
Öregebbek lettünk, s vénülünk tovább.

KÉPEK

Bújjunk álruhába és döngessük a falat,
Ne együnk nagy kanállal, mert elakad a falat,
Vágjunk jópofát és majd szeretnek az
emberek,
Keressd a szép halált, hogy elfelejtsenek.

Vadult strandruhában élvezzük a nyarat,
A paraszt a nagy határban száz kaszával arat,
Nem lázad a sorsa ellen megszokta már rég,
Csak feni a kaszáját a kérges kezén.

Halászháló repül a nagy vizek felett,
Öregember nagyfiával aranyhalat keres.
Mellettük a falu rossza a bűneit mossa,
De foltos az már, azt a víz soha ki nem hozza.

Vándormadár csemetéit csőréből eteti,
Három ember a fa alatt kegyetlenkedik.
Megdobálják a fészüket, s csikket dobnak
 belé,
Elvesztette kicsinyeit és hitének felét.

Vitorlásan egy nő fekszik, bikini a fején,
Az alsót meg a tenger hozza lassan felém.
Barátjával kézen fogva merülnek a kéjbe,
Léket kapnak s szomorúan süllyednek a
 mélybe.

HIÁNYZOL

Olyan vagy nekem, mint fának a fény,
mint testnek a kéj,
ősznek a lehulló nyárfalevél.

Hiányzol, mint szemnek a szép,
mint télnek a hó,
kisgyermeknek a játék faló.

Hogy értelek-e? Hát annyira,
mint gonosz a jót,
mint ember a létet,
a magabiztos a félelemképét.

A végét csak úgy várom,
mint süppedő föld a koporsót,
mint halott a felejtés tényét,
vagy a száanalomból szeretők képét.

VALLANI

Örüljek annak, hogy újabb csípős reggel
virradt ránk?
Szeressek azért, mert éjszaka minden olyan
más?
Legyek megalkuvó, hiszen akkor minden
annyira egyszerű?
Öljek embert, vagy az már túlságosan
ésszerű?

Válaszoljatok! Én lennék az, aki mindent
megtehet?
Akiben soha egy szemernyi félelem?

Az éjszaka annyit kérdez, annyiszor buzdít,
annyira meggyőző...

De a Nap már gyűjti erejét, és fullánkjaait a
sötétbe mereszti,
Az Óceán robaja is a hajnal hasadtát jelenti,
A gyanús gondolataimat is átdöfi a napfény,
Agyamból menekül gonosz és az árnyék,
Maradékait az Óceán söpri ki,
Mert csak így lehet tökéletes világ,
Csak így lehet örök a becsület,
Hiszen élni csak úgy erény,
Ha szemembe szikrát csiszolt,
Lelkembe életet öntött a remény!

ÉRINTÉS

Angyali vétkezés szárnyak nélkül,
Ördögi színjáték, ehhez értünk.
Kezem a válladon, s kúszik lejjebb,
Ajkad a lábamon, s úszik feljebb.

Becsukod éhező szemedet,
Lecsukod, mert érzel,
Mutatod lángoló szívedet,
S teszek a tűzre, hogy égjen.

Forró és zilál a mellkasunk,
Mégis egymáshoz érnek,
S terjed a részeg tűz,
Izzik a lélek.

Megáll az idő,
Az érzésnek élünk,
Elszáll az erő,
Nem érzed? Vértünk!!

És a gyötört lelkek tükre
Villant mindenki ránk,
Így tesz minket tönkre,
Lábbal tipor, fáj!

De kéjjel nyúlunk széjjel
Nem kár semmiért,
Reszkető fáradt testünkön
Elmázolt tiszta vér.

BENNED ÉL

A gonosz benned él, még mindig él.
Öld meg kérlek, mert addig félek.
Csak kérj erőt tőlem, és remélj!
Mert a remény benned él, még mindig él,
Használd ki, tanuld meg élvezni a napjaid
egyhangúságában a szerelem hevét,
Mert a szerelem benned él, még mindig él.

TESTBESZÉD

A szemedbe nézek:
Pokol tüze csábít
Hát persze hogy csak ámit
De már ez sem számít
Vajon minek játszik?
Tenger mossa partját
Áztatja az arcát
S keresztezi útját
Sok-sok büszke gát.
Zavaros a szeme színe
Nem látom az alját
Nem értem a fene vinné
Kristálytisza voltál.
És csak dübörög a büszke tenger
Háborog a drága
Neki vág egy szökőárral
Majd lenyugszik ha látja
Övé a világ
Minden hajó álma
Hogy ő szelhesse át
Hiszen övé a világ!

S az ajkad a dalban:
Mint érett gyümölcs a fán
Mint barack a fakoronán
Szárított füge falevél
Az íze mindennél többet ér
Ellopnám az édenkosarát
Csak hogy eláshassam mélyre
Ne kívánjam sohase
Ne érezzem végre
A késztetést a vágyat
Leszakított bánat
Mert kiűzetést kapunk
De a kígyó mondta bátran:
Nem lessz ssszemmi baj
De villám s szürke por
S ajkunk összeforrt

Már keményebb az élet
De tied a világ
S minden élő fán
Egy kígyó mondja rád:
Övé a világ!

A testedhez érve:
Állj meg te hős bolond
Érintsd vagy csak nézd
Mintha egy tiszta fehér lapon
Megtörne a fény
Bársonyba bújt angyal
Vagy álruhás és ördög
Képzetelem húzza s marja
Belevág a körmöm
Kéjjel feszül széjjel
Kezem megenyhül
Megcsillan egy ékszer
S az ujjam elmerül
Önző sikoly kattan
S üvölt épp felém
Megsimít a hangja
Legyél most enyém
Megtettem és tudom
Te vagy a világ
Megtettem mert tudom
Kerek a világ

Az évszakok váltakoznak
A világ ilyen
A hangulatod megváltozhat
De ezek sosem!
(Kecskemét, 1999. január 26.)

SZIGET

Csak egy villanás az öröm,
S az élet oly kemény,
Csak a csalódás az örök,
A megbocsátás oly nehéz.

Szárazon a tengerparton,
A sirályok az égen,
Vállalom a heves záport,
Ha vidám lesz az élet.

Elhajózunk messzi innen,
Déli szellel, jobb vidékre,
Üstökökre papír csákó,
Pálma levél a tiédre.

Vad dzsungelben szabad világ,
Nagy folyókkal szelve,
A megvalósult álomhatár,
Akár még valóság is lehetne.

KESERŰ

Látom és hallgatom a tiszta fényeket,
őrzöm és vállalom sötét énemet.

Feszítem magamat legyenek jobb, kellemes
barát,
áltatom szívemet nekem nem kell az a lány.

Bénának érzem tagjaim, ha vállalom az
érzést,
nem várom, s nem fogom, hogy engem
megszeressél.

Azt hiszem s jól hiszem te másért kardozol,
nem félek, mert megértem, hogy miért
ballaghatok.

Akár előre vagy hátra tovább
a megszokott, kitaposott úton,
tovább a rétek tengerén,
a megkínzott tölgyfák erdején,
a mocsarak bűzös vasfogán,
csak tovább, tovább meg nem állni,
vissza nem nézni oda,
ahol egy páratlan, csodálatos lány nekem
integet,
és mosollyal köszöni megértésemet.

Ó NÉZD!

Érzed? Nem?
Érezd, mert szemem szikrái
Ti vagytok angyalok!
S testem egy kiszáradt tűzfészek,
S a pokol könnyen megtorol minden
gyengeséget.

Érzed? Nem!?
Pedig már izzik a mellkasom,
S valamennyi hetyke részem.
Hűts le csókoddal, s leheld
azt szemem felé,
A két karoddal szoríts, ne félj!

Miért szaladsz szép leány?
Csúnyát tettem, rosszat?
Miért jár a szám, Én átkozott,
Vagy könyörögjek jobban?

Kegyetlenül marja testem,
Elemészt a tűz.
Ha a lány nem bízik már bennem,
Nem is fáj csak süt.

S majd a fejetekben megviláglok,
Fény leszek az éjben,
Ragyogok a lelketekben,
Ó nézd! Én kelek az égen.

LÜKTETÉS

Ablakon keresztül bámulunk,
Mellettünk szaladnak a fák,
Agyunkban az árnyképek
Hirtelen csapnak le ránk.

Ökölbe szorítod a gondolataid,
S arcodat az üvegnek nyomod.
Szemedben lüktet az élet,
De az értelem már régen elhagyott.

Házaktól távolodsz mégis közelednek feléd,
Látod, hogy a szobákban egy gyertyaszál se
ég.
De vakítóbb a szeretet, ami betölti a teret,
Képzeltben velük vagy és megfogják a
kezed.

Kirántanak a rohanó bűdös vagonból,
Megmutatják neked a csendes vizeket,
a csaholó kutyát, a nyíló tulipánt,
A rossz időtől elárvult nedves ligetet.

Valahogy neked is idilli a táj
Az esőfelhők alatt,
Valahogy mégis halványodik a kép,
Felébredsz és folytatod az utad.

A végállomás már rég nem érdekel,
Hisz a céllal ellenkező irányba mész,
Keverd meg a lapokat,
S az utasok közt osztd azt szerteszét.

UTOLSÓ SZÍVDOBBANÁS

Szánjatok, mert van miért,
A fény árnyékként kísér,
A száraz hajnal,
Békés katonák,
Gyönyörű múlt,
Az utolsó vacsorák.

Mind engem vádolnak,
Engem kergetnek, azért, mert...
Mert Én gyenge lettem,
Kicsorbult szívem hangja,
Kisírtam szemem fényét,
Derekam kettébe törte a sors,
Az a kegyetlen, kinek sosem hittem,
Hiszen örült sikolyom akkor is Én állítom
 meg,
És nem az a nyavalyás,
Kinek egyetlen kacaja milliókat ás,
Vagy hirtelen haraggal széllal kaszál.

Szánjatok! Életem hüvelye régen elhagyott
 fészke a világnak,
És kesergő emberek hazudják: szerettek!
Hazugok, mint ti is utolsó férgei testemnek,
Szánalmas egyedei kimúló hitemnek.

Nem félek, mert örült játékot űzök veletek,
Azokkal akik utálják füstölgő hamvait
 lelkemnek,
Akik még várják feléjük suhanó kaszámat,
Eljön a világ utolsó szívdobbanása!

PETŐFIVEL UTAZOM

A magyarok Istene a kezetek,
Vegyetek hát jobbról balról,
Tiétek lesz sok-sok hektár,
Rajta búzagalász a hegyen túl.

„Ez ám csak a század,
Ezek a legények!
Ősapáim mellé
Odaillenének.
Romlatlan bennük a
Régi jó magyar vér.
Bár adhatnék nekik
E dalnál nagyobb bért!”

Ha nem romlott, pezsdüljön hát,
Igyuk mások vérért!
Vagy, ha kell hát,
Folyjon mind ki
Magyar földön, magyar nótán!
De addig vígan éljünk,
S szemünk előtt ez lebegjen:
Éljen Magyarország!

„Vígan vannak,
Összeverik bokáikat:
De van ott egy század,
Amelyik nem vigad.
Míg világát éli
A vidám ezred
Közülük egy század
Búbánatnak ered

Miért búslakodtok
Jó magyar huszárok
Némelyik szeméből
Könny miért szivárog?
- Hogyne búslakodnánk,
Hogyne búslakodnánk,
Mikor veszélyben van
Édes magyar hazánk?”

Tehát odavannak
Messze, messze
Túl a vadon idegenben.
Segítségért esedeznek:
- Gyertek, gyertek
Bajban van a magyar nemzet.
Ezt csak csendben suttoghatják
Istenemre szétkürtölnék,
Hogy meghallja az egész világ.

„Ez a jó huszárok
Szívbeli szándéka
És hogy ezt titkolják,
Van annak nagy oka.
Oda jutottunk már,
Hogy csak titkon lehet
Tégedet érezni,
Szent hazaszeretet!”

A SZÍV

20 éve létezem bordák közé zárva,
20 éve dolgozom, bérem ez a zárka.
Pumpálásom jelenti az életet a srácban,
De másokért is dobogtam sokszor
szaporábban.

Jobb oldalam egy tör szűrja
Nem rég döfték belém,
A bal oldalam ostorozza
A feneketlen mélysötét.
Dolgozok még egy-két évig,
S ha nem változik semmi,
Kiveszem a szabadságom s megszűnök
dobogni.

(20. születésnapomkor)

VÉGH
SÁNDOR

FÉLÚTON

Büszke lovára kapott, akarva
útra kelvén vélni csodát!
De sötét félelem fojtotta
meg a gyorsuló paták zaját.
Szomorú gyermekszemek,
összezárt szájuk kimondatlan
óhaja izzó erővel fordította
útiköpenyét át.

Kiürült volna templomon?
Rablók dúlják szentséges oltárom?
Gyertyafényes emlékek gördülnek
kíváncsi kavicsként utamon.
Tükörként ordít szemembe
vakítva a mért idő!
Mitől ékes szívű elfogadás
helyett a nő?

Kontya van az időnek,
s a jelen vihara zöldülő
ágakat cibál, a meleg szél
rákötözi egy-egy énjét
érzéseimnek.

Ha rám mosolyogna apró szellő!
Ha eljött volna régen várt idő!
Mikor hívtál, vártalak félúton.
Ha tudtam volna jártod-keltesd!
Ha egyszer mégis beteljesedne!
Királynő vagy akkor is váradban,
miközben üldöz a napfény.

KÉRDÉSEK

Hogyan lehet, hát miért,
halványult el csillogása?
Szavainak hullása megszűnt,
mint ragyogása az
éji homályban,
sújkolt álmok között
gyűrött csodákban
nem hívén, pilláit
ejtvén, s imígyen
szorítva látását;
Felém?

Vagy mégsem akart
látni, mégsem akart
hallani, mégsem akart
merni, nem mert,
nem tudott akarni?
Nem bírt álmodni,
nem bírt hallgatni,
szívére?
Élére hajtott lepedő
ráncai között,
az elsimított nyomokra
hullott reggeli hűvösség
hideg harmatcseppjei
ridegen űzik képeit
át...a valóságba?

Miért hívod vissza
érzések hűséges ebét,
amikor láncra verted
volna, ha nem vicsoritana
fogakkal, teli, torokkal
nyitott kérő száj?
Mondod: tiszta érzést
keresel, vele kelsz,
s közeledsz,
mégis miért csak
elmenni látlak?
Mondod: nyugodt
viszonyok simítják
csak lelked ráncait.
Te mondod!
„Leljen békére lelke”,
s félelmek lázforrósága
nálad rajzol mégis
bénító csillagokat
a jövő egére?
Mondod:
Pirkadat legyen!

NAGYAPÁM

Csodálatos ember,
végtelen nyugalomban,
lelkének csendjébe
takarózva,
ül órák hosszat
egy halomban
gondolataival.

BENKE

RITA

NOVEMBERI NAPKELTE

számtalan sok fényes
aranylevél érme
hintázik a fényes
novemberi szélben

mint megannyi rózsás
koszorúslány fátyol
felhők közt napsugár
tétován téblábol
(2000. november 07.)

A NAP CSÓKJA

A Nap hajnalt csókolt az égre,
És e kéjtől bátor-merészen
Két lépésben lépett egészen
Fel, fel, fel a Tik-hegy hegyére.

Villó villámként tangót táncolt,
Fűzfa tetején lángot bontott,
Mégfésült egy kócos patakot,
Csokorba fonta a pipacsot.

A tettvágya délig kitartott,
(A zeniten kicsit szundított),
Majd felfűtötte az iramot.

Este cicásat nyújtózkodott,
Rózsás párnáira hanyatlott.
Reggelig nyugaton hortyogott.
(1999. június 20.)

XXI. SZÁZADI SZELLEMEK

szellemek szívják a véretem
hallucináció vagy & rémálom
zsarnokok mossák az agyamat
önző törpék bányásszák a sót
ami élteti meggyötört testemet

egyedül semmi & nélküled elveszek

virágok eresztenek gyökereket
fagytól feketedő & síró lelkembe
csontkemény apró vak magocska
viszi tovább az ígéretet markába
temetve a csírába zárt lényeket

egyedül semmi & nélküled elveszek

hétköznapi gladiátorok küzdenek
emberevő & vad tigrisekkel
fent a harc kimenetele mindegy
fejezzük be (lehet hogy jobb lesz)
győzzenek hát a tigrisek

egyedül semmi & nélküled elveszek
(2000. november 26.)

NAPLÓ KEDVESEMNEK

- mikor Bradfordba ment,
- és hiányzott nekem

És csak mentem nekikeseredve,
felettem az ég, nekikerekedve,
szememben a rét, virágözönével,
mellettem erdő, suttogó zöldjével,
előttem a hegy bazalt obeliszkje,
dajkálja a táj néma öleléssel.

És csak mentem nekikeseredve,
magammal rojtos sarkú könyvem vittem,
kezemben pár kézfogás melegével,
szívemben néhány félig kódolt verssel,
(meg a magány vad dölyffel fenekedve),
de örök kedvesem óvó szerelmével.
(2000. július 20.)

VÁGTATOK

Menekülök a vak
égboltozat alatt?

Üldöz a félelmem,
görcsöm szalad velem.
Sötét selymű égen,
mint a balvégzetem
árnyékképként követ
silányabbik felem.

Menekülök a vak
égboltozat alatt?

Patáján vaspatkó,
vágatok lovamon
félek, lemaradok,
üzök mát, holnapot,
meg sem számolhatom,
amit veszni hagyok.

Menekülök a vak
égboltozat alatt?

Aggodalmam támad,
tövis tép ruhámba,
segítenek hidak,
ha a lelkem gyászban,
erdő suttogása,
véd a fák imája.

Menekülök a vak
égboltozat alatt?

Sosem volt ilyen még,
ilyen hideg az éj,
csont ölő nedvesség,
köd ül szerteszét,
mellembe üt kőként
a lét és a nem lét.

Menekülök a vak
égboltozat alatt?
(2000. augusztus 5.)

DÉLUTÁNI ÁLOM

Nyári álom gördül a párnámon
Forró júliusi délutánon.
Homlokomon izzadság kristályok,
Sós ízük megül bőrömön, számon.

Leráznám agyamról nyomasztását:
Apró lidérc, kobold, manó szállt rám.
Köde némán fojtogat a párnán,
El nem érem az illékony párát.

A lázas szél növények közt tombol,
Ha hozzám ér felfordul a gyomrom,
A hőség most már hasamon horkol.

Szempillámon harmat cseppje szédül -
Kiket láttam én itt ma vendégül?
Kobold és manó eltűnik végül.
(2000. július 02.)

ÁLMOMBAN NEW YORKBAN

álmomban
New Yorkban
kismacskákkal álmodtam
karon ülő kisfiammal
kisállat boltban jártam
és ajtaja alagútba surrant
vége barlangba fulladt
sima hajamról egy váratlan
cica a földre pottyant
az utcára futva
egy buszforma
villamosra várva
varázsoltba visszajutva
mégis másra találtam
már egy francia városban
a csodán álmélkodtam
nem volt más mint egy görög palota
kék-fehér szellőszín falakkal
hatalmas-magas udvarokkal
elérhetetlen nagyságokkal
míg én csodálkoztam
lemaradtam várva a buszforma
villamosra
bánatomban
New Yorkban
maradtam
(1998. augusztus 25.)

ÁLOMBELI KÉPEK

szikrázó fényel
fövenyhomokot
kvarcol a trópusi nap

szél úrfi hajlít
kókuszos pálmát
bókoltat virágbokrokat

fura lények
hemperegnek
türkizen pezsgő tengerhabban

rajta pihe-puha dunna
gomolygó pára
rejt szárnyaló sirályt

fantasztikus lények
angyali-ördögi testét
csodalény mesefigurát

hült vulkán holt hamuján
rovarkolóniák szívják
gyűjtik a mannát

széles vásznon film
pereg hosszan
háromszázhatvan fokban

alagút spiráljában
kereszt alatt állva
krisztusi kálváriát járva

ösztöni sejtés
űzi a lelkem pisla fénye után
félek nem jutok át

élet az élet után:
hajszol kandin a vágy
tudni nyugalmat

homlokom csontja
mögött zeng a dal
harsog sorozatban

szempillám ágán
hajnali harmat
szór gyémánt csillagokat

szívem dobbanása
visszhangot üt
kopár bordám falán

ifjú szívekben
virágfüzérék
ontanak varázsos pézsmát

ultra rövidhullám
paralel dimenzióba
visz át lófogatán

csézám hajtva
utasa térdig hajolva
virít dinnye tompora

nádvágó kése
rózsaszín húsban
válogat fekete magokat

éj színű mének
lobogó sörénnyel
nyargalnak rém kocsisukkal

nézik a népek
elkerekült szemmel
mégse csodálkoznak

közönnyel élnek
kiütéses testtel
csodát már nem várnak

kirakatablak keretében
zümmögő lények
festenek képet

legyek özönével
fantasztikus látvány
kaleidoszkóp féle:

zúgó-búgó kórus
alakul, cikázik
percenként tíz féle képbe

ablak keretében
kör, kocka, káró
alakzatba léptek

mint millió pont
zsongás fehér üvegen
írás feketével

támlás széken
ültem tömeg gyűlésen
fél lépésre készen

a nők külön váltak
katona tanokat
fejekbe, táblára róttak

ruhákat vágtak
apró darabokra
fáradva válogattam

autó mellett
társaim elmentek
álltam, lemaradtam

babakocsiban
kisgyerekek
toltak kicsi csecsemőket

kicsi apróságot
gondomra bíztak
lábát derekamra fonta

két félénk eb
az ajtóban vártak
hozzánk csapódtak

őztekintettel
hazáig kísértek
fa alá feküdtek szomorú szemmel

sáros földű kertben
répák, céklák sűrű rendben
kidőltek vastag gyümölcsükkel

asztalszerűségen
akvárium hallal
úsznak sajtos tallérokkal

virágvázában
fortyogó paprikás lében
csőtészták farkaszemet néztek

fürdőszoba polcán
fél tányér kocsonyák
húsukat remegve kínálták

üres templomban
a kocsmai nóta
paradox szózat

ideges függöny
lepke aranyszárnya
szőnyegre hullott hímpora

tárt ajtó csábítása
csengő muzsikája
reménység hazug ámítása

karácsonyfára
rakott hintaágyban
hula-hulát jártam
(1997. december 13-16.)

KARÁCSONYI AJÁNDÉK

E kerek, kétezredik évecske is eltelt,
Végül füle-farka karácsonyfa zöld lett.

Búsul a végeken a megfáradt December,
Dacosan kergette dérszívű November.

Ha zúzmarás hajnalon reszket az ablakom,
Jeges virágait mosollyal olvasztom.

A sötétlő napokat ujjadon számolom
Úgy várom, úgy várom mikor lesz karácsony.

Veszek a világnak egy jó meleg kabátot,
S az erdő kobakját kucsmával takarom,

Hogyha gyökere reszket csizmába bújtatom,
Fagycsípte arcára meleget csókolok.

És, ha fázni találna az emberek lelke,
Majd dalolok nekik karácsonyi verset.
(2000. november 5.)

MINDENNAPI UTAKON

sorscsapás
okultam & amnézia

levont konzekvencia
a hamubasült pogácsák mellett
de
túlélni a mindennapokat
heroikus küzdelem & gyerünk

toleranciahegyek lesznek
úti társai kopott tarisznyámnak
meg-
hajolni a lehetetlen előtt
az önkény milyen & ismerős

poros lábamra húzom
homokban fürdő sarumat
és
megyek tovább újra
a sárban mirtusz & csikkek

rajtuk vak bakancsok tapodnak
botomban szú muzsikál
ne
menj el tőlem kedvesem
az úr hideg & hangtalan

ki viszi át útrakelt lelkemet
ha üres-lyukas Kháron ladikja
(2000. november 21.)

MEGVÁLTÁS ÉVE

vérben úszik a hajnali ég szülte felhő
az anya és csecsemő gyilkos föld fölött
megállt a rohanó, meggyalázott idő
a rózsás barackvirágot rejtő rügyön
erőszak sarába fuldokol a szebb jövő

gyilkosoktól búzlik a levegő
ártatlanokkal teli a temető

Megváltó
vére hiába
az ember nem nőtt föl

csípőből tüzel az erő-
szak
(légy fürge,
ha más vagy,

okos, ha,
más ízű tej van a szádban)

- Sötét másságod nem tolerálja -

ma harc van

sápadtan hull a porba
Meváltó
könnye hiába
csurran szomjas szádba
(2000. március vége)

VARÁZSTÜKÖR

álmaim tükörképe lebeg az időtorzó előtt
meglepett és megrepedt lelke sarkalt cipőben,
epedő testén fénytelen és színtelen a kendő,
fésületlen szaga ingerszegényen fonódik a
füstre

alázatosan köhint az ezüstnek vélt fényben
még nem tudja hogy a lényeg átértékelődött
aranyéletet mindig félt (eltévedt) remélni
hosszú az út kurázsi kell a bátor reményig

a szürkeségben a szabadság lötyögve zörgött
esély sem volt egyéni útra szabad választásra
a pokolig vezető út fojtogató porban hörgött
a jéggé dermedt álompercek könnyben áztak

recsegő filozófiáktól hangos szakadékok
fölközt
szabadon választott megidealizált dialektika
a kijelölt próbaút pora zölden hömpölygött
ebben az ördögi örületben őrlődve lassan
őrülök

*

ez én vagyok?
Ez nem én vagyok.

*

pázsitos pamlagon csúszik le a fény
megütközés a civilizáció koszkodén

esély?

Kómás korunk görcsöt játszik
A színpad vörös-bársony függönyén.

*

álmaim tükörképe lebeg az időtorzó előtt
benne foltozott ruhában az élet igaz képe
tudom: ami látszik, nem biztos, hogy számít
vagy csak képzeletem unalmában játszik?

Nem nézek többé tükrömbe,
vigyora
fixa idea,
ugráló-kötélen ráncigál.

Végre látom a változást: rám kiált.
Végre letisztul a látomás: a holnap vár.

álomtüköröm legyőzve már
szabadság!
Szabadság?
széllal száll,
vágat a
változás!

Hej!
Holdon túl a
Határ!

Hej!
Holdon túl a
Határ?

(Leomlott a korlát talán,
Talán leomlott a korlát,
A korlát leomlott talán.)
(2000. március 07.)

KASZASUHINTÓ

Ismeretségünk csak néhány találkozásból áll:
Először átvette épp' hatalmát Gál bácsinál.

*

Ó, jaj, nem lenni szörnyű igazságtalanság...
Gyermeki lelkemben a félelem ütött tanyát:
Érthetetlen, nem - miért szükséges az
elmúlás?
Halálosan féltettem tőle magam, anyám,
apám.

Hideg-sötétnek képzeltem, vadnak,
gondolatban,
Sehol máshol: Ő csak sötétben, mélyen
lakhat,
(félelem hát a sötétet még ma is, lankadatlan).

*

Sokkal fájdalmasabb lett az újabb találkozás,
Amikor gyors mozdulattal lendített a kaszán,
És alig harminchat órával nagyapám után,
Sietősen vele ment férje után, nagyanyám.

*

Megismerhetetlen, kitartó és halhatatlan.
(Ifjaknak érthetetlen és elfogadhatatlan.)

*

Nem másított ezen, pár későbbi találkozás,
Irtóztató Kaszasuhintó Pokolbély Phál -
Élőnek élet az eleme és nem a halál.

Olykor újra eljött hozzám, megmutatta magát,
De csak ijesztgetett és nem tett rám mélyebb
hatást.

Majd - talán, hogy felnőjek? - elragadta
anyukám...

Gyűlöltem. És megöltem volna, ha hagyja
magát -
Kinevetett Kaszasuhintó Pokolbély Phál.

*

Másképp nézem én azóta
Meváltozott ettől fogva
Nem sajnó úgy a hatalma.

*

Na, nem, nem várom persze az újabb
találkozást...
Váratlan vendég Ő, sosem tudjuk mit, miért
csinál.

Már sokat tudok róla: személytelen
találkozás...
Nem ismerem még (ki igen?) teljes
vérvonalát.

Úgy hallottam nagyanyjáé hercegi család,
De megesett és elbukott a szerelmes leány,
És szenvedélyének gyümölcse Pokolbély
Phál.

Szegénykét nem fogadta be a kékvérű család,
Sötét vidéken rejtették el anyát és fiát,
Itt született Ördögpoklán, közel hozzánk, a
srác.

Ősök helyett felnevelték az ős, bakonyi fák.

*

Tartok tőled Kaszasuhintó Pokolbély Phál.

*

Koros már, de még mindig nagyon jól tartja
magát,
Titka a kefir és a sokszínű táplálkozás,
Töretlen étvágy, a napi tornafoglalkozás.

Egyedül él, nincsen párja, hű társa a magány.

*

De a hely, ahol él...
A hozzá vezető út kemény.
Na, és az élet, amit él...

Szó-szó! Őt még mindig félem én,
K. P. Phál talán még nem enyém.

*

Megérint néha, sötétre festi hangulatom,
Tudom, félem, irtózva várom is azt a napot.

Talán-talán már nem kell túlon túl sokat
várnom
(Félek az idő nem elég, szellemem csapongó)
És csak remélhetem én, hogy befejezem
dolgom:
Lelkem útrakész lesz (testem meg úgyis
halandó).

Azt hiszem az öröklétre semmiképp sem
vágok,
A szépséget, értéket, a harmóniát vágyom.
Kereselem is szorgalmasan, de nem mindig
találom...

(...Kaszasuhintó Pokolbély Phálnál találom?)
(2000. július 01-02.)

FELKELŐ NAP

Keleten
a Tikhegy sötétedő
kékje mögött elbújt a tűzgolyó,
aranygyönyör. Sávokban forrázva át a
felhősíkos eget. Megfestett fákat,
házat, félkész gólyafészkeket. Arany
estélyi ruháját az erdőre vetette, és
Afroditéként, a felhőhabból kie-
melkedett. Megitatta szép-
ségével a

hajnalba borult vidéket.
Majd óriás tűzgolyóként mutatta meg
magát - mellette a sápad villany csak
vacak utánzat lehet.
(1999. április 22.)

ΜΑΤΥΑΣΟΒΣΚΙ

ΠÉΤΕΡ

(ΠΕΤΥ_Μ)

METRÓ

A fény csóváit szaggatottan csapnak, marnak bele a sötétség vásznába. Cikk-cakkos tündöklés rémülten és óvatosan fedezi fel az újjá született város utcáit. S a háztetők kiégett tornyai közt, találkozik a bizsergő magatehetetlenség árva szellemeivel. Majd bemerészkedik halkán az ablakokon, vakon keresi az ébredő emberek fénytelen szemtükrét, és a várakozó pupillák hangtalan sóhaját besöpri az ágyak alá. Ébresztő sugallatként teremti meg ismét a testek élő, józan vércsobogását. A halotti álommaszkokat játszi könnyedséggel szaggatja le rólam is. Tapasztalatlan mocorgás, harcol a fáradtság hullámaival, de győz az idő, és felmarkol a sarokból a tér.

Tetszhalott állapotom levetem, s székem támlájára hullajtom erőtlen. Testem porhüvelyé újabb impulzusokat szítál szét ágyam gyűrött zuhatagai alatt. Görcsös infeszülés löki félre a súlyokat, mozdul a láb, markol a kéz. Gyorsan kifacsarom arcom ráncai közül a tegnapi nap fáradalmait. A múlt cseppjei ott ragyognak a fürdőszoba kövén.

Hideg-meleg. Víz fröccsen az arcra, émelyítő mentol kaparja torkomat. Igen. Újra ösztöni bájjal fűszereztem meg a reggeli monotoniást. Sistereg a kávé, fortyog, barna lötyty fintorogva csorog le a gyomromba. Ruhák egymásra, táska a háton, kulcs a kézben, ajtó csukódik, kattan a zár, és lassan elhalkul a szoba. Visszatér belé az áhítatos csend, hiszen szerzetese napi útjába kezd.

Metró. Dohos falak, emelet mélyen, félhomállyal tűző 100-as izzók, kopott padok, szemét a padlón.

S hirtelen mintha a földből nőnének ki az embertelen arcok foszlányai, észrevétlenül ébredezni kezd az érzés a homlokom mögött, itt

mindenki idegen. De egy fékcsikorgás űzi szét ezt a támasztalan elmélkedést. Lendül a láb, hiszen kell, s hirtelen a tömegben terem, közben gyűlölet és undor fakad, míg a metró újabb és újabb állomások felé halad. Utazás. A testek egymásnak nyomódnak, a gondolatok összeragadnak, s hirtelen széttódulnak. Eközben utolsót lobban még a fáradtság, a düledező fejek félrenyeklenek, s zavartan újra felegyenesednek. A szempillák elnehezdednek, jól eső huzat markol a hajba. Mintha most, mindenkinek az otthona lenne. Metró. Fémkerekek rikoltozó sikolya törként szaggat a dobhártyákba. Erre az elnyújtott kapaszkodók bőrülésében összerándul a kéz, s rajta csüng a tengernyi teher, s a fejben szüntelen valami furcsa gondolat terem. Mi lenne? Ha? A válasz!

S kiborul a láb alól az utolsó támasz, s újabb elvesző dobbanás az utcák otffelejttett kövén, a nagyváros betonból épült érzéketlen ölén.

HAJNAL

Újra belém költözik a hajnal, fájdalmas ihletét hordozza a

szél és leteszi csendesen az ablakom elé.

Hajnal van

megint, az ébredés keserű, olyan fárasztó, zsidongó

készítés a fejben, elfeledett múltbéli vágy a testben,

nyomja belülről bordáim falát a szív, és elnyomott érzése

görcsösen rántja össze az izmokat. Kifújom lassan a tegnapi

álmot, amely rólad szólt, és kétségbeesett árnyként borul

és feszül a homlokomra. Letörlöm. Az árkokat lesimítom róla,

és újra ismerős az alak és tér, kopog az ajtón a
reménykedés. De kint marad, nem jöhet be
soha, mert
elzárja végtelen magányába a hajnaltól
megtisztult szoba.

VALAMI ELBUKIK...

Remegő ellentmondás
dobban vissza,
s óvatlanul
oszlik szét,
az arcok feszült árkein.

A pupillákban keringő
megalkuvás,
könyörtelenül elbukik,
a gyengeség szavaitól
átfűtött
jéghideg pillanat
kábulatában.

KÖZÖMBÖS GYÓGYÍTÓ ÉNEK

Az érintés hűvös szellőként takarja el a sem-
mit, a végtelen űrt, mit bennem hagytál. Saj-
nálalak. Úgy hiszem, nem tudod, amit tudok,
vagyis, amit tudtam. Mert egyedül vagy, most
már, ebben a zűrös és kimondhatatlanul rideg
világban. De, ha magányra vágysz, hát tessék,
nem mutatom ki, hogy mennyire fontos vagy.
Nekem.

És ha rám is nézel... A szemem zavart pillan-
tással húzódik majd félre. S pupilláim fényte-
len íve, kérdően néz majd félre, keresve az
okot, hogy miért így lett vége.

Szavaid hozzám szóló ritmusa, nem robban
többé szét örömteli, örült vágyakozásként szí-
vemben. Mert én meggyógyulok. Sebeimet

begyógyítja az idő, és a hegek örök mementóként égnek szívemben, hogy soha többé NEM. Kíírom majd és eldobom. Azt az apró papírt, amire az élet értelmét írtam, mikor még volt értelme az egésznek. Most már nincs. Most már felesleges élned is. Hiszen most már csak szánlak, és bármit teszel is, szívemből örökre kizárlak.

Nincs visszaút, mert bennem most is szól, a közömbösség oly nyugtató és gyógyító éneke.

FÉLEK

Félek, hogy felébredek
egyszer,
s tudni fogom,
miért élek,
miért létezem,
választ kapok,
vagy kaptam,
én adtam,
de elvették
a szívem.

A dobbanó zörejt
elnémították,
elzárták egy testbe,
egy keserű múltat
tápláltak fejembe,
s erőtlen erőt
kreáltak a lelkembe.
Idegen Istenek
számúztek a földre,
itt kell élnem
és félnem
az álomtól,
egy furcsa képregénytől,
mit szemembe éget az
éjjel,
s millió darabra
szakít széjjel,

és minden reggelre
felépítik bennem
az aznapi arcomat,
egy érzést,
mivel felkelek
és elmegyek,
de hova is lépek,
én félek,
a mozdulattól,
a cselekvő jellemtől,
a véget nem érő vihartól,
mely dúl,
és átkoz el
engem
örökre.....

FÜRDŐSZOBA

Egy apró kozmosz, félhomállyal teli üres, kongó magányfosztó kiégett zug. Egy fehérlő kád egyik sarkába dobva, egy égből leejtett kedves szentély. Ide lépkedek lassan fáradt izomzatom gyenge rostjai által, hogy elégtételt vegyek a gőzölgő aurától, amely a homlokomra borul. Hideg és meleg, tűz és jég elegye nedvesíti be a teret, amelybe lassan elmerítem kiégett testemet. Remegő aggyal merülök alá, mintha végtelen tenger habjai hívnának zajtalan templomukba. Becsukom szemem, bágyadt sóhajjal letapasztom, ne rebegjen, nyugodjon, talán örökre. De hirtelen egy vízcsepp szakítja fel a sima víztükroket fonnyadó szikrájával. Vibráló köröket von most egymás mögé, a szem felpattan, s nyílván ékeli bele magát tekintete a plafonba. De újra csend, olyan nyomasztó, szinte hallani, hogy dobog a kis ér a fülemben, s feszíti széjjel a fejemet, s egyre jobban fáj, de megnyugtat lassan valami álomszerű lény, a lelkem.

HAJDU ISTVÁN
(STEVE)

HŐSÖK LESZÜNK

Hősök leszünk mind egyszer,
hősök a világ tetején.
Süvítő szélnek állunk ellen,
maró gondokat birkózunk le
és arcunk sem rezdül majd,
ha messzi híreket lopunk
a szél zuhatagából.
Egyszer hősök leszünk mind.
Magányos, szótlan hősök.
Ott állunk mindenek felett
és csak szemléljük az életet.
Hősök lettünk hát - ezt akartuk.
Most mégsem örülhetünk ennek,
mert minden élő elhagytunk.
Minden emberi odaveszett az úton,
míg ide elértünk - a felhők fölé,
az égbe, a Mennybe...

NAPLEMENTE

Gyönyörű narancsszín fröccsenet,
a kék vásznon valóságghú szösszenet.
A csend és a nyugalom szépsége,
ez vagy te, csodálatos naplemente.

Színpompás csendélet ül rám,
megérint és simul hozzám.
Az utolsó sugarak is kigyulladnak,
bennük még szürke felhők úszkálnak.

Teljesen elmerülök az alkony-árban
És Rád gondolok ebben az órában.
Téged látlak a messzi horizonton,
mintha szépséged uralkodna a világon.

NEKED

Ne szólj, ne bánts, ha vétkeztem;
ne szólj, ölelj, ha szeretsz,
mert Te vagy, kit mindig kívánok,
karjaidba visszavágyok.
Ha épp elfedi arcom a bánat,
kérlek töröld le a könnyeket
és szavak nélkül hadd nézzelek.
Nézelek és lássam: Te vagy minden,
akiért a nap reggel fölkel,
akiért a hangok visszatérnek
és a sírásból nevetést kezdenek.
Csak légy itt velem - nekem,
csak érezhessem közelséged:
ez minden, mi kell nekem.

KARÁCSONY

Egy régi ünnep régi emlékekkel. A szeretet napjai alatt egy más világ éri el az ember szívét. A téli hidegben melengetheti az ember a lelkét szerettei körében - vagy épp egyedül, kivetetten fagyoskodhat valahol egy kietlen helyen. Idegen kezek érintik mindenfelől a Szent éjjelen, mikor még ők is - a magányosak - összeborulnak és siratják életüket. Az ég felé fordítják tekintetüket és reszketve fohászkodnak az Úrhoz kegyelemért. Kidobattak a világ peremére, mosdatlanok (hol is fogadnák őket?), éheznek és ócska ruhákban járnak köztünk. Köztünk, akik azt hisszük, hogy mi soha nem kerülhetünk ilyen helyzetbe. Pedig csupán egy hajszálnyi különbség van a két életforma között. Nekik nem volt olyan nagy szerencsájük, hogy az Úr asztalánál ehessenek. Úgy érzik, elhagyta őket a

Mindenható és eltaszítja magától. Elvesztik hitüket és csupán a halál gondolata lebeg előttük. Ő már csak túlélni akarnak, de néha még azt sem. Csodálkozhatunk hát azon, hogy mennyire nehéz a följutás a mélyből? Néha lehetetlen feladatnak tűnik. Társadalmunk szerkezetéből adódóan a számuk még inkább növekedni, mint csökkenni fog. Mit lehet tenni? Egyszerű: ha nem is segítjük őket adományainkkal, legalább ne nézzünk keresztül rajtuk, mintha nem is lennének részei az emberiségnek.

Legalább karácsonykor figyeljünk rájuk.

Ott ültek egy kupacban. Gubbasztottak a sötétben és imádkoztak. Mindenki a maga módján kért áldást az Úrtól. Egy jobb kort remélnék, de egyre elhalóbb kiáltásuk. Most itt vannak, együtt lehetnek egyszer végre nyugalomban. Asztalok terültek előttük, ételszag terjengett mindenütt. Egy ingyenkonyha. Ma mindenki betérhet és eltöltheti nem túl fényűző ünnepi vacsoráját. Karácsony éjjele van. Szenteste. Hó fedí a külvilágot, de itt bent meleg van. Ma nem kell az utcákon álomra hajtaniuk a fejüket. Mégsem boldogok igazán. Csöndesen ülnek - talán azokra az időkre emlékeznek, amikor még ők is megbecsülésnek örvendhettek. Talán volt ilyen kor. Nem kellett nélkülözniük és ők voltak azok, akik elzavarták a kukázókat a ház elől. Eszükbe jutnak az akkor még hétköznapiak számító apróságok, amiket ma nélkülözni kénytelenek. Meleg ágy, fedél a fejük fölül.

Most viszont kivetettek. Nem kellene senkinek, nem hiányzanak régi szeretteiknek. Csak ülnek, bámulnak maguk elé és csendben majszolják ingyen vacsorájukat. Jobb kort remélnék...

Jobb életet, melyben újra az ég felé tekinthetnek és hálát adhatnak Krisztusnak, amiért élhetnek és nem kellett a pokol bugyraiban elégniük. Bűnük megbocsáttatott.

Álmok, melyek annyira természetesek az emberek számára, hogy észre sem vesszük őket. Pedig kiváltságosak vagyunk az Úr kertjében...

YUD

KARÁCSONYI TÖREDÉK

A karácsony általában szép emlékeket ébreszt bennem, főleg ha a gyerekkoromat idézem fel. Persze inkább érzések, mint megfogható határozott emlékképek. A fenyőfa illata, a gyertya lobbanása, az összetartozás érzése.

Habár ha nagyon őszinte akarok lenni magamhoz, van egy inkább szomorú, mint szép élményem. Anyámmal kapcsolatos, akiről pedig elég kevés emlékem van, azokhoz is féltékenyen ragaszkodom. Korán itt hagyott, még gyerekként. Sokáig dühös is voltam rá ezért, aztán már csak a hiánya maradt. Micsoda marhaság az, hogy az idő minden sebet begyógyít! Immár 20 éve nincs velem és még sokszor felszisszenek, hogy milyen jó lenne, ha ezt láthatná, vagy azt megbeszélhetném vele. Minket igazi anya-lánya kapcsolat fűzött össze, imádtuk egymást. Nem a hagyományos felnőtt-buta gyerek kapcsolat volt köztünk, hanem már nagyon hamar őszinte bizalmasai voltunk egymásnak, szinte barát nők. És ez kölcsönös volt, hiszen Ő is megosztott velem olyan dolgokat, amit egy anya nem nagyon szokott megbeszélni a lányával. Emlékszem egyszer azt mondta: örül annak, hogy megnőttem és hogy sok mindent meg lehet már velem beszélni. Rém büszke voltam erre. Tehát ennek ellenére pont Őt sikerült megbántanom egy karácsonyeste. Bár visszagondolva és felnőtt ésszel mérlegelve, talán anyámnak sem volt teljesen igaza akkor.

Már nem tudom, hogy hány éves lehettem, de mivel egy „csodálatos” műanyag bababútort kaptam, gondolom még 10 éves sem voltam. Még mindig előttem van az a bordó színű fehér szélű kis bútor, ami aztán, műanyag lévén nagyon hamar tönkrement. Természetesen én is készültem ajándékkal.

Emlékszem, hogy megnyugodva gondoltam arra, anyámnak nekiadom azt az ezüstgyűrűt, amit előző héten kaptam az egyik nagynénemtől és Ő olyan vágyakozva nézegetett. Mennyire fog neki örülni!!! - gondoltam. Apám már nagyobb fejtörést okozott. Mit lehet egy férfiembernek venni, aki nem dohányzik? Irigykedve gondoltam a barátnómre, aki az apukájának egy díszcsomagolású szivart vett. Még anyámmal is konzultáltam. Végül is apám igen „értékes” ajándékot kapott tőlem: egy colostokot. Eljött végre az este a várva várt ajándék átadás. Megkaptam a bababútort és nagyon, nagyon örültem neki. Én is büszkén adtam át kis csomagjaimat és kíváncsian vártam, hogy mit szólnak hozzá. Anyám sírva fakadt. Meghatottan öleltem át, de Ő eltolt magától és kiment a szobából. Nem értettem. Miért? Mi a baj? Ijedtem rohantam utána a konyhába. Dühösen tett vett és nem szólt hozzám, de aztán kirobbant. - Szégyelld magad! Hát én csak ennyit érdelek? Ez a vacak amit Te is csak kaptál és tovább adod ajándéknak? Apádnak persze tudtál válogatni, gondolkodni. Nekem pedig nem is törted a fejed, csak odaadtad ezt a ... Még mindig nem értettem, csak azt, hogy anyám szomorú, méghozzá miattam. Dadogva magyaráztam, hogy én azt hittem az kell neki, hiszen Ő is felpróbálta az ujjára és nagyon tetszett neki.

- Nézd, inkább készítettél volna egy olyan ajándékot, amit Te csinálsz, vagy vettél volna valami apróságot. Valami személyeset, hogy amikor vásárolod, vagy készíted rám gondolsz. Érted?

Akkor én is elsírtam magam és berohantam a szobába. Összecsomagoltam az ajándékomat, kivittem anyámnak, hogy tegye el, nem érdelem meg.

Aztán persze tisztáztunk mindent, helyreállt a béke, de a karácsonyi meghitt hangulat tovább szállt, amit persze mindenki igyekezett túlzott jókedvvel leplezni.

Azóta nagyon sok karácsonyt, születésnapot, névnapot és egyéb családi ünnepet átéltem, mind szép volt és jó, de ezt az egyet soha nem fogom elfelejteni.

Hogy mi ebből a tanulság? Nem tudom, talán nincs is, de egy biztos: mindig mindenkinek megpróbálok személyre szóló ajándékot adni, ami sokszor embert próbáló feladatnak tűnik.

NAGY
MIHÁLY

KISKARÁCSONY, NAGYKARÁCSONY...

Az ember fia alig pihente ki a szürettel járó felfordulást, fáradalmakat, éppen hogy elmúlt az az örült fejfájás, kezdenek begyógyulni a szúrt sebek, sőt lassan a doktor is leveszi a gipszeket. Rozogának ugyan csak a lábáról, mert a bal karja egy héttel később lett begipszelve, amikor több napos késéssel hazabotorkálva a legutolsó szüreti mulatságból, azzal próbálta kivédeni azt a rettentő csapást amit Gizi, az élete párja mért rá a nyújtófával. Aki ismeri Gizit, az tudja, hogy Rozoga mit élhetett át, aki viszont nem ismeri a nevezett hölgyet, az örüljön a szerencséjének, és ne keresse a bajt. Egyébként boldogan várjuk a régi nyugodt hétköznapiakat visszatértét.

Az első megdöbbenés akkor éri Géza bácsit, amikor az első Mikulást megpillantja a piaccal szembeni üzlet kirakatában. Minden értelemmel bíró ember tisztában van vele, hogy ettől a perctől kezdve elkezdődött a Karácsonyra való felkészülés idegvesztítő korszaka. Ha Ádám apánk akkor tudta volna, hogy minő megpróbáltatásoknak teszi ki saját nemű leszármazottjait, akkor kétszer is meggondolta volna azt a bizonyos akciót ott az almafa tövében. A szeretet ünnepére való felkészülés teljes embert kíván, itt nem lehet bohóckodni, a máskor hatásos kifogások ebben az időszakban egyszerűen nem érvényesek. Erről, az a szerencsétlen, fekete tollú, sárga csőrű madár jut az eszébe, aki a teremtésnél közbecsúsított kis üzemzavar miatt csak az igazat tudja mondani, mégpedig azt, hogy: KÁR, KÁR. De mivel a fent nevezett családjának nem minden tagja ennyire képzett biológiai-

lag, jobbnak látta, ha ezt a dolgot nem is hozza szóba.

A megpróbáltatások sorát az első megbeszélés nyitja meg, amin a ház ura, valamint annak parancsolója vesz részt. (Érdekes módon az utóbbi személy mindig nőnemű!) Első napirendi pontként a családfőt kényszerítik egy kitöltetlen csekk aláírására, vagy pedig a hitelkártyája átadására. Ez utóbbi tavaly is jól bevált. Általában ezek után kezdik a szemére hányni, hogy:

- kevés pénzt ad haza,
- nem törődik a családjával,
- nem akar porszívózni,
- nem foglalkozik eleget a gyerekekkel (a kisebbik tavaly nősült) - csak ezt a hülye TV-t bámulja állandóan,
- megint majd kiesett a szeme, amikor az új szomszédasszony, (a Piroska) teregetett a szomszéd udvaron...
- ... és különben is csak az a rohadt kocsmajár állandóan az agyában.

A Géza bácsi ekkor megértvén a helyzet komolyságát, széles mosolyt varázsol orra alá, kivillantva vagyont érő rágószerszámát és megfogadja, hogy az új évben meg fog javulni. Feltett szándéka ugyanis, hogy januártól új életet kezd, de mivel addig már csak kis idő van hátra, engedtessek meg neki, hogy addig a régit folytassa. Meg aztán ebben az időszakban nem lenne túl szerencsés még az új születésnapot is ünnepelni, mert hát annyi azért járna az új élet kezdetekor.

Miután Teri néni újra lehiggadt, megegyezés született a teendőkről. A családfő feladata a fenyőfával kapcsolatos teendők elvégzése, míg élete párja a karácsonyi ünnepek sikeres lebonyolításához még fennmaradó apró teendőket fogja elvégezni, beleértve az ajándékok beszerzését és becsomagolását is. Hogy a

megfelelő fenyőfa kiválasztása mekkora hozzáértést, mennyi türelmet és mennyi időt követel, azzal csak igen kevesen vannak tisztában. Ekkora felelőséggel szinte egyedül meg sem lehet birkózni. Ezért alakulnak sorra meg a „Hogyan válasszunk helyesen fenyőfát?” baráti társaságok. Náluk kettő is alakult a faluban, de az a hír járja, hogy a Penészes Patkány-ban működő nem olyan magas szintű mint ami a Zöld Takony-ban van. Mivel hősünk tisztában van feladata súlyának, ezért úgy döntött, hogy mindkét fennálló lehetőséget kihasználja, mert a jó tanácsból soha nem lehet elég. El is indul nagy komolyan a Farkos-ba, (ő csak így hívja a Patkányt) mert az esik közelebb, hogy a karácsonyfával kapcsolatos minden legújabb információ birtokába jusson. Tovább aztán nem is jutott, mert haza is két ember kellett hogy vigye, ahol is nekitámasztván a kerítésnek becsöngettek, majd amilyen gyorsan csak tudták, maguk is ároktól-árokig cifrázva a járást, szomorú sorsára hagyták. Az otthoni kétnapos mosoly-szünet enyhületének hitében indult újra útnak a botanikai termék beszerzése érdekében. Nem akart körbe menni a falu körül, hogy elkerülje a Taknyost, szentül meg volt győződve ellenállóképességéről, vasakarataról és ön-fegyelméről... Napokig próbálta aztán otthon hitvesével elhitetni, hogy ezen alkalommal teljesen hibátlan, mert úgy ráncigálták be a kocsmajtón és a túlerővel szemben teljesen tehetetlen volt. Ám a legnagyobb baj az, hogy fa még mindig nincs. A sarkon árulnak ugyan, de csak nem fog szégyenszemre pénzt adni érte. Fűtötte a vágy, hogy az idén végre valóban olyan karácsonyfát vigyen haza, amilyen a nagykönyvben meg van írva. Ne legyen olyan egyoldalú, hogy oda kelljen szögelni a falhoz, mint három éve, és ne legyen olyan

nagy mint tavalyelőtt, amikor végre szobaméretűre lett vágva, csak négy ág volt rajta, igaz a gyerekek jókat ugráltak rajta, és ne legyen olyan sem mint a tavalyi, amit a Márton sógorék karácsony másnapi látogatásakor, azok Puding nevű tacsója egyszerűen a szájába vett és az ámulattól mozdulni sem tudó társaság szeme láttára elszaladt vele, - azóta sincs meg. A kutya az előkerült. Hogy a Marcinak sincs jobb dolga, minthogy az egészet kipoházza mindenfelé, - még a nyáron is ezen röhögött az egész falu. Harmadik nekifutásra sikerült is egy valóban csodálatos fával a ház asszonyának a szeme elé kerülni. A fának a talpba való beillesztése említésre méltó esemény nélkül történt meg. Az a villámlátogatás a baleseti sebészetben valóban nem érdemel említést. A családfő elidegeníthetetlen joga és kötelessége, hogy a szeretet ünnepére összegyűlő seregnyi családtag semmiben se szenvedjen hiányt, és erre ezen alkalommal is különös gondot fordít. Mostanában naponta kétszer megy fel a pincéhez utánpótlásért, mert az mégsem lehet, hogy ne legyen otthon innivaló, hiszen bármikor betoppanhat valaki. Igaz, most kevesebbet tud hozni a biciklin, mert egy kézzel ezen a csúszós úton nem olyan egyszerű közlekedni, mint sok kívülálló gondolná. A szódát persze házhoz hozzák, pedig abból jóval kevesebb fogy.

Az időközben családotól megérkezett gyerekek segítettek a fa díszítésében. Gyorsan elkészültek, így kicsit előre lett hozva a vacsora ideje. A halászlét már kora délután elkészítette Géza bácsi, mindig ragaszkodik hozzá, hogy ő készítse, mert szerinte asszony nép nem érthet hozzá. Az idejé sajnos nem lesz olyan finom, mint szokott lenni. Ugyanis amint a nagyfazékkal úton volt a terasz felé,

megbotlott a földön békésen szunyókáló macskában. Mintha bombát robbantottak volna ereiben, olyan hullám száguldott át a testén. Lélekjelenlétének köszönhette, hogy az edény tartalmának a felét sikerült megmentenie. Az előszoba szőnyegét úgyis ki akarták már cserélni, igaz a falakkal nem volt hasonló szándékuk. A nemes lét kénytelen volt a házi béke érdekében szegedi halászlé kockákkal bővíteni. Az pedig e gyalázatot azzal viszonozta, hogy később az asztalnál, bekapta Géza bá nyakkendőjének a végét. A rántott halszeletek után mindenki arra szavazott, hogy a finom friss rétes még jobban fog ízleni az ajándékok kibontása után.

A gyerekek sikongatva rohantak a nappali felé, ahol már a fa alatt voltak az ajándékok. Vajon hogyan kerülhettek oda? Az idén, a régi szép karácsonyestéket felidézendően, a padláson talált három igazi, félig leégett színes csavart formájú viaszgyertya is felkerült a fára. A felnőttek sorban meggyújtották a csillagszórókat és a gyertyákat. Szépen felsorakoztak két soros félkörben a fa előtt, elől az apróságok, mögöttük pedig a felnőttek. Mint minden évben, most is Teri néni kezdte el az éneket, amit a többiek is folytattak. A „Mennyből az angyal” harmadik soránál tartottak, amikor az egyik szaloncukor papírja elkezdett barnulni a közeli gyertyaláng melegétől...

...másnap egész nap nem akart szünni a gyereklárma az udvari jégpályán, ami a tűzoltóknak és a jéghideg éjszakának volt köszönhető.

KARÁCSONY...

Szerettük egymást, most azt kell tenni,
Mit elmulasztottunk, nem lehet behozni,
Mindig jó, ha az a kéz simogat megint,
Mely olyan jó, hogy nem lehet feledni.

Engemet nem hajt a versengés,
Sohasem írok csak ezért! S, hogy értsd,
Mi az, miből sosem lehet elég,
Szeress mást önzőn, kicsit magadért.

Szeretni kell ma, siess, ne késd a percet,
Ne hidd, hogy nem okoz boldog percet,
A régtől unt, és most újra előkerült
Kisvasút, minek unokád sikoltva örül.

Ne siess mégsem, gondold át újra,
Mi az, mit az álmodból indított útra
Magaddal vinned kell, hogy ha kell,
Akkor varázslóként örömet szerezz!

SZERESS

Most nagyon fáj, tudom lesz még könnyebb,
Ha titkon sírt könnyeim száradnak,
De nevetni sohasem fogok ezen,
Mert ajkaim addigra elfáradnak.

Most kéne biztatás és tűz Tőle,
Mi szívekbe éget örök sebet,
Pusztító lángok jöttek felőle,
És egy másképp várt üzenet.

Már álmodtam sikoltós kéjeket,
Mit előre tervezni nem lehet,
És hallva az „Énekek Énekét”
Éreznénk egyszerre, testünk közepét.

Nekem most fáj minden szó, ám kiáltom,
Nem kell a rózsza, szívedre vágyom,
S ha megnyerem kevés lesz az is,
Vágyom a hátralévő éveid is.

Szívem! Most ne csak dobogj, súgjál is,
Mondd, kivel lesznek boldog perceim,
Mik boldoggá tesznek még ősen is,
Mikor már nem számolom éveim.

Kérlek, tréfát ne űzz most velem,
És ne mondj egy harmadik nevet.

SZERETET

(Böbének)

Nem akarom még az utat az ég felé,
Hidd el, nem akarom.
Boldog vagyok, ha a hajnal újra beér,
Látod? Maradok még.
Úgy is, ha minden tagom nehéz, Teérted
Várom az ébredést.
Ha szavamat nem hallod, két szemem beszél,
Köszönet mindenért!
Boldogan látlak minden reggel, de hidd el,
Én nem így akartam!

1956

Bármilyen rossz legyen életed,
Hazád a nagyvilág nem lehet,
Hazádnak születted, s viseljed
Kínok közt is a magyar nevet!

Ne fordíts hátat hazádnak,
Munkában meggörnyedt anyádnak,
Ne hagyd el szűkös kis szobádat,
Ne higyj, más álfényű szavának!

Az utcát, melyben gyermekkorod él,
Ne hagyd el a bizonytalanért,
Amit nem kaphatsz meg máshol soha,
Azt megadja neked a Haza!

Ne hidd, hogy sorsod itt érdemtelen,
Magányos csak az, ki mást nem szeret,
Hiába mondod, itt nem élhetek,
Nem jut naponta még élelem sem!

Annak nincs, ki nem dolgozik érte,
Dolgozz Te is! Meglesz majd a bére,
Építsed hazádat minél szebbre,
Elhagyása nem jut majd eszedbe!

HIÁNYZOL

Hívtalak tegnap sűrű esőben,
Utcáról eredménytelen,
S álltam ott még egy időre,
Eső mosta könnyeimmel.
Merre járhattál, nem tudom,
A tegnapod nem kutatom,
A holnapunkról álmodom,
Én csak a szívedet akarom.
Mindenre kész vagyok bármikor,
Csak szólnod kell, ha akarod,
Ne kínozz, szívem hajt feléd,
Ne mondj nemet, az Istenért!
Ne lazíts, tanulj most engemet,
A tavasz hív, gyere vezess,
Ne félj, segítek majd neked,
Fogom, ha kell a két kezed.
Belőlem könnyű vizsgát teszel,
Nem professzorok kérdeznek,
A választ előre súgom neked,
Annyit mondj, mit most én neked,
Kedves! Bolondul szeretlek!

VAKÁCIÓ

Földes Balázs vagyok, tíz éves és a Mágnes utcai általános iskola negyedik osztályába járok. Járhatnék az ötödikbe is, de erről majd később ejtek pár szót. Szóval van egy anyukám, egy apukám, egy nővérem és egy kutyám, akit Bogáncsnak hívnak. Jobban szeretném, ha a testvérem helyett inkább még egy kutyám lenne, mert az nagyon megkönnyítené az én életemet! Már az is óriási segítség lenne, ha most egyenlőre csak ez az egy kutyám maradna, majd szereznék hozzá később egy másikat. De sajnos sem engemet, sem a Bogit nem kérdezték meg ebben a témában a szüleim, akik egyébként igen csúnya kíváncsiskodó természettel vannak megáldva. Panni a nővérem (és életem keserítője) tizennégy éves, igazából Anna a neve, de így senki nem hívja. Hívni én se igen szoktam, inkább csak küldeni, de akkor már szaladok is. Na, nem mintha félnék tőle, inkább csak azért, hogy megmozgassam az ízületeimet. A múltkor mondta a tévében egy szőrös nagyhasú, hogy az egészséges. Tök olyan hangja volt mint Ernő bácsinak, - aki az osztályfőnököm - szinte a frászt hozta rám amikor meghallottam a hangját a nappali felől. Azt hittem, hogy már megint családlátogatóban van nálunk. Hogy némelyik tanár mennyire ráér, ha arról van szó, hogy kellemetlenséget okozzon az ember gyerekének!

Különben semmi bajom az egészségemmel, csak azért futok néha, hogy a Panni ne érjen utol. A szüleimet nagyon szeretem, majdnem annyira mint a Rákóczi krémest. Hát abból meg tudnék enni egy egész tálcával, úgy szeretem, főleg ha a Várkonyi cukrászdából való a szomszéd utcából. Egyszer régebben apu-

kám kezébe sikerült beleharapnom véletlenül hirtelen felindultságomban, - a válasz még most is itt csöng a fülemben - de annál még a tökfőzelék is ízletesebb, pedig azt nagyon utálok, meg hallani se bírom a nevét. Nem is lesz belőlem sose igazi kártyás, mert azok aztán nyakra-főre emlegetik a parkban. Kerülöm is őket nagy ívben, ha délelőtt más hasznosabb elfoglaltság nem jutván eszembe, a sakkozók asztala felé tartok. Az a rész pedig fölöttebb veszélyes, mert a szemben levő iskolába jár a Panni és a vihorászó barátnőivel errefelé szoktak átkelni a parkon a McDonald's felé, felbolygatva az itteni békés világot, legfőképpen pedig az én nyugalمامat. Ha észrevenné, hogy itt vagyok, az lenne az első dolga, hogy este beáruljon. Pedig én tanulni vagyok itt, mert az életben akarom majd megállni a helyemet, nem pedig a matekórán, a törtek témazáró dolgozatának írásakor. Egyszerű meg tizedes törtek..., az egész városban senki nem foglalkozik ilyenekkel, - tudom, hiszen megfordulok többfelé - csak Éva néni nem tud másról beszélni. Köztünk legyen mondva, egy páran a fiúk közül meg is állapítottuk, hogy nem csoda, hogy nem ment férjhez! Már hatszáz Forintért lehet kapni számológépet, amit ki lehet kapcsolni, ha kiírta az eredményt és nem akarja tőlem hallani, hogyan jutott odáig. Felmérhető e pár sorból is, nem könnyű az én életem. Évközben még elvagyok valahogy, de ahogy közeledik az iskolaév vége, egyre jobban kezd borsózni a hátam. Nem a szünidő közeledte nyugtalanít, hiszen egész évben próbálok nem elszakadni teljesen ettől a kellemes szabadságérettől, az azt megelőző eseménnyel nem vagyok kibékülve, ami csak arra lett kitalálva, hogy a szegény, iskolás korú tömegeknek rémes napokat okozzon.

Kedves naplóm!

Mostmár biztosan sejted, mivel írom teli azt a pár oldalt, ami még üresen maradt benned. Az a negyvenhét oldal amit tegnap kiteptem belőled és odaadtam Leventének, egyikünknek sem hiányzik. Azért adtam neki a lapokat, mert úgyis minden sor neki szólt, így meg még bélyeg sem kellett hozzá. Már az enyém vagy és öröm nézni, hogy a Panni már egy hete tűvé teszi a lakást érted, még a portörölő rongyok alá is benézett, pedig azokat nagyon utálja még látni is. Rajtam persze nem keres, a világért el nem árulná, hogy ilyen kislányos dolgokkal foglalkozik. Mer' hogy ő már nagylány. A múltkor láttam csókolózni is, persze nem bírtam szó nélkül hagyni, mert Edit a barátnője olyan jól tudja Anyu aláírását utánozni, és éppen volt egy szülői értekezletre hívó bejegyzés az üzenőmben. Anyunak úgyis elég baja van a hülye főnökével, meg azzal az utálatos kolléganőjével, akin a legegyszerűbb ruha is olyan jól áll, mintha ráöntötték volna, neki meg a csináltatottat is négyszer kell próbálnia, mire olyan lesz, hogy kimehet benne az emberek közé. Különben sincs egy rendes ruhája sem, - mondogatja, de Apu erre újabban már nem szokott válaszolni, csak elindul a hálósobai ruhásszekrények felé. Ilyenkor már nyugodtan szokott telni a napom hátralevő része, nem igen szoktak nyaggatni.

Egy hét múlva vége a sulinak, és az idén is ragaszkodnak a bizonyítványosztás maradi szertartásához. Nehéz napok előtt állok! Tavaly könnyebb dolgom volt, mert Panni csereiskolásként egy évig Angliában tanult, így kedves szüleim nem is tudták pontosan, hogy mikor van bizonyítványosztás. Sikerült is egészen augusztus végéig titokban tartani a dolgot, amikor is vidéki rokonok voltak láto-

gatóban nálunk és éppen arra voltak kíváncsiak két jópofaság között, hogy milyen lett az én bizonyítványom. Mintha én kíváncsi lennék rá, hogy miből csináltatták az úszómedencét, hiszen mind a négy boltjuk ráfizetéses. De ha már szóba került a bizonyítvány, nem volt mit tenni, gyorsan helyes irányba kellett terelni a beszélgetés fonalát. Gyorsan és határozottan elmeséltem, milyen bosszantó esemény történt ezen a téren. Egy szegény gyermek egész éves munkája eredményének a gyümölcsét tették kockára felelőtlen személyek, olyan módon, hogy elfelejtették a bizonyítványt átadni annak jogos tulajdonosának, aki már epedve várta, hogy a dicséretök özönében fürödjön. Zaklatásomra végül hajlandóak voltak postázni a szóbanforgó dokumentumot, ám itt jött a következő csapás. A postás egyszerűen bedobta a postaládába az értékes iratot, amit Bogi egyszerűen kihalászott onnan és valamiféle bolondos ösztöntől vezérelve a kert egy helyén elásott, szűkösebb időkre. Sajnos a pontos helyet már elfelejtettem, így nem tudtam igazán segítségére lenni apámnak, aki morogva ugyan, de felásta végül az egész kertet. Így jártunk úgy, hogy tavaly még a krizantén sem termett meg a virágoskertben. A bizonyítványom az nem került elő a kertből, no az már nagy csoda is lett volna, én is nagyon meglepődtem volna rajta. Előkerült viszont a nagypapa felső fogsora, amit két éve kerestünk hasztalan. Megesküdött rá akkor, hogy a konyhában tette le egy percre, amíg a joghurtot ette, hiszen minnek koptassa ha nem muszáj, nem adták azt ingyen.

Így esett, hogy nem tudja senki otthon, hogy újra a negyedikbe jártam. Sokáig az iskolában sem tudták, illetve tudták az elején, de aztán

lassan elfelejtettek, ahogy nem láttak. Amikor tavasszal újra benéztem, hogy meglátogassam a társaimat, még győzködnöm kellett, hogy igenis én oda járok. Azóta is. Egy-két tanáromat egyik napról a másikra nem láttam többet, de azzal biztatnak, hogy a bizonyítványt amit kapok az idén, megmutathatom otthon.

HAJNAL

Harmatban száguldok, tárulj fel énem.
Világot látok hajnali fényben,
Ibolya színű napkelte leple alatt,
Ébred az élet, hasad a mag.
Szivárvány színben úszik felém,
A titokzatos szférák zenéje,
Szikrázó paripán fut a lét értelme,
Ma mindenki boldogan ébredjen fel!

HAJNAL - HAJNAL

Hajnal van, és Hajnal most felül ott felül,
kezdődik a nap, de a nap még sehol,
de később mikor ég az ég, úgy érzi
e kis nő, hogy nő még, s kérdi magát,
- nem Magát - miért hasad a hasad Hajnal?
Ma van a fél hét és attól fél, lesz fél hét,
igaz az óra nem tudja mennyi egy óra.
Azt látja két szem, két szem elgurult
oda, hol majdnem öl az öl, ha az nem jár,
ami jár, mert leköti szemét a szemét,
és suttogja, nincs eszem ha itt eszem.
Elég, és ha akarod mind elég, ha a Hajnal...

PITTENAUER

ATTILA

ÉJJEL

Holdsugárszál hajad
álmot sző az éjben,
bátorságot adva
gondterhes sötétben.

NAPPAL

Hunyorogva néztem
mindig a világot,
bekötötted szemem
azóta jól látok.

EGYEDÜL

Jó mikor kis lángként lobogok a szélben,
s halványítanak erősebb Napok.
Rossz mikor sírszagú holdfény-hideg éjben
önmagam pusztító tarlótűz vagyok...

HAIKU

vöröslő szemmel
tegnapot új ruhába
bújtat a reggel

*

emlékszem régen
álmaidat kergettem
zseblámpafényben

*

hótakaródon
fedje be a szél sebét
lábnyomaimnak

*

mély sebeink oly
termékenyek mint szántás
a jó talajon

GYÖNGYÖSI
FERENC

VELEM IDŐZ

Hetek óta velem időz,
bőrömrre barnul az emlékezés.

Ismerős, érett remegéssel,
mint műtárgyak csodáját várlak,
s asszonyok illatában találok rád,
rések közt beszűrő napfényben,
szeszek édes bódulatában.

Mámoros zugivó vagyok,
s Te elrejtett italom vagy!

Kalapács zeng valahol a közelben.

Láncos kaput kovácsol közénk a tér,
s az idő fronthajtott lovai
kisebzett szájjal húzzák a legyőzhetetlent.

Ugye nem hibázzuk el?

Nem bújunk hétköznapiaink
öreg tükrei mögé,
a bennünk élő káprázat elől.

A BARÁTSÁG LÖVÉSZÁRKAI

Ritkán legyőzhető, három lépésnyi távolság,
a barátság lövészárkai.

Az együtt dúdolt csehtamás dalok
rövid mámorok közt elnagyolt viták,
és ritka ölelések.
Magával sodró, végítéletes eszmék,
mint a pártvezérek megmásíthatatlan axiómái.

Sohasem volt közös nőügyek.
Sohasem volt közös kudarcok.
A rokonlelkek meddőhányóján,
szétfutó sorsunk párhuzamosai.

FEKETÉN, MÁMOROSAN

Eső mosta hajjal,
feketén, mámorosan
bolyongok napok óta.

Virágba robbant fák áradó,
erős színei közt kereslek,
káprázva,
szomjjasan,
lázsal a bordákon belül.

Porban maradt lábnyomodon
még bogarak futnak keresztül,
de a bolond nap lassan
felissza testünk melegét arról a padról.

Mi lesz velem?
Hol nyugszom meg az illatok,
poharak és
szavak elvarázsolt erdejében?

KARÁCSONYI SZILÁNKOK

Fények szivárognak át, a hajnal résein,
az udvaron testet ölt a csönd.
S a hó, a mérhetetlen hó,
átolvad az ünnepek meleg szövetén.

-0-

Elhajol a láng, mint unott szerető a csók elől.
Lélegzet visszafojtva figyeled,
s szemed szivárványhártyáján
lassan szétterül a gyönyörűség.

NOVEMBERI NYÁR

A diólevélre térképet rajzolnak
a hajnali fagyok,
de a fehéren izzó délután
néha még odavarázsol, ahol mindig is
lennünk kellene.
Arra az eszelősen virágos tópartra,
oda, ahol a rohanó felhő-atléták is,
irigykedve álltak meg egy pillanatra.

Emlékszel a havas orgonabokorra,
túlélőjére
annak az örült május délutánnak?

A jól ismert városban is eltévedtünk,
s csak neveltünk
a ránk csodálkozó járókelők tekintetén.

Szőkevények voltunk.
Egy sablonvilág szőkevényei.

Nem járt a nyomunkban senki,
nem is érhetett utol bennünket
sem rosszindulatú szó,
sem ragacsos gondolat,
de még talán puszkagolyó sem.

Csak futottunk együtt is,
egymás elől,
mintha soha nem akarnánk, hogy véget érjen
az a nap.

Látomásos idők voltak.

Ma már tétovázva figyeljük egymást,
mint ebben a novemberi nyárban
elbizonytalanodott madarak.
Felragyog és elhalványul közöttünk
minden kimondott gondolat,
s az őszinteség italától részegen
 kapaszkodunk
 egymás szégyenlős vallomásaiba.

Fogaink között beteg rózsák a szavak.

Talán ha igazán tél volna.
Kijózanító hideg,
 forralt bor és sült gesztenye illata,
 vagy újra virágba borulna
egy bolond orgona...

MEGYERI
NIKOLETT ÁGNES

HIT

Tornyokat emelsz a némaságnak,
óriási, kőkemény falakat.
Félelmek, ködképek téglavára,
hol a halál szül jéghideg álmokat.

Bálványaid festett kőszobrain
szenvedésed könnyei peregnek.
Régvolt mártírok kopott zsoltárain
könnyelmű imáid hevernek.

Elhiszed, a törvény szent és igaz,
benned élnek a rózsablak-lények.
Didergő szívednek fázó vigasz,
rongyos, naiv kis reményed.

Borulj hát a földre, gyermek,
imádd hát haragvó Istened.
Reszketsz, hisz por, s hamu a tested,
és tudod, hogy csodák már nincsenek.

A SEMMI CSODÁJA

Ködbe veszett érintések
döbrent avarra hulltak.
Messze zajló mennydörgések,
memoárjai a múltnak.
Az illúziók zárt kagylói
csak az emlékről dalolnak,
mint egy liliom álmos bimbói,
ha a hervadásra gondolnak.
Új horizontok sem tűnnek fel,
hiába vándorlok felhőket hágva.
Kérdéseimre a végtelen Úr felel:
engem is vár még a semmi csodája.

EGYEDÜL, VELED

Már nem akarok többé szeretni,
csak tízezer éven át.
Nyári éjjel a Napra nevetni,
a sötétnek elsírni a fényeim dalát.
Egyedül, veled vágyak közt lebegni,
ha álmod álomban nyugalmat talált.
Egy nemlétező patakából vágyódva meginni
az érzékiség varázsitalát.

TÜKÖRBEN

Egy görbe tükörbe néztem
éveken át.
Tudom, nem az én vétkem,
ha Ő másnak lát.
Ma hazudtam magamnak
az igazságot.
Már nem érzem azt,
hogy csak kifelé látok.

EMLÉK

A semmiből született,
de több lett mindennél.
Szárnyalni vágyott,
jobban az életnél.
Megszökött egy hajnalon,
de az emléke ittmaradt,
s a dallamok hálója
a bánattól elszakadt.
Reggel a valóság
szürke és fájó volt.
Nem hallottam én sem
az utolsó varázsszót.

FŐNIX-LELKŰ TÜNDÉREKKÉNT

Szűz sikoly a létezésben,
tested-szülte érzélem,
fosztott bájú méregéden,
szenvedélyből lételem.
Intim lényeg, kéjes vadság,
elfelejtett ösztönök,
erkölcstelen ártatlanság,
angyalszárnyú börtönök.
Misztikusan önző illat,
gyilkosan szép fájdalom.
Főnix-lelkű tündérekként
vergődünk az átkokon...

KEDVESEM

Ülj le mellém a barna földre,
figyeld az elmúló időt!
Büszke ködvirág, esküdj, mindörökre...
Hajolj meg királynőd előtt!

Vádolj, gyűlölj, ölj meg, ha féltesz!
Vedd el, mi tiéd: a kínomat.
S hogy mért ez a végzet, soha ne kérdezd,
bűnödben szűzies tiszta vagy.

Igazgyöngy vagyok, fáradt kagyló könnye,
eltemetett rég a fájdalom.
Makrancos démonod összetörve
hófehér árnyadnak rágalom.

Szomjazom örült, kábult szenvedélyed!
Halnom kell érted, s megteszem.
Majd kihűlt testem a Mindenségbe téved...
Nem adtam eleget, Kedvesem.

BÉKA

GYURI KOLLÉGÁM MEGÉNEKLÉSE

Van én nékem egy György nevű kollégám
Közelében levegőt ne végy ám
Ha nem így teszel
Beteg leszel

Gyuri szaga oly erősen széjjelterjedő
Félelmetesen orrbaverő
Tutira rá lehet állni
Ki lehet próbálni

Ez az állapot tart már évek hosszú sora óta
Már többször gondoltuk teszünk róla
Hogy elmúljon e szag
De megmarad

Egyszer felkaptuk Gyurit vagy tizen
Gondoltuk átvisszük tűzön-vízen
Illetve inkább alátesszük
Megfürösztjük

Gyuri elkapott egy hatalmas radiátort
Meggzékenyített minden gladiátort
Gondolta ellenáll tíz embernek
Még akkor is ha megvernek

Kénytelenek voltunk visszakozva letenni
Ugyanis képes volt ökelme levenni
A falról azt a böhöm fűtőtestet
Azt a 100 kilós testet

E réges-régi eset óta szaga csak növekedett
Mikor is minap ebből egy vicc kerekedett
De nem vette ám Gyurka magára
Nem is gondol a szagára

Jó napot kívánok, Gyurival szeretnék beszélni
Nem tudom adni, mert épp elment henyélni
Most feküdt bele a kádba
Egy félórára

Te szent ég , hogy ez az eset iszonyú rémes
Hiszen ez a hívás biztosan téves
Mindössze ennyi a történet
Csoda nem történhet

Ennek az embernek szaga megmarad örökre
Merre jár elfordul mindenki hörögve
Rokonod Oroszlánszagú Rihárd
Gyurka csak ennyi hibád

ÓDA TELT KOLLÉGANÓMHÖZ

(igen Marcsi rólad van szó)

Óh te kedves kollegina
Alkatod mint két balerina
Ki téged választott szerencsés
Alakod mindent betöltő egészestés
Egyet fizet kettőt kap, vagy kombi
A csúfolódásról nem tudok leszokni
Mikoron hallám jöttödet
A rengéshullám döntöget
A környéken mindent össze
Nem volt kétség te jössz e
Apró lépteiddel tipegtél
Födémét rezegtettél
A szívem melegség járta át
Óh eszem azt a kis husát
Azt a hetvenkilós sonkát
Az ölnyi apró bokácskát
Szeretlek én , csak rám ne ülj
Rémálmaimban ha ez felmerül
Verejtékben úszva eszmélek
Remélem reá nem visz a lélek
Hogy bennem kárt tegyél
Eme kissé csúfos versemér.....

TARTALOM

Bevezetés 3

Cséffán Zsolt (Krinkle) 7

Üveges Márk Péter 13

Göbolyös N. László 21

Benedek Ferenc (Benjy) 31

Hosszú Attila 43

Fodor Béla (Excalibur) 55

Jakus Edit (Dina) 69

Varga Gábor (Video) 87

Tartsák András Gergely (Aurelius) 93

Lakatos István (Leon) 101

Weigert Roland 131

Végh Sándor 147

Benke Rita 151

Matyasovszki Péter (pety_m) 169

Hajdu István (Steve) 175

Yud 181

Nagy Mihály 185

Pittenauer Attila 199

Gyöngyösi Ferenc 201

Megyeri Nikolett Ágnes 207

Béka 211

Tartalom 215

*Megyeri Nikolett Ágnes:
Az Életed*

*Őszinte szívvel tollat fogtál,
papírra sártad a versedet.
Kidd el, barátom, bátor voltál.
A Mindenségnek adtad a lelkedet.*

*Neked fényből vannak a szárnyaid,
a Múzsák kísérik léptedet,
Te győzöl a világok árnyain,
hisz lényeged, s lényed a képzelet.*

*Nővéred a rózsás arcú hajnal,
fivéred a vérző alkonyat.
Táncot jársz a remény-testű Holddal
és elhiszed az örült álmokat.*

*Költő vagy kedves, jóbarát.
Szent hited, csodás végzeted.
S ha kérdezik egyszer majd Odaát...
Büszke légy: ez volt az Életed.*

Az Életed

*Őszinte szívvel tollat fogtál,
papírra sírtad a versedet.
Hidd el, barátom, bátor voltál.
A Mindenségnek adtad a lelkedet.*

*Neked fényből vannak a szárnyaid,
a Múzsák kísérik léptedet,
Te győzöl a világok árnyain,
hisz lényeged, s lényed a képzelet.*

*Nővéred a rózsás arcú hajnal,
fivéred a vérző alkonyat.
Táncot jársz a remény-testű Holddal
és elhiszed az örült álmokat.*

*Költő vagy kedves, jóbarát.
Szent hited, csodás végzeted.
S ha kérdezik egyszer majd Odaát...
Büszke légy: ez volt az Életed.*

(Megyeri Nikolett Ágnes)